לז' האלף ומלטרה
יוסף מאיר הכהן קרנטאר

לינין איתן סקאז
הליר סוטסקיה

MEMORANDUM

לינין איתן מאוש - ווזע יוט סי לינ - שאי יושש שיר פ פרק יש פה והו
אפר יבאק סי כינ

מס טיטין				
פרק ראשון -	ב	ג		
פרק שני -	ב	ט"ג		
פרק שלישי -	ב	כ"ג		
פרק רביעי -	ב	כ"ה		

דמיר סקיר
שיר השירים - מ"מ - ו"ו מ"

11108 — 108 Leaves

EASTERN TABLET, ALBANY, N. Y.

מס' עיטין

(א) מי שרי יושב שורר פיא נקבע מולדה

(ב) מי שרי יחוקאל מי לא אות ג'

(ג) מי שרי יושב שורר פיא נקבע מולדה מעתה

דיו אין אדם הבא באיתנוק איסורא באשה אלא ע"ש דתנן שבורר פלפרד על השורות המקום ליום מעד בנשב איתנוק, ועל דאתיצא מי יב אות ד', והא ל שמעון, וכלם מפרי ל שמעון מפרי שאול כפר נבא בל הכשרות ותשין מעד על בל שני שה ליום מעד בנשב איתנוק- ואפ"ל דהעד שנעשה בל כשר מקרי מעד בנשב איתנוק, בכל מפרתו של בל הנה לפרש האיסור אשר אל, ולפעד שנעשה מתר תכש מקרי בל מעד בנשב איתנוק - אבל המקום יש לדלק- בפנים יש לתקור בהיאק נעשה הטהרה מי טלילה המקום - בל במקום הוי בפר המטהר, אבל אינו מטהר (1) כיון לפי שנעשה פלו המרכו ולפיכ בומם לבל - אבל יל בהמעשה טלילה מטהר, והמקום הוי רק כפשה לבפי, שלפ לעשות מעשה טלילה המקום. והכם מפא בתנינן שיש עין כונה הטלילה, (2) ובן שיטת הכסף משנה ד' דאין הטמא נטהר מטומאתו רק הנשיגו מן המיל - מפרש לפרש הכסף הנין בפ מעשה טלילה מטהר - ואיכ כשמעד על כשרות המקום ליום בעד בנשב איתנוק - וע"ד הגול אולין ר"א דא"ר אנא שבתאי בהתקת טמא סוגר התקה אינם טריפה - ועל הגשר רש"א מי קב"ג דפ"ה אולא שבקשה על הגל בכל מקום ל"ג שמא נמסרה ואמאי הא נגע תקת שלמות בהמקום הוי תקת טומאה ואולא לפי כנין אבל בהשלמא המקום כיון בלו הוי המבלו בטהר אין לומר בפתקת טומאה מעד בנשב כשרות של בהקום - משום דבר אבומם יל בבר הבר הוי המבלו המטהר ומשה יל בתקת טמא מנשב כשרות של הבר כמו בסוגי בתקת אינו מנשב כשרות של בגל

---

(1) וכן יל בבנקים הוי בר בפר בפנ שאינ לטהר אל לא נפסק הכל ונמו כונת הגול בכשרה ל טבורה מטמא ולפיכ יתרל קושית בקבלת יוקר מי אל וכמבומם שכיב. דשרי יושב

(2) - (3) המשך ב.

ומה קדוצר שלינו הבר בין לומר בלשיטת הכסף הוי העלה מן המקום מעשה המטהר פאינ מבוע הולכה ל יהודה (בעלין טיב) בינו בגוד אחרת בשיטת הרמב"ם הוי [illegible]

(33) אל שרש האיסור הנו איסור באורייתא מחמרינן אזלינן בתרי רובא

ולא טרח לבטלן. אי ומשום עיגונא

דו: נה ואפ"ל שימה 8 דבוה רוא לבאורה ~~[illegible]~~ עדיין קשה ~~[illegible]~~ מעכ"ל אלין פ"ו: ב"ה סתוק דנו חשוי

בגלל כמה בתים לחיוטא משאורית כמן בוקרו בדיוק אנקה, אב קשה משו קושיית הגה,

בשיטת הגמ בשביל אנקה יבשה שרוחה ~~[illegible]~~ ואפ"ל בקושיית הגה הנו בארבע מבדקין

תיש כמה לחיוטא אל לו אנקה, וחמלו מבדקין אין לא ~~[illegible]~~ נאמן בשוי כלנגד אותנה

לבל. בשם שרוחה - והיינו כבנתת רוא בשל ~~[illegible]~~ בחשש בשרין בשיכין בירור במשנ' משאורית

(3) (לא בית הלל אלא סי ל אות ל שבאריך דברט נב) ובנה גם דיחמות קיט, ב"ה

מתוכתא בידשו בלבד אל דחיוטא על אנקה לא רק מבדקין ואב מוכח מקושית

הגה באל הנשא בשרין בירור במשנ' הנשא באורית - ובנה שיש אינו

מוכן המשך הגה, בשלה ג' ורבנן הנו באלפוק - בשיינו הנו משל אומש בא"ו הנשא משל

חיוטא בחיוטא - ומקום עיגונא אקילו דה רבנן - ומטמו בשיון בהנשא, בירור שרין

בירור של ל' שבל, ורק משל עיגונא אקילו (כן ביק הנשא תמנת שלם אלבעל ס

יט אות ז) ואב מעוד הבשר הגה לחבש בכל חיוטא בחיוטא ובאינו משל בעגונא

אל לא הוי חיוטא בחיוטא

אקילו. הנו אפ ~~[illegible]~~, כין בנם בנמ תיש לחיוטא הוי רק מבדקין כנ"ל, אב

משל עגונא יש לבקל לשאינו - (1) ובל לבאר שאר נ' ג' בנם הה בשיט לשלה בשיון

בדבר"ת כולם תישרן לחיוטא, (2) בנם אינו לבקל לסמוך על ראו, אלא עד

הנשא הבש, בשיינו מם שבאמיכו הנו לתוש אפ"ל לחיוטא בחיוטא משל תומש אינו

בנם אינו לשתלם (משל עיגונא) שהנו עיגונא (ובל מ. ילהבדקן נ'

הרחיד לבאר לשמוש הבינלאו הנו בבר לומא בעבק החשש עשו בחשש של אסור ומשל

(1) סתמא מ אינא בדית הלל אלא סי לב אות ל' ועיי בה בית מאלוף בסלק המשל אנקה

(2) ובנו שסוחרל הנמ בשמאי הוי בשרין שנמ מבדקין חיוטא בחיוטא בשמאי אפ"ל בשמאי הנמ

הוי בשרין אלא בשלינו קלת בשמאי בבמתבלין את המיל בשמאי אפ"ל בשמאי הנמ

הנו בשמשל מיל לו חשש לחיוטא ובמאיבו על בין מרבה אפ"ל הנו בין בחיוטא

בבירור בירור גמור ולו יבא קל מבר' באינו נאמן עיי

(3) ועיי בהגהת רעא אל יורה סי לו (יט:) בשמיא בשיטת המשנה בא"ס בא"ו"א

(33) בהיטו ומשנה סי' בלאות בשמן בשמן ושיש שבה ובלקה ומשא בשמלה ס ובה

(2) ובמה מהכתוב אין דבר הבא בתנאי דאינו ולא ובכל זה בטל הבא נשבעת יקרוב אלי מילתא דלמא בא בתולה פטרינן תנאת יביאו פסחי לקרבן מחשבה דלמא בתישבן הם ואי דבר בטל הבא נשבעת - וכך הכן ודע - ויש עוד דברי הרמבן בעל הכן בה אלי מילתא דלמא ולא ברב אבת מעבר בטלה אלמא הם: בבל הכנ"ב משל קיום (עד נביבות כה סק"ב) בתנאי מילתא ל"ב הבשם הב"ב) ולאורה מפי כתבל אב יבני לשטר הרמבן ושל

(2)

באמנין ל"ג) אולם הכ' ר. שאר נ' המר ל"ל מבא בתנאים בלבבא סמכינן על לא אלא בתש מצינל הא תש כלל - ואין לומר בתם בתישבן הבא למצינל לא הא בתש כלל בין בתש אינה מאונו של דבר לא אפ' מעבדינן למצינל, אל משל בלוש טלמא בלא שקבל אי לתנן בטל אשם (וד פלס תיל אל מנל ה. בה ובלק) ובמו שבאמר הראשונים מבא בלא למצינל דאי

(2)

וכל הבש בנל הא בשבשו לוכמר הבדל ולל תש בם באמנין לא כמנו לבל לתנן לשמם בלבאורה לימ כן, מעבדי הרשבא והכן - בל הרשבא ד: בה הא דאב ונל והשבא בקסב בבדה לל בבדבא אלא בבלמא דבר קיום שטרות לא סל לבבא ומשל סלונל הקלל ואוקמוה אבאנפיב - כי הכי בואוקמוה לבר אבאנפיב בלמשבא בלי מבשר מנל בלבבא בבים קיום כמו בשאר שטרות - ול הכן בל הבינל בה בבה ובבנן שבבה ובבנן הבא בלשבוק קיום הכל השטרות - משל לבנונא אקלל לבמונל לבב בלמשמו בבבנן קיום הבי כמו הבנן קיום בשאר שטרות - ואלל אבל בבבנן קיום

(2)

תנינן בבל בשאר שטרות הקלל הבנאמנים כמאבאר הרבבבות כלי בנאמנים לבבב בקובלן מב שבאו הקולמן ואב הי בשבאו לבבב בבמשל לבנונא יש לבקל עוב ולבאמנן לא - שבל הבא בתישבן לבמט לא הקולא מיותבת ומבבב לא כל בבמשל לבנונא הקלל

(2) וכן אמרינן לבמן הי בקיום שטרות אמרינן בוב נבבב בין יל הבמת ל בלבבב הבבק, ובבית בלו תב סב לב

ד: בבה ואפ' לבא - הב' מ. בבולל נ' הבר לבבמש הבוב בבמות קיום. בה מתוכבא בבא אלא בתיש לבמבבא מבב מא בבמלו הו. רק מבבבנן בבל הוא בתוכם כל ישבב

---

(1) והבו בנתלקו הבהבשל ובתבב (הבבא בה בבא יבב סב טב) שלל אל מבלב נבמן בבובבבא בתישבן לבמבט - לב לשבב הבבשנל הבא שבבאב בלא הי לבבמן לא בבבה שבבבוב אלא בבלו מבבבנן לב בבבבי בבתבב - ובמבבשל סומ בבבשנל אבבל בובא בבבב בלו בבמבי בבבבנן לבב כל בבבבנן בתבן בבנן בבמן בבאבב

מי הוא אמר? לא נספר מלא הרועל אות כ' אות ט"ו שביאר כונת הגמ' בל"ח רמ"ם רק לאמיתם
הגלוי בלבד ואיך הבא ממש בומם לשמאי ומהו קושית הגמ' ביר

ד"ה על דרמאן בהשמטות, שבמה פל"ב קיום באלי במאמר שבאמרת ומה ונאמנת כמן מם שבאמונה לומר
מת הגלי - ולבאורה קשה דאיך בקל מאמרי לא נימא דכן - ואפל בבדרמאן לומר שבמה ריבמות
קיים, בשאלה עצמה לל כן שנל לקי בינא בכל מקום שבאמונה ואיך כמן שתשא לאחר
הדעל גם לים ביקא בשאלה

ד"ה נגל בארוב ר"ת - ולבאו לים שמא בתנל דמציב עדל בסולל - לבאורה קשה פלא הקשה
שמא ציבו (ובלא בהמדרמש ל בתנל הבאל"ש ובפלס מל) אלא הקשה שמא בתנל עדל
בסולל - ובעב לבאורה קשה צ אינן קשה ביקא על הריבא בקל על פי רש"י, ובכלל הכל שלא
שאומה בכן יש להסתפק לומר שמא בתנל עדל בסולל, ואלו אפל כמן לאמר
לשמאל רש"י אל בקל
לבם בעפי רוב אל העדל מבינל תגומת ובכל אם הו בשעת התגומם יודעל אל כל
בסולל, והל ר' אבר נ' ומים מל מרבבי נ' אם בכל בל מקומל אין להסתפק אל
הו העדל בסולל בשמא בבו נבלל בצביבב בעדל בתגומל אבן לאבור שם בסל על
עדל בתגומל אל רבור של הריבא אלא שבוער שהו שלמל מם אבור שהרעל בל
הגומות, ואלא שאין לבסל הבל מבל אבל אם בלא טעמן מבינל בלם בבם מם
הדמאן בי מם כבי שבא נבלל בבל בצביבב בעדל בתגומל בריבן שבא נבבר בדיבו

(1) וכב בתשאו לם. בא"ב ולבאו לא לישמן

שבאמת אבל, וכן ביש מקום לומר שהתנאים הללו לא באו לידי התאמות. הדבר אלא כבדל אבמו
ביפל - שהר יש לתוש שבתות לי בטלים, בהמקום שאינן קבוע שפי התנאי הדבר לא נאמר
בבנסב בדבל הבתנאים (לא דתשי הכיבוש סי שיא, שאיני בחל יש לו שהר שיתות שבאול מנה
אות שלא, בחל אל נאבר הדשהר של הדבל הבתנאים אינ לית קיום שבי אבשב שאות מט נאבד ובש
מבנל הבל ואלפי שאין תושבין לבש אינ מט בש מקבל - ובנם מבדבו של משאר באבובו
בי תשי תשיב מבש בקיום נבלו כמש בשהר הבשל) (1) לא דאור סי קאיב (בל נ"ט:) בבאבבו
בי תשי יכל לטאבן מבנל ובינו כבנל בלית קיום ולש בבית - ולאובה בשו מב
כונת הבמבן בי: בבלה הבל שבאב דבל בה בשלת בשבט מקבל נאמן לומב מבובשין מבל
בבימנ אבל אל בל ואמב מבנל הילק יבי נאמן הלבק בימו בבט תבלב ובאינו
אות בקיומו ומאילו שלא נאמן בבא הימנ - ולאובה כונת בבא בבשלת נאמן לומב
שבינן לבבובשין ולו לבקבון בבא מבין הימנ - והימנ שיב בק בבט מקבל
אבל בבט שאינן מקבל אלא שבשלת בבא נאמן לומב שלת אנ - מה לי
בבבב בב בבין לל בלי מקבל ומבלה לבא הימנ

<u>מבינת תבלה</u> (בבינ בבבקן ל' לבמן מ"ב)

בי: תבל - בבאובו - ובלם מבבל בבאב ובבב בבי בבא מב אל יאמבו - ואל אבל בבנב
בבי ב' מבבקבו - ובבב בו שבבבן מבבב ולו בא לבבב - ולו נמי יבבב אינ נאמן
בינ לל בבן שבבלב בבינו נאמן מבבב בבבב לומב שבבב שלו ובא לבבב
ואל בבבבב בבבן בבא לבבן שלו יבבב ובבא לבב - ובב מבנ בבבב בבשלת

---

(1) ובב בא הבמבן ט"ב: בב ובבל שבב בבבבו בבבנ מבבב הבל בבובבו בי: תשי

שרבין מגרשם ולו יהא לוקח ~~[illegible]~~ נשאר בחשש הלבות לא הי לים אויבו
ובלם הי קשה להגה בראיותיו הי אפי אינם בטקרי אבל מעלין לקימן
אבל מה אל לא קימות ובין איבו חשש לא שאל לרבר [בראלמה על החשש
בפו מצל רולל מספיק סדרת כעפים המן נגלו בפול לוגם לקיל הקל]
אבל על חשש לא ובין יש לאוש שלא הקיל ויולבו לא ולא פי
הגה בשון בלל אשו נעלמה מי לו מיומנו ממילו ~~[illegible]~~ נמקל הבשר אבל
המלל שנעלמה ושמע לו יהא לוקח - וסרבו כמו אינו הלשון הבלוב
על הנל בכון בחסרי לחשי לא חישין בלחבו אי לל ומחר וכמל אינו
דמשרמש

זי סמל ספרא בשינו מיגמע גמרי - ל דבלו וכפי שבחרו משוע
בשרין לחמש דבני נחמל - וכלם דפי ג בכל ספרא בשינו גמרי
(2) לדי הבכל לי מיחטא בחיחטא בלו הקיל ומעלו המר
באר משוע הולשק הגה לחמש בכל ספרא בשינו גמרא כין
בחחקבא הי סרבא ל בשק רוב ומשל קושא מיחמ בשמ הולשבו
לחבש - ואלל אבל בכל הסופרל הקיל - ושאר אנשי אל הקילו
אבל מ"מ לא חישין בחמל אלו לשמש בא המאוי בל [3] והקילות
(1) וכמ מהמחבר"ש ב, ל אגר בה מובה הבה הסל הבאור
(2) וי הסבר הבשר בכל לחמש מ"נ לשמש בשא מולבן בספרי וספרי
ומחל ספרא בשינו מיגמע גמרי.

3 המשך מעל א. הבעה - ואולי יש לשאול גם לשמוע הכמה פע"ם הלל זה מהל מקומות בחלוק סגנון מאפיל - משהו באמן על הבמה אלו טובה ראפשר שיקבל מקומות נגיש ונמצא שאינו איזור, אבל לא שבא דוקא בשובא מבמקום ואלי רק בגלוי נגיות בלמל - אבל לעני הראשון רק בשמשה ובא מבמקום שוב נטרה לבכות ובגם בוא מופל באמרים נגוא כמו סגנוס בבא טבות הרבה בלמל - אבל אבן בשביל לבינו בקוב אמת אל לעני הראשון ואחר הבאל בפשטא לו לשמועל ומנגל (גא בלנגי טבלה מדרש יופי) בגיב בשמובא בלשו תשר בחיבור של סגנוס

דבקבאקי קטין אן ל אלו מבאר ומחבל על פי הספר קוצר ל ובלא מקל - ולב ול בול בב בבבות נגן ל דאובן שלו בל בחבר דשת בחבאם וכן בל לשמוש בחל דו וכבן בשבובר בשו בב לבלאם ול בלאמי מלם סי נב אמ ד שמר בלאק נגן ל בגל - ולב בב על בב בבבות נב קובא תשר בלאובטא באמובטא - ואולי בשו גב בוגת בחל סל - בגו בסל ובל גמבי בחלש על בבאבם ול בחבאם שלו לשמם בל באמובטא באמובטא

יבלם על קלשית בלא בלאק שיב חבאם טלו לשמם ל בלאמי מלם סי נב מם לשמא מחל כב, ומבבטלא ולל בבל יבמות פב (ב.) ומסתבא לל בי אמבין בחמנו אמם מבינם ולו מם מבי מלם בלא בלא

---

1 ול מבכם ב. על מד מובם כא

2 שוב בלאמי בנם סי כו לשמא בלבי בבל על שלם מ לא

לה ועבור שרמה עבור הים היה בגיר לשלוח אות יד מכבי בכמה דלי נפק
לה מכבאות מאות יד בין בכבי כמה בלא קיל מכבי רק אד האל כמו
בשל אי כמו בדיר לה לשלוח ולא מכבי ~~הלכם~~ — מאבנים בדרך מי
רשלוח ויהיו לי לשמר ולא ולי לתשמש בשל ובלו לשו כמו
שנקרה עבורן רגל

ג: על קושיית הגאון מוצאת שיטתם ז' דבשי מוקאי ולקמן י"ב: (5)
לו: וכל בתן - כין בשאיב כשר לו הו מקשין לומר - ובל ס. שרטוטלגל ני
בתיק בשון בכל הקשים הו מרוץ לא לשיטת הגאון אב אל אן
הקט נפסל עכ לא יהי לרבר ולשובו לא

ג. מל' ותגמו - בשון ב'בגר בשקר לשמה לא אב לאלה - ל' המשכל ודמשכלים
מם שמרו מאכל מוכם כל - ואלל אכל בשם הקשר שלם לא כמר
הילם בלבל הם קבל בורם מפשלי בלב כמרים לשמה וכ
בשון שמבין לל מלב לאלה כל כמו בנרם כל הקט לשמה
בשל כאמרת אלי כמוהו (1) ~~ואל מלר כאלל נרם כל הקט לשמה~~
ואב לכל מקום דמלו בדולל מלר כבמרה לשמה מאב
בתרשם שלא לשמה בשל מלם נבדר משקט ונעשה שלא לשמה

(1) ומאיר משגאון כל אלרם בלאמרקי שלשלו הלי לשם מבגה כלי בשביל תוכל
לשמה כאלו כמאו לשמה

אבי לחיטו

ג. בהשקפה ראשונה אומרת אמת - וכמו בדת משה שהיה בשם הוצאת מכלל שעבד
הגר אלא אבל הכונה בשלב הבא מאיר שקיבל סדר ה' ביום משה.
בהשקפה שנייה מתכון רק בשורת הגר שם לשמה ובאמת ובשלב - וכנה
אמת הצל לו באיקון הרוח הלא בלשון מיר סבבי אז באמת לשמה
וכנה עכשיו אל לא מיר סמי דבר וכנה תוכן משפטיו בשורת
בשביל שהוא רק בשורת הגר - משהו בשביל בשביל גם
לבוא רק בשורת הגר [בלי משהו משביל בשביל בכוח שם מבלי
אל סמי לא שם] ולא בתי בשביל והבנים בימאן שבאת
בשביל לבוא הוא רק בדת המתיר כמו לא - ואל בלא בשביל
לבוא רק בשורת הגר הרי בשלב בשביל לבוא - וכנה
אל כלי אלמנו בשם נמצא בשלב מתכון רק בשל רק
בשורת הגר, ולא בדת המתיר, ולא מסרת הגר ובדת
גם בכלל בנינו אלו משהו הגר לספר בדת
וכנה רק בשל בהשקפה סמי דבר, ובלא לבשלה
מדת לא רק מסרת הגר ובשל הגר בל רק

ונמו שמתה הרשעה שלא כאדם שמוציא הכשר הקטן בלי לשמה

הקבה מ"מ מקיא - ומאחר בלא כלום הקאת נגמן אל הכי
בלבי עד ונתן לי שכר הכנה אחר הינו לדון אפי' מובטח לשנינו
שיתן לי נפש לא - וכך אנו ". - והינו משל בעל כלי מובטח
בתמצא הכשר רע ובא בתשלום הגיטין וקידושין לא היינו
משל אדם בשם שמעון בחור משגיח ובאנו לשי' גיטין כלו ומשיב
אדי קנין מצר ושמעון בסני הינו לדינו ומשיב הובאת נגמן
ולא אודי סבר אלא לשקרי - סני הינו לדינו בשובאת רב כמאמר
אבל בעי ובל אפי' אינו אבל בקול בשם ומשמע סני רע כמו
בסני הקנין בסל הינו לדינו - אבל גיטין וקידושין בלא הובאת
נגמן בשך לא לפי משל אדם בשם שמעון בחור משגיח - בסולם
בשכר רע מא בסל אל הים בשני מי קנין אפה בשך
בתקע ובל אבל המון סני הינו לדינו ומשני שכר רע
כמו בסל ותקבה הינו לדינו
וכמן נם אינו מאמר לו, בה ומא - וכן כך לשמשל מבאתקש
וכשלם לבלי המה בשמל וכן כלות לשפשי ומם כלי בסל רע מ

(1) הה הכה נ' מר המקל שקנין נשם ו' שלא בלך מעלי ו' הקלות בסק
ב' בהה ובאר שלא בב נעמשה בינו בשובאת רב

(1)

אלא הוי בשר כן ולו סני אלו לומ ומם הוי בשר הוא אל יבטל

כן (1)

ולו ראמי מאם ס"ל סק; שהאר מאם שפעלה הבלא בדבל בלאי

רק משל בשם שרבוה ל"ל נמלם לשמם ואל קשם ומבא קלשר

הבלא אלהי בשל פלו

ואלף ולפ"ל באמר המלקות הם ופא אל לשרן עבל רשות מהרת הבלא- ומשמר

מסמאי בלולו הבקש אל הי לי לב לסק לוא- בבלם לי בלבוא סלן

הל"ת על עשיית הבלא בשם אופן הוי עשיית בשם שרבוה ובמוש

הל"ם הן- ולפ"ל לחיבן מקבל באמירת השבר, מקמי לב מעשה

בשם שרבוה- בלחיבן מסקישל בכלל ובלם- בשמו כלל מעשה נמנע

הכלל אל הבלם עושה בלות קבשין הה מעשה מהרת הבשר- ובמוש (2)

הבלה בשום בעשות בבל אל ולהלן בשל מקר מילבל מסבה

ומשמם לאל בלל הוא- ומשה לבל בין בשלם מבלי אלק מבמעשה לבשין

סב שלשן לשמם (אן בם מנלל שאל בכל בלל לבא בלמן אל לקיומו)

הי נמלקי בבלל ובכן אל מבל בבן מבי בבשם בלולם- שבלל בכן בבבלי

כמו בבבלי בבבלל אשם- ובבלל בבלל בלולל- ובלם בבבבלל בבשם לבשם

(1) ובלם לשבל ימלל קבשיל הבבשן המלמות ברק בבבלל בבלל בבלל בבל

בבלין אלל לל בבלבל שאל לל בבל בבלי בין בבלין בין בבלבל בבל סב אין לל

בלל בבלין הבלל בבבלו בבלבל הלל בבן בבן ספר בבל- בלבי בבל

אבן בבבן לא לבבבל הספר

(2) בקבל הבלל מלבל בל בקבלם הבלל סב בבלל בין ר' מאל ור' אלבם

בלא כך לאין קיום בצורה מקרי בראשון דבלי ב' - ומקשין מפני
בלילא דהוא ס"ו מו ס"ג דמיו בשבלי קיום מתוך כמה
ו. המתוק בהאמן קדוד אם ל' - מכלי שקלות שיתעשר כל אדם המאמינו לשאל
בשבת - ויש לפסוק קבל שבלו שיאור לו היבר שם לו מרת עבודת
ודאי שלרות סלי יתמם בשמו ד' והכי אכ"פ בשרין מרת הקבשם
ז. הדין שאינה ס"ד קדוד אם ל' - גם בצורה מחם אי לאחד מתוך כמה
אלו דקיום מקלין לאחד אבי כמה כשאל לבשם בוקר - ומלין בקיום
אחשן כל הכלו לילה
ח. הדין מאיר בשם לומר בסברא הדיוט בשבלו, מה כשל קיום
מילו שיון שעשה שלו ונצרת המתאים אם ל' משמק שלר
דתנאתל אלו הכי בסלי לא ולו הכל לא לשם מצר שלר
ולא דקלו ס"ד ל' ודשאלו הגלים (דו) דיאר ספקא הדיוט בלבל בצורה המתקיים (2)

ד"ל דקולל דאכיל שעשמק אלו ל' עשה קלין ונשאלה מתוך כסב
אלו עשה בדקלין ובהרשת הו' הדלין ונמכל הקלין ובדיה
מעולין - ואלו אלו הלו בלל ניחו בכל כמאל לא יאכל (1)
בשם אלכלו ל' בחשלין בעשה לו הרש אלו מא עשה
הבצר - ~~לשל~~ אלו ו' בלא בשלם בכלן הבשיל בכ.

---

(1) ובשבלו הקרוה כבלהו בלבשיל בכ.
(2) דלין לא שוו שלכן אי בלא לעשות שלר המקום בלעלין בלא המתקיים

בכאן בלא אצבע המאבל ומרבע ומקבץ ומצמצם מעל בשרם מעל בלו
מתרי כלל הכל. כשאינו עושה אותם לא קיימם בזמן הלא אמר אלו בזמן שיהא
לאצבע כל מקום הפסד אלא כלי כיון בשאר כלל הכל. אין אנו עושה אותם
אלא הכסבלם מקומם ומשיבה לאצבע אפי' מקום הפסד - דל קשות ומוכי אם ס"ב
שבאר באומר מתרר הפסד מקום הפסד ביקור כמעט אלו הוא ולא הלא ב'
שפנים הלכו מקבל אל נשמטה מקום הפסד לאצבעות - וכלם על כולם ר' אלעזר
יש לתקוע אל הקיימין לו מלה מן לא לעשות בלבו בתוך הפסד שום (2)

הו לא הגלם הדק כי בה בקום שפו בלון וב לעשה בין מעל הפסל ובמר שאול
(ומה שהקשה לא ל הקבלת ס"ב סק"ד מה שנ) ובלבם המשכשל הקשר
משה באומר לקיים נא, שוב מפלו מה מקלו מם הקיים מבלו מעל
הפסל עבות שאול לו הפיר מאר הכבד סק"א פעם הראשון שפה
מקרש את אשת מה אפשר לומרב לפו אלו נוכל אשה אשת מעולם
מתרי ואפ' לפלקתו אלא בפני לם הרשה את הפשר בלו הו מבלל
לעשות את הפעל לפשר - ולפ"ז קשה דאפ' הפסל באוכר מה שפר
שמם בלב לעשה בין. ואלה אבל בל' הפסד המלך (מ"ה) בין (בל"ד -
לון) שהרוב שלמר הפלאתיל בעבדל קדוש לפיוגל פסול הבכ"

---

(1) ולא המשפה אמם נא, וכבר הקשה ירמ"ל ז"ל דבר אלא מנין בשעם לא הימן
עבות שאול, וכבר הגיהות ס"ה כמ סוסק ב באין מנין על מקום הבשר

(2) הלאות השאר מה דבר ובנים משפה בלבל קשה

אל בלבי בוא ומי בלון גם עלמו הפסול בלון בכל בן בעמם
אלו, בלתי הורתה אל הלבור כשר שמכון בשמכם כמו ומעמל
לו הרי הרגיל בתורה הפכשם קובע אינל קבוריל לבניל
ומתלו"ש ולו הורתה בשמרה פסולים ובל הקבוריל לבניל
וכמו עלל הפסול ולל שמם כן הרגר קטנים אלהו בשלו
ומל לו כלל לל בכם עד נעשם בן - ולשיב משרים עם שמת
הלל לשון בלון עד נעשם: בין בכם לבו הפסול ולבל
יעמל עם שעשל על כלו שהם בשקידים המובם לל ישראל
ומה תבנים של בלון עד נעשם בן - ולשיב לב מעמל עם
שבשרים - ומן קבל הלבם בהבשלים עד נעשם בן בשמו
בתנים בפסול בעלבל הפסלה מקולים הקול הם קרב
נעשם בן - כיון הבשם המלך לם מב הם ולבל שעשלם מעשה בעמים
היסוד בעל נעשם בן מבשרים לבלו הו בם הפסלה נעמנל - ואלו אבל לל בשקל

1. שאלה הלל מחולקת בלבבי - רש"י פי' שקרובן הסחורה ואין מביאין מהמת
שלבלל ומהמל פי' שבולבן לשל מביאי הלבמות קובל שאובר
בלבן - ומהמם בל אין נבבן לקבל שקם קבל בלבן - ואלו אבל
באלה לשיטת - בשם המל הלל בלבמות הקשה על רש"י באלו בכובם

הבשבלו אלא הקול אלו ומל ראלנו ופסול בם לם ל לשם בבין
בלבשר לשלום בבלל אחרל אבל לבל
3 אבל אין בם מספק לשבלו הבשר הלו בשרים מלמלא בקטן לבלן
קבלם הבובם בבאל לל הבלן עשלל בלם הבל בלמלו בל מלל
עבור שאל כלל בלן בקטן הל בעבא שאל לבלל

אל לבו וז"ל הרי"ף הימאן (ס) שהי' בודקת רש"י כמו דבר לא ראוי לקיל
ובכל הקט אי הסלתי המרכיל אבל לא מקרי חבמל בטוב הרשקים
הלא משה מגולת בטבב לו - ואיר רש"י לשטות לא הי' אבל כמו
בקשרת קבלת הקט המצוות הי' אבשר לקיל (2)

ו. ומה אל אירות - ד המשרשין הה' אלבות שפ' בהמלאתם הי' רשת - ואולם בפי'
מלאת מלאם בכ' בהתולו שרת הי' מלב שרט רבינו בלבל לא הי' מלאם

לו המאו סי' שו ס"ק יט הרי' בעת הרגיש סי' שפ"ב באסור לקנות מרבוי
רשת אלא בשקרם מלם אל מרם לרם לרבוי לבמה רשת
(וז"ל הראב"ד שפ"ל מקור מרשלה. לשטת הגאון אשר' בחרם
לא לקנות רשת בלמבן מבחרם ירא בפ' רשת) ובלם
יש לו באמת הבי' ל"ב: נפי' אבל הרי כן בחפש כל
המגים הכל נבב הכל מ"ט אבל מפ מ"ט מצ לבי' אסולם
לי' ישב לא לקי' אב באמ' שטרא לבי' וז"ל הראמ' הנם
קונטרס הקנוי' סי' כ' שפ"ל בחקלן קמא' אל אירם רשת
קנן אל רשת כלי' לאוסר לפ' בגאונים הרבה הראוי הגאון קבב

---

(1) ובעיקר הבאלן בלמ כן לבלבם

(2) וז"ל רבינו ירחמו פ"ד ס' ל' שבדיא ואל הרגיש שאל הי' מיה דרך
רשת נינו הקט כיון שלא הי' המחם נינו הקט בפיק הבלת לחם
הכן - ולו שפ"ש בלון שלו וז"ל הרשב תרנ"ס תאבנ"ל ח"ד ס' נ"ל שאיר
סרת הרגש בחקרי שש שכל מצלין לקימו - ולפמש אבל הרגש לשטרא
שמוקר בשטרא הבנ' ראמ' הי' תשל - אבל יש לל נשו סרת הרגש
הא אבל לפי שטרא רש"י בוקא אל הי' מקבל שלמה לא ניקנו לחם
הכן

כי בארי הישר קנין בחשבון בלא קנין בשאר קנינים (1) ולא דמי לאדם שנתן
לחברו בחנות אין אדם רשאי - ובנדון זה אם אדם אדם
הישר קנין בלבד ובקשה על הבריות אלו אם אדם הישר כדי
יש לבקשת לחנות הרשה כאן לבקר דעתם בקנין אין קנין הישר
אל מבר לו תכף בלא בחשבון אז בכסף ואתם תקנים לך
ואתם בחשבון מעם הקנין - וכן מבר לו דלא בחנותו בתנאי
שיעשה כך אל מוכר לקבל הבנאי בחשבון בשבת שיש נתקיים
בקנין לחבירו ויש שהוא שיכול לאסור וכו' הרשה אדם נגד תאות ס"ל
ואם אפי' בבק בחנות בחשבון הישר ואין מוכרן אותו ומוד אפי' לפי
מה שהוא הרשה כאן קנה בלשון אסור לעשות מבקר הישר וכמן בנכסי
עוים כל בבקר כל כסף מן בבקר - אבל יש לו כסף לחנות אל בעלא
באין בכלל מוד כמן בלשון בדת מקום - ובא כמן באבן מסר שלר
מבקר בחנות לחנות שלר

לו אבל בעצמו - אך לו בארי כמן שיש בל ומונחים בלל תבר כאשר שאלת
בארן ראה טומאה אלפן ונטרפן - בפשטו בנגל הבחנה מסר לחל בחשבון אדם שלמן
עצמו ולא מחזיר מאבל על בגד - ואם אבל לחנות בחלמה ובדר שאינו לבדון
בגד מבר טומאה מר

---

(1) וכמה קבל מעשה בגדים יו בה מנה לעשרה תרמ"ו

(2) ודע דפסחים ט. הרשב"ם בה מי בראתה על הקיר קרוי מקר, ודע דאבלות
בל מא דאלהו הרא בה הנגע - וכתב מגן בל של בגד בראתה אבל אדם בעשה חנין בלא הרשב"ם

(3) על הרשב"א, ור מפרש על הגר, ובה חגב בעם בהמפרש יש מאבל מקר נגע
ודי תנא הסל!

באמת בעוד מפני האמת, לו מפני השאלה על המת - באמת המת אינו מאמין
על המת אלא בעצמו במשרד כל אדם הרגיש כאילו הוא מלא טומאה
ומשרד נטמא הבסיס כל בסדר מפני עם - ואדם אמר בעצמו בטומאת
אמת קרי ולא נעשו בו באמת המת - אמת אבל אל מאמין על אמת המת
נובא טומא משל מאמין על מת ולא משל אדם נעשו

ט. דבר לחלש הלא כל - ד' דאשר חנם תחום ס' קדש שמו בבשר לא היו מפרש כמה
משל כשבאה כל נפשו ושיר עד ל אינם בלי אלא אחו אד מה כל נפש
כולל המלחמה שעל כאדם בעצם בל נב של באמת ומשרד אינו מובה שסודר
כ"ל בפ"ב עם ואינו מוכן לחיב בדין בלבד מדת סדר על מטלטלין
הילוק נאמר שכל נפש כולל בעצמו - ואינם באים בשר במשלל
מי שיור אבל עדב - משמע בנבלות דבלל כל נפש אבל בסדר
נקנו דמדת אנש בעצם מקנה לו קרקעות נב ונטבלו לקרקע
משרד בכל שעיר כל קרקעותו ובאים, ולו דאשר כולא מפנ"ס קדש

3 המשך מפל:
ואלה יב לשמש בלשם מקנה באמה אומרים, באל לו פירט איזה קרקע
שעיר בלא דנים סדר קרקע מה אומרים מעשיר בנכסיל שיר נמי

הארץ [והיא סדרת משיר ל' ראובן וכמה סופר בעמר מלא כל יום] באילן בשדה
סדרו בלילה מבשיר באור עם הקנה ל-עם הו' בעקבו משל באמצעים
ראמת סדרת משיר בעמלי בבלי ממונות שלו ובו הלוך לעיר ואל לו לא מקרי לדרות מיטלא
אל ראשו נתרים בוש יחסון בין השמור בלילי מאורר, כמו שיאר
דאמרלא מלך פני בשעה ובין שיש בפ ובקבוק כל בשו
אל המשקוף אל קלה של קרקע לשיר לני הארץ ממילא ולא דרות (22)
מיטא אל המשקוף בלו קלה של קרקע, ובין באמצעים בוש מרשא של
דרות מיטא אור שר אבל בשמקוף שקלה קרקע מ"ר אמצעים
סדרת משיר רק משל הלבנו בדרות מיטא ולפני
קלשיר הארנו ס' קמל דמם שבקשה על מטת רשי - ראבל הבשטות (23)
בדלו בירם אינם קרקע שיר מסתפקים שמו שיר הארץ מאוש
הבשלל רב' ונם מנוסו כלי משל דרות מיטא לא מטר הבשטות
לשנה ושכב אות 33

(17) . ויש לחלק בין בארץ הקנמו שיר רק בדר א' ומיקר הבין אינו לומר בקלה
שאר נפל אילן בשוה לו יקלה אבל סדרת מבשיר מבין שיר לא מטר (22)
ומאחרי המסתמים לחבר באבל בפל נפסו קא על הקרקע ואמצעים
מבינתיים ושיר הבית בור שיר לני הארץ ונם בסלא בדרות
מיטא - אבל יש. תמן בדרות מיטא דבינו ממונות אינו לומר כן
בכל נפסי קא על שאלקרקעות כיון בשבי בין אינו קנה כשל
ואי בקאי על הארץ ולא משל בלילו בלעין בשמים - שיא משקף קנה
(23) כמנו. נם לנא בשאלק שיך לומר בשיר בור קרקע קא על הארץ
(22) דנתלו מנם (כו ב' הנל)

(2) וכלפי משפטי כיצד דבות משאר בעלים בדבר כל על בדבר הלוה בשטר בדבר
המקבלת

(1)

(5) שלום רבי הרים שמעון בר"ג ע"ש

לו: מה הבורא כל נכסיו לשלבו ובנו בת - ע דעיר ביטון וכפלם אין שמקשר בשאלת קלב
בנכסים הו לאיזן נכסי ביטו ובנו באין כלל ובנו הפלם אין בשאין שרבה
לאיזן שאחרי ביטו ובנו באין באחר כיון בקנם עלמו כל מאילו נכסי בנכסיל
מכת שקנם השטר, ולא לשמוש עקולל הארות סי כא אות יב בשלי לא בלעין בבוקא
הוי כל נכסי הקנאה אחר על כל בנכסיל, וכל מכל ותפל שבוא צרכם בו מוא
מכלי שבוא לוק מבלות כל נכסיו - ולשאורה לשיב אל יאן לן בדר שטר שמתר
מו כל נכסי לא ישתחרר, בכל השתחרר הוא לו בנכסי בכל נכסיו, ונכסי בכל נכסיו
אינו בדר, ולשאורה הה בשמעתא אב אינו לבבות בו לשתחרר בכיון בלשיבין
הבין נכסי לשתחרר שזה לא ביטו ובנו באחר - ולא עלם בקושא ע
באמרי משה סי כה אות יב שנ בצרכם לו לי אחר - וכלם לשיב מוכח בלא
משום שטר קנין באלב משנה ולכבר לן בלא כל בדרות ביטו מא יקנם עבד בתמעות
שלו ע מלבוי קלמ לשלא מבב סק ט - שור באפל בכל הקושא על הקנאת (17) ל:
ט. בישראל בה ולוב - ואל פי צם אנו עולם יפה תבא בתנל בתק בשם לל פב בלמו טמאו
בתק - משל בנמית לשורא - ולבב בסל לשבי רשי בל מובם ר"מ דמשיר שם פלנית
ואין לו אלו אותם שבם - אינו לומב בשירי אפי לבב באב כל נכסי דמא מיתקל לו
ומאה בין שמדר הרשאינו ברשי מובם בהמקום בלק שאר נכסל אינו לומר בשיר
נמי הבב אב מוכח בטמאו בתק הל משל בלבו פב, בהא הבל אינו לומר
מבשיר, בהא הלי סובר בתמקל בשינו מבדם מם ששיר אינו קונה של נכסל,
ט: ולב משל בלל בפב (3) שום כאן משב דבם ירמל) ולל בדק התבוב לל בהאמר
טמאו בתק בין המבדם ובין שאינו מבדם הו משל באמרין מבשיר שיר נמי
(1) ולפיכ קשה על האוש פסא הל ב מבל מירושין (בבא לבן נראה לשמעו) שבמה
בפשיטות בשל בבם אינו כאלי לומן בלב אינו בם ולב בשטר שמתר בא
לב פסול מלוהר (3) במשל ט.
~~ובלא מבקר בדרך בם מא בבאר בלא בהמלוש ל~~

האדם וכסאימת לשון רש"י אז בה לא יבאו - ומ"מ מוכח מלל כ"ב - בשנה הפלס אינל ביאר
שיטת רש"י בלוק שיש נפסול (בשונו מפרט מם משיר) משל שיטל לשתותו. מכל הנפסול
ולל שכל נפסי קאי רק על האדם ונשמו בוקא אי כ"ב אינ - ~~ואפ~~ ולפ"ז כיון שהבוק
אולק על כל אל הבקול שאינו מפרט השור אר מלל כ"ב, ~~ומ~~ בא אינ אינת לו כ"ב שנה
אינ לומר מבנתית לשורה שיר נמי האדם כמו לאל, ואר מלל כ"ב, ולפ"ז
דאמת אינ לשתותו מכל הקרקעות, ודאמת קנה שיר נפסי, ושור אפל מבנתית לשורה
שיר נמי האדם וכל נפסי קאי אשאר נפסול - ולפי מם שבולה הנה פטומאו בפנ
פוי משוש בלא הלי כבות גיטא לבאורה כל בדבלא מפרט מה ששיר לא הלי
כבות גיטא משוש פוש לפסובק "ששיר" בדאה הוי האדם וכמו המשלים דבה קמ"ל:

ט. רש"י בה הש - אנשתמר שנה אות כ"ל שלו תנא ושה אי לאמר שבר קבשר
הש, ואר דבשלון הכיטלו והמאדי - ואפל לפמוש המאר סי המן סק כ"ב
בתנת שכמ שנתב הוי הפירות של המקבל אפי' אול עדין בתון בלו נבר
מנינן מתנה אלא. לפאמר לנמן קבור - מוכח בדאמר לזו נתנלל המנה
לתפרר אלו מכאן ולהבא, ואר בתנת ממון בשיק מתנה לנמן אר אול
בשוש אמב תור אבל הכל כיון שבר נעשה בלא שור אינו לאמר לפיות
אדב - ולפ"ז מם בלוכם הנה שבר יבא לון של בל תורין - אין בם מתנת חכמים אלא מתקר
ובמאמר כן אפל לפי הראשון של פרי ראן
הדין - אל לפ"ל ל"ר המשל רש"י בה שבר - ואסור לשמאדב בל ובוק הלאמצב סי ל"ב
שסור רש"י בראמר הבת תורין - בלבאורה לפי כלי כל משחרר אמור ולא הקולת
משם (כה בה ואינו שלבם כן והוא מרשי ערכ) ולא דבשם המלך שבר נ"ו בה
אינו חוזם - יש לי עוד אי הוי תנפה משמן ולהבו סלקל בשמנו
קנים הכל מצוע אינו חסרון של פלגים בירמא - וגיסי אינם במה יש בל אופני קנין
ובה אינ אי סל לא פלגים בירמא

③ ובגמ' לשמוש ע"י בכשרות גוימת בגמ' מקרי בשרת מעשה ולכן כמאן דבשר שחרוה אלא
רק דבריו יתקבלו מ"ל ע"ז

יא

ט: ע' לקמן מ"ג,

ט: תנ"ל קורין - ולא כל עד מפי עד - כונת האמ"ל בתסרון עד מפי עד היינו בדבר שמעכבין
בביכין לצורת מעלמן, לא דבוק ס"ל, ב"ה אומרו ובטיב עטין שלו, ועכ"ז בא"ל לשמעד
על עיקר המעשה - בשיני שבכת התוכמ"ל כיפ שמא בזמן הרגל ועכ"ז מעכבין בהגיעתם,
ועכ"ל לפכ"ד ~~בהתאמ~~ הקורין לגלות לפני בזמן הרגל - ובגמ' יש לה לשמוש בראמי מעשה מ"מ יכ
בפרבי הגיעתם מעכבין על הכשר הבגד וכמן בכל יבעתם בכמו עטן נעשה עי כת
הקורין שור איכא תסרון בעמפ"ר ובע"ר - ובגמ' מש"ב האמ"ל בבביכין שקיל קורין
ולא סגי בלא - בע"ר, בלבורה אלא לא כל עטן עורכין בפרבי הגיעתם רק על איסור
בלא נעשה ועכ"ל יבלי נאמנות של ע"ו בשאר איסורין, ולבורה מוכח מהגמ' בבמן
בעי הגיעתם יסתלק עינן דבר שבדרה שהר אינ לי בינין של בשר שבדרה, ועכ"ל
הכשרין כ"ט. בראמנם אומרו ע"ב מעכרים ב' - ובע"ר לשמוש דאמ"ר מ"ל ב"ל אמ"ל
בלין בשר שבדרה אלא בקאר המעשה ומשלה נאמן אלא לומר שאינו עם הבגד עכ"ל -
ובגמ' מבואר מהגמ' שב' קורין לפנינו ומבני, ובע"ר שקורין אלא בבד, מוכח שיש
נאמנות לה' בלי אלא הגיעו הבגד - ולבורה עכו כפנמיות מ"ל כ"ל ס"ק ב' - ומה
שמבואר בהגמ' בעו שיש לו אומר בב' נאמן אינ בלבורה מוכח מהגמ' שבדבר
בביכין שקיל לבורה בל' בעיש בסמ"ר מה ס"ק ב' כמן בכל מלאו בראיבו לאלו
סמכו על ל' שיש אלו אומר בב'

ט: בשרין ובע' בואמנין - קל בבע' תנפה אינו בראי שטרת - לבורה אבל בלבד הן בכל
לתנפה בשתרור ובגמ' אינו מחל בגמ לא בל. לשמן נפי בלבורה בשתרור הוי

---

① שנו שבב בכמ סופר

② ובגמ' מה שבקיל כאלו מעבוכבוני הישלק יבינן שמתמו לשמעם הוי בשבי אלפנ' אור ל' בפלס אינ
(מ"ג: בה פליגה) שבולה בדבר בלבד אינו ענש כבר לא בשבי אל לפני אור ע"ג

אין לשון כפי (לא רשלו יולו) וכפי גופו ~~[illegible]~~ ועל לתצר, משול פלו הלו כשות, אולם דמתנה
ועל לתצר רק משול כשלק ומן לאו כפי, אולם הכפי גופו אלו לתצר - ואלה לא הלו
מילתא בלומנו השכרות

רשי דה ופרכינן - ורבה לתצר אומר בלון כאן כשות - ומשול הלו שכרו אינו מתחייב
המתנות - דוקא מתנה דה דה קדוש שהתנו בקידושין מקרי גלה וכתוב משול
תיב מתנות - ובלה מקשי משמע בשיר רעלא דינו בכפי בקידושין לתאורה הוא
הוי כבן מאוחר (לא דקדוק רמב"ם סק א שהלה בלשון הגמ והרשב"א בלמ)
כפי ~~[illegible]~~ נקנית לרבו - ואפילו בקידושי שלו אינה רק כבית השכר, והשכר
מקנה אותה לבעלה ועל עצמו כבית השכר הלו שפיר כבן לתרפה, ואלו בקידושי
כסף בלו קדלת הכסף לבדו לו נשיה אשה אלא שמקנית לו לבעלה,
רבה ליה בן כפי כפי כבן מאוחר

גוף דה כי - לא המהרשא שהתה בלמסתם עליהו הלו ודאי ליה, אלא בקדושין מישין
בלמה אלו למסתם עליהו הלשה מ אלא לא לשאלה אלא שבבר אמר אין לשות
אלא הצות כשם לא - והה גולדרגה ל המר כפי מתאר הגמ ": דה אסבא
בפלן בשר מתנה יש בין של מצוה מתנו, והה לבאר לשורה מהימנו, ואלו
אפילו בפלה הגמ של כתבו ולא נקנו אכמה לתאמנה אלא בשרו מלה ונו, ולא הגמ
הבלוש של ונל אלא שתכמה האמנות והרשרו שבות בשרו מלה ומבר ~~[illegible]~~

---

(1) אולם לדרשלו בל ב, דה ולמנן שבהו בשרו הגמ בפסול בלמא מסר לו לאבין, והוא בה
כבה המהרשא ומ משמע מנן ": בדמתנה לבו בפסל של מצוה מתנו לא משול בקנאמנו
שרשות לשרו

שתמיד לכל אחד שנאמר הדבר, אבל דבר שבקנין נאמר לא יכול לבוא האמונות תמיד הלבב
חשוב הוא שכל בתפילה - כי דעת שתמוז עדין השכר ריב הנוגן - ובלבד מרבינו
לשונך משמע הוא בלא ערבות דשכר מצוה היינו משל שלו האמונות דבר
שעדיין לא נמר - ומשמע בא האמונות הי מבני אל לקנין, בדשכר מצוה
האמונות והכשרו עבודת - והיינו שיגע לבל בין עבות, (1) וכיון שבשכר מצוה אומרים
כשעדיין לא נמר שום לל נאמנות אל לבוא (ובלבד מצוה ט: בה ארבי, שבאו
אדם בקיים לן בבושטא אל לבוא משל בדבר אין כאן שכר - משמע בלו נגע לבל הכשר
עבות ומשום הוא אספא, ולפי בדרכיהל יאורר קושא בלי משוע לא ערבות
לבוא דשכר קנין) ולולי במסתפינא הייתי אומר בלפי האמת סודרים הצמ בדבל
לבו בסול של מצות מצרו בסומכל עליהו אדם שבבאר אמר (בא הבדר אמר
לא אכפר לן מה שסומכל עליהו, ומסקנא ובמות גאולתכם כאן בסבל אחי לגנן
אנוש מות הב בלבו אות מיתה בלי פסק הב ואז לבסוק בלי עבות כשל
כמו שבמר הלדוש מרבבי ס' ל' על מצה בו, בה מובה) בל בצמ יהו, בה
נעשה שבתבו בא אנ של הכשר הבדיוק אופי הלא ידוע לטעות ולומר באין
מלוק בין ערבות לבדיוק ובשר הלא - ובלבד יש לל מבו כונה בצמ בא של
הכשר הבדיוק, הא כיון באחי השמות מובהקים הא נגד בשון ערבים, לא נמוק
עליהו בלא לא, וכיון שאין סומכל עליהו הלק שיק לומר בכיון בא של הכשר הבדיוק,
הא מעלים לא בכשרנו הבדיוק - אבל אל נימא בלפי האמת יש לסמוק על עבל בסלל (2)
אל הבדר אמר - אבל דשכר שבין לא הבעת בהלאה כיון שנבר לא הלא בבדר אמר

---

(1) שאם כיון מצד בבמ סודר הב"ה אספא, ובבר ובלבד מצה

(2) שה הגאונים ביל בדשכר כלי אם לא יש לבבדוטא בין לל ערבות - בתקנת חכל
הי שכל ערבים שבאמרן שלו שקר נאמן - וכן בנו בתנו לא כיב נגזרה

(2) ועל קושיית התוס' על רש"י אין נראה לומר שסוף דבר לשיטת המשנה הקדמונים בפ"ג, ב"ה ולתנא בשיעור
אבל לו אפ"ל בלבד אלא - אבל לאורה הבאה לשיטתו רש"י בפנים מקבל בכפה אלו מטלה
שלאמר - אבל לשיטת רש"י בפנים באין סבר באלו שאו שלא לאורה שאינה לשיטת המשנה
(2) שיר שבת דאכשר ב"ק ונתמה מלה

שזה אפשר לסמוך על הדיוטות לדון, ובשיעורה יכל לעבור ע"י בלא הדיוטות, ולפי
שיטת עבירה בסמוך לדיוטות מקבלים בלא הו"ל, וכמה קבלת מעשרי התוס הבלוש
ב"ר, דסלק בדרכו בלשי הלאת כל בסלל בתנאי לא מעשו הוא בלאו אלו לאיסור הלאפ"ה
ובנה משב התוס בלאו אלו לדי תקלה דאם לסבורה לפיות מקודשת
מובא בלא לב שאל מות דולב ומעלה הבראה ע"י השלר קידושין בשם לב מקרי מלאו ב

(2) ".גוס דשליחות דלב - בלי לתנה בבין בשו (3) ליד שליח בלילה בא ליקח בני בין נשלי לסרב - נראה
בבנת התוס בין בלב בעת הלשם דקבלת הבל לא אשר מאוסר מעשה דאם שבין
לא קבלה הבל, ולא משני אנפה, בשמני אשל אנו בדבור ומבטל בדבור, והבא אשר במעשה,
וכמבו בכו בנת הבל קידושין נ"ט. בנינו בל ליד שליח בנינו מעות ליד אשה
ושום שכב דאמרת שלמה ולא: דבה המופס דאלב דמוסגרל ויש לבסרי

". בל לא לב אפ שאר שטרות - אפ' שאנשם בלבא הו תנאם לשמם רק מבדרן - ולפנים דבנו
הבשן מ' רבות בדרכו אתל אבנה בנפשי הו רק ספק, ובעקרם שלמלן תנאם לשמם
מבדרן לבא משל מצינל מאמרו אלון שאתל לשמם לקמ

". גוס אי לאו - אפ דגוס הבלוש שגם שיש בלא בסל רק משל מצירת מלק - ולאור בדרו יל
בבנה קושיית התוס (1) כי באלב בלבל הבלבם שבו תרר לא הבלבם דבשר שבדרה,
אבל מא בין שלב יסבל הבלבם דבשר שבדרה מקרי בכל הבלבה של דבשר שבדרה

(1) כי באין קושיית התוס בבו בנכי בדאל בבאונן אפומא בגם סבבו בלב לא בירא
בסלל בלל הקרל בבנן יש אסרון אם ואלמר הבו לא נכי בדאל בבאונן בבלב
(3) ולא דמבבי כ"ל בקידושין מה שבאל מבקבל מבבל וכל בלבו בלב אשה מבלבל
הבלב | בלב ומיב בשבנים הבל ליד שלח הבי הו"ל באלן מבלבל הלבל לבו הו מלי
שבבו הבלח ולא לבל בלב ליד הבלח ביד הבלח בדאל

נעשה אי איז, ולאורה קשה בין באמת כמו תרד שיש יכלי לאמרת גם על כמה שאמרה, וכמו שלקיל על תלה שבותאנם אי איז, אז כמו באמת הבאה איז כאשמאוזיגבו כמו אחרה כמיגנו בכמן כאינו מאד על מילוא כאיסרא מכן שיר לתרה לשוק-אינ בהבאת ובמה לשוק מקרי כמה שמרה, ולאורה בל שסוקיל כשיטת הרילש סי קפה בלא אישמאוזיגבו דשיר מעשה רק קודם המעשה, וכאן כלי בשיר מעשה, ובכן אינו דבר קנין. באל מי יומר לו שבות רשר אי שלא נעשה מצלן ונעשה מצלן אל אחרל אין מרבן על מנו כמיגנו שאינו חל לאחר שנעשה מצלן ומקבל הבמן - אבל אל מי יודע על בשבות אי שלא נעשה חנון, ונעשה חנון לאחרל מרבל על מנו כמו מצירת מלך ועל מה הרילש בתשובות לרי בבה ובכן שיגיר כונת הלה בבעלן שיש אשה משקר אבל ממילא אינו נאמן שחל קודם שנעשה מצלן - אבל בחנון כמו רק מצירת מלך, הכן כל מצירת המלך הוא כמה שמרד על קרובו אינו לבאמן אבל אם שמרד שחל קודם שנעשה קרובו אבל לאבי מצירת מלך ומה יומן - ותנון מצה בשמצירת מלך אבל לשיר מעשה מכן הבאה, ומה כונת הרמב הרילש בכון דאינו כלי מצירת מלך - כון דלבד שמנו תרד לאבי מצירת מלך שיר מכן לשיר מעשה - והכן לשיטת הסוקיל דאינו כלי מצירת מלך אבל שסוקיל דאשמאוזיגבו כמו אחרה כמיגנו מכן אפי לשיר מעשה ומלו בהרילש - שום מיני רשות האחר (סי בה אי לון)

: הרמב"ם הא באמרין - בלא הרשר כיר אלא דבאחרונה משבא לו שבות הוא - אלא בחשו לבל

① יש לשאול יש בתרל מאד עכשיו בלי שבאו לבל מצירת מלך ובה הבא במאד שהבאו תרד וממילא על שבאו לבל מצירת מלך

לפי שאין דקיון דבקבוק, אלא - אינו מילתא בפני עצמה הוא ונלוי מילתא דלאחר - יבמי (2)
לו שאמובאינו - ובלא מעורר מעשה הנשיא באשמועינן מפני אף לשון מעשה
ונלוי בבריש סי' קכ"ד - וז"ל דבר אחר סי' קסט שהיא מבלי שהנשיא אלא
על הבריש - ובלא בעמי הנשיא קשה לפרש, כאל מהרש אשמועינן בפרק
בתרא אינו מאיר על מילתא באיסורא, אלא אף דפלו אחתיה יהא נאמן, ומעוד דפלו
אחתיה מקרי עבד, ואל מפרש נלוי מילתא בהתיר אלא סי' פב בעל אמרה
הבא הבדר קרוב אינו לפרש נוגע כמו שהמאר אלא שמוא מבטה ונגלל קבל
לב קשה, ~~לפי~~ ~~לפי~~ בלשון יבא מוכא בגרש שאין דקיון דבקבוק נטין
מא מקרי נלוי מילתא, והיינו בעמנאל הלי דקי ובדרך רק נלוי קבל, ואלב קשה
בפני מעורר דירושלמי רש מסרבין בפני אל אין דקיון דבקבוק נטין ומא שקיל
וטרי דרש מסרבין בנבטרים אבי עבד ולא נלוי מילתא, ולמלב בהנשיא סי' נלוי
מילתא מקרי כמו דלוקבא באשמועינן בראמת נוגע לנו שרש טא, ורק מדבר
לנו מי הוא האת, וכן בקמא בקיבוש (1) בפאר קיבש טא קבל ואלי לאי קיבשה וכ
ואעפ אני קיבשה בנאמן (ולאוכה בשבין לב שהבא מילתא בשרבאו לנלוי מלב ומשה אין
נאמן כשהיא אומרת. נמדבשת עיש) ואלב מוכן בדרי הנשיא, בהלאחר אל לא
הפנקו דנטין והיינו בדשטה לל כותל לנני נטין (לל פלס חלל רש
והוא דאל אלבש בכות בו שאנקן דנני נטין בם מקרי עבות שהא לתבר
בשות בו הלי כשאר שרבא - אבל אי אתנקו דנטין ואולו בשאין דקיון
הכן בשאין דקיון סלין בם משל בתשטה סודרל שאב לבקר דנני נטין

(1) ולל דבדרי יתבקב סי' לא אות ד
(2) ולל תוס ריב"ד קב"ו אות לא. שבולם בלתין מיבי בבמאונא לרא בינו בבלשאר

אולם משום דכולן אינן בית - סוף עכו"ם לעשות דינו כבית, והוא מדרר שבכו בית ומשיה מקרי גילוי מילתא - משום דרש מסכת, הרבה בפסק אינן דהסופר הוא בית, כל אנשים שלהן ביטין ואפי' עד האחרון הוא בהבדבה הי שקרתה לשמה, ודינן שוי עדותו נגד כולם על הדרך הוא ותרש לשמה גם מקרי שפיר עדות

: דרמאן דפי' בשלהו - ומאן דפרס הכל ומשני הי מעני הכי בלהו משום דלא סמיך אאמיר לפיר למיעבד מאשדי ואמרי הכי סמיך - לאורה אמור דהיאך מקיים טפי במשודי פליג טוענת הכי לבריה את בשדר, מקני הכי דאית ליה טוענת הכי - ואלו אפי' בפנים המשנה דסולת בעי בשט כתב בלעב שיעבודא לא דאמרי עתיבן לקבי מעין כפית מעות ואפי' בדבר הבעבה שמאיר ממון לאב שיעבודא ליב הי בהבעבה האיסורין ומשיה בלמינן הכי אדון המלוה ומשיה יש כח לקבוע מבא מעין כפית מעות, משום למקבוע מאשדי בנשו לב מעין שיעבוד שם לו ~~קבע~~ פנא ממון דהקרקע - יסודו הבעבה דבדר שבממון ולב לא האמנכו לחבלי מעלה - ובמ' מעם נלדרכיך ני בתר דאלו אלו פרטים אלו לא מיד אלו ~~לב~~ פרד ובמלוה אלו - לשטר הסודרין בים מיד שמעה לב מעלה מעין מעמק - ואלו לשו מיד שמעה לאורה בטר מלמלה, ומבוא לא כלו בהבעבה האיסורין, ובכיא לשו מקבל בטור שקיבל בפלו בלבב אינתבסק - ובלבד

: מנוס הראש אסמא - 8 דסולת בארו שמעלה בלבנו בפיק שמשטר יכתב לו דנן מלמו

ולאומה כמו בישראל שאז"ס סת"ם - אזל לאומה אחות מאבד הבנים כל: דבר"ה והו"
לאו כמה בדבריה כמה לא לעב שמא כלי בריאות וכו'

(2) במשך מצל'.
זה בדרי האדם מלא אחרה לו מבקה מה. כאן רשד"ר ג' ווש רבש"- ולאומה אחה
ביבנ' מאל שד קנין אי אירי שנכם לו ע' אחם ומצוי אל אלמן לו קנין- ובלם
אל לו בדרי האדם מלא מאחר שאיר שנכם לו ע' ראה בלאומה הו' בומא בר'
שכרת וע רבש' מה. בה בבמאב - ובן קשה מרש' אל בה הנ בסאם ולבר אלה:
מסר לעבל כאחר (בלאומה אירי רבכם לבל ע' שלית) ובקו ולאמא שיוך בקשה
בומא ובנ' כשד קנין ומצוי לו קנין אלמן - שזא שבר בדר רבם רבים בעלים אל

(3) במשך מצל ב
ושאחר מבאן כ' אלרבם בלאשנקי שלבא שבר מאב בבלים בלל מן
אלר ב' שבם לו בע שאחר לו ב' אבל ומאחר שנ' רבן בשלח
בנל לבבם באחם מאל לאחם הרי בלב ע' בבאבים ומאחר אל
אבל ובם בבשר אל בע ומא לו מבבל בחאר הלל שאל
שלו רבן בשלח בלאן בחבר בבע קבל בר' אל באחם שאר
בשלח בל מלאם ובלאמא מקר רבן בש לאן אבם אל
מאחר שנ' לבנו ובלבם בבע מא לו מבבל אל אל בלל אל

דבריו - באמצעות לשון משמע בעולם לדבר מי בכל לשון בוא בכל
אתם לשמם ובלו כבעבוטו, ועל קושיית הגאונים לגבי אמת
לפמוש הרש"ל בלי בלבול יש לי עצה תמוהה על המשר וגם משל הי
קרוב מבשרין המשר ובאור הלי מה אמיתי בסדרת הרש
בעבנו בעבו התמהל אמשיכן בהקבה אתם רק למלאות
ולא לשם עצמו ומעלה לכל פעולה של נשמה אל מעל קוב.
ובמתוק בלי בינו בלעבו אל מעל קוב ופעלו על הרשל
אלב אי בינו בלתקבה אמשיכן בהרשל לו נפעלו ואב
בהקבוד אתם רק למלאות - ואב אבל בלא אל אתם
שלא לשמם אבל בינו בלעבו אל מעל קוב ונפעלו כלל
אלא מוב לב הפלוגה לבבה צם ולומר כבלי בלבד נבב
בלי בינו בלתקבה אמרכן בבבא סופר הי לשמה בלב יפעלו
שלב הלבל הלמלל.

מה ששמתי כמין מגלה מפעלא פלאשנסקי שלטא יה אבב תאלה
ל מגלה צ שהב לפל אשב לתכמ"ל כראון לשעלת שלאו לם
הלא כשאו לק שלשלל אלשל ולא כמל (ובכלו כל מקומות בבין
להבשיר מלתמר עמלק אב שמלאו לל מקבא כמב כמכם כמ בלמ

בשביל הספר הזה צריך מישהו כזה ובמה, בשביל מישהו לקרוא ספר מדע בדיוני
בתנאי אין ובמה בעיה שלושה בשביל בעלקו תנאי אל הקריאה
במה ותשאר בתבא על הקריאה של מאות אבל מאל קרוא
בשביל זאת, לו בדיוק בדרך הלו כתבתי לך שלושה כתבי
וכיון בזמן ושמות תשר כתבו מקרי וב- שלושה- ואז קרוא מאל
שני בשלושה מיון תנך - ואי אי מישהו בה בעיה בגיל ביש רי-
בין כתבה בעלים הוא הרא מסאת כתבת בהר ובאי מלא
מבנה קריאת מעלים שלבין לפיות שמש בכתב אל ואבל
דקשר אסתר ~~שהיה~~ בקבלו בין כתבה מסופשת (בתו בהר
לא נכתבה אלו אחר הלו - ובמשיך אב לשנות כל הלוח
מאל מעלים כל ספרי בדיוק וכל כתשל עדיבן לבטל לימות
כתשת אלף מעלות אסתר - ומסופר בגל ומלל ספרי בדיוק
ובמקרה בלל קבוצה בהר ואסתר בקשה כתובים לשורות
כל בשם שקיל לשכתב אל לאחר שיבטל קבוצה בהר)
ואז הי הלו כתבתי לך שלושה ביש רק מין כתבות
ושוש כלו ~~מאל~~ כמאל אב שמבלו סתם מהר.

ט"ו: דרמבן בא בב"ב - ואלו לכאו' הכן כולל - לאורה משמע מברייתא לשונו בא"ע שבוע
הוי עד מה שיק לומר הכן - וע"ז הבא סי' קב סק כא, ודס' קמא סק ז' שהביאו
אבל של אחרונים שאינו לומר הכן - וי"ל אל שיק לומר הכן - אב מהו גם שבת
לפני גם בל"מ לכאו' משמע באנו עד שני על עיקר הגט הוא מעיד ובפק בקאמר
הכן אינו מעיד אלא על חתי' ואמאי בקא מסס"ד דהאי וגד - ואין לומר בשל כונגן
רק כשאומר אני עד שני, באב לק ממגן בפסול רק כשאומר הכן תבינו - ואלו
בסוגר דמה שהאמינו גדל לשלית לומר הכ"ן גבו בתקא אל אינו לבאמינו
מעיל אחר - אבל אל הוא עצמו הוי עד ואפשר לבאמינו מעיל שאומר
גם אחל יבי (ובגו נאמנות בנובע בכל שטרות) שיר לו בהאמינו מעיל
שליח ונאמן רק משל בירור בגם אחל יבא ושפיר כמה הרמבן בא"ז לבלבל
ב' הקיומים ובוק

ט"ו: דכשבא אלא אמר כאן - ואינו מחוור דמה הוא מפסיד אל לא יתקיל הגט לעיר וגד
ואלו אפל בכשהוא אחל על הגט דאמת מעיד על חתימת יב עד הנן
בבא אין אותמל אלא גם הכן גם (ובאמת כבר הרבו מבלר לא בשל
גם קיול של אחל יב אז ד' בש סי' קל סק כב ובחכמת שלמה שם, ובקש
סי' קמב סק ל"א) ואל לא יתקיל אחל יב הנן מיהו כמשקר - ומשרה לק
מבגמ' בבתרות בהחל אמרי בשטרי מאון בחותמיל גם שלא הכן גם
ושרה לא כל לעיל

ט"ו: רש"י מיבוד ה' - ז' פ' וכמ"מ מבמאירי, ובגמ' אין נפרש דברי רש"י כמו שם הגמ' קשה למה לא עוד אסיק בלאורה לש"ג בהכ"ל דס"ה ומ"ה הא תיא ניימאן בשם בלבדי דלי הר"ר הואל רק מתיבה הי (בלבדי הר"ר הלי בשומב על הגל לשטר הגמ') ומתיבה ה"ל מתיבה אלא אמרינן אתי רבינ ומבטלי מתיבה בלא עוד אסיק - וכבאמרינן הש"ת קא. דקבעי מ"ל מבטל בינינ בעוד אתית (והשלי"ם מתקנת הבעקיל דס"ה טס"ב אי אמרינן אתי רבינ ומבטלי מתיבה אס' המתיבה קמורה) ובגמ' הגמ' בתקיל לו רש"י אז שסוקיל בראמרינן עוד אסיק קרבינ בלש"ג כב' לומר אתי רבינ ומבטלי מתיבה בשא בתשאת ליש לשלוק לש - אז אפשר בעוקא הכא מסתפק הגמ' לפירוש משל בלבדי הרה"ר לא תשיב רה"י (ל הגמ' פירוש ליבוד שעסקו בגל מבל בינינ בלשון תשיב לבדי הלי הר"ר הגל רה"י) אבל בדבור ל רש"י כיון בלבדי הרה"י תשיב רה"י - תשיב בפשטות רה"י אל לבדי הלי הר"ר בשא מתיב לרה"י

ט"ו: אמ' ר' בנימין - ור"ל נמס - ובגמ' אפשר לאחר בדברי קבל - בגמ' הרבינ מיל יש ב' מעלות, הא' בינ לו כת לטהר, והב' שאינו מקבל טומאה, ובגמ' מעלותא בשורי טהרה בבינ פתות מרבינ הבאה משני טהרה יש לו גב כת לטהר אבל מ"מ מקבל טומאה ומשה בשבין למיל שניל, - ובגמ' השטיבה אמת אחן שיש בו כבי ל שטיבות

ובגמ' מבבשא משמ בבשמר ל שטיבות לא יבו פו הבינ אבל ל"מ כן מבדי הגמ

מה לגבי לדין של ה' שטיפות, בשביל בפני קילוח אחת ואינו נכנס מצד לעמדה שטיפה הראשונה ומתחלת שטיפה הב', יש לו דין רק של שטיפה אחת, אבל ביד אחת הקילוח - ואין לומר שבקילוח משוך בפסקו השטיפה ותשבו כשני, באב קשה מאוד לחבר החילוק בין יד לגוף אחת, ואפילו בקילוח ואמרו שאינו מקבל טומאה - והיינו בשביל שיש בו בי מים לד' שטיפות, ולו ה' שטיפות יטהרו על המים, אבל נתנו לחפצות מרבעים בין הידיות שאינו מקבל טומאה - אבל לגבי טהרת ה' יפול בלא לא נתנו לחפצות מרבעים בין הידיות שאינו מקבל טומאה, ומשום בשביל ה' שטיפות יפוק

דינו מקוואות

הגיעה יטי בוס ביה לעבור - בא משוך נמלאים בא דשל יש מפני - ואלו אבל בכון שנמלא מן הים שהו לו פלגות יש ולו רשק כיא סק כ, והה הגיה פט הל ו במקוואות

הגיעה יטי קמ מפו לטהרל מטמין הראשו אל הראשון - או בלמא גוד אסיק נמי אית לה - ומנם מוכח משנה בלי בינו בגוד אסיק איא לטהרל מטמין הראשו, אלא בלי בינו בגוד אחרת משאינן בבמל שהראשו מאוחרל לתקוה ומשלמל השאר במקוה, אבל מפנו אי לטהרל הראכן, ואב בל בלי בינו בגוד אחרת אשרי במל שהראשו באות כן במקוה (כמש רשי דבה מתלקות) ואב במקומל, בכינו על הראשו ~~[illegible]~~ אינו לטהרל בבא אשרינן באות כל נמצאל המקוה ולו על הראשו ולפיכ קשה

דרך קוממיות משמע שכל לטרלה דאמצעית, ודתחתונים, ולא אמרינן בין בתחתונים
נמצא אי קיבוד אחת אי בשאינן באמצעית נמצא דתחתונים, ולא דמקומו, אלא
באמרינן דמקומו מכשיר בתחתונים אי קיבוד אחת, אבל קשה משום אמי לטלטל
מטלן דראשון - ומה היא ניימאן ניי, גם בשאת לי בינו דקבוד אשר בלא כדי דמקומו,
ודבר קוממיות אבל בדי קבוד אחת אשר בלא הוי דמקומו, אבל בין בשאינו הוי במקומו, ולכך
אלינו בקבוד אחת לפכשירו במקומו מאילו כל לטלטל קל במקומו - אבל בשש מיל על ראשו
במלי בינו בקבוד אחת אינו לטלטל רק בשה לת בי שיעור מקום, ואי בינו בקבוד אחת
אשר שלא הוי במקומו ומשם אינו לטלטל רק - ובנם יש אל מפשטות לשון הגה משמע
בכל לטלטל מטלן דראשו של ראשון אחד שבשני מקום ומשני טלית שיכל - ולשון הרב
לפי בכל הוי חשבי בסעדי בלי בינו בקבוד אחת אשר בשמאל נמצא במקום ובימין
משני טלית המטלן - ואי בינו בקבוד אסיק אשר בשמאל ראשו ובימין משני טלית בלי

לגבה יש רשי תרבלת - ובטוחל רק שעשה לו טרילה משש בה סאה שאי אינן
דמקום אל ובקטפרס אינו תיבור - לפי שאין מי נשמל מטהרים בפק בתלין
מבואר מרשי שש כי חסרונות התרבלת בא בשביל שבא בה סאה
דמקום אל ותסר בחרת במקום - ומה דאופן הטהרה באין מי נשמל
מטהרים בפק בתלין בפשיון באוצ בשלי מקום אינו מטהר בפק בתל
ונפם אל טרל דמקום שאינו בתל יכל המל הבתלים לבטרל
לפשעור מ סאה.

---

(1) וכן משמע מבאור שמת פת הלי ח מכל מקוואות חבר יש לפרון

תגובה יש: גם כך בהתאמה - וגם כת כשאין הבא באים מקום של - הראור כפי
הטעם לראמרי משה סי' ז' אות ה' ו' והרכבת שמוגן עליו סי' כ"ח

של - קטרים שסופו לרד מה שבאשר של כאשר - ע"ד ראמרי משה סי' ז' אות יג שכיבד לומר
דברות הטעם דרק למטה ~~הוא~~ דבמקום שסופן של הפעל ליפול שם בלי חיבור, ומשיגין
הפעל שעל עופו באילו הי' במקום - ולא חשיב מה"ט שסופן ליפול בקול אל - אבל
קל לפי כאב מאי הוי מפו לפטרל מחטין דעופו של כאשר הוי בלי קטרים
כאינן חיבור למעלה - ואולי בגלל נימא עוד אסיק עיב כפלוג על כל הדין
בקטרים אינן חיבור לטברה - ולאורה אינו לפרש כן דברות הטעם, כהטעם
מיב הקשו מהגמ' בעיב בעי המערה ~~ן~~ מחדיר לדור כלא חשיב נמצא חיבור אינו
שסופו לרד, ואל נימא בסדרתו כלמעלה אל בלי חיבור לפעל שלמטה אב
מפו קושית הטעם הא הבא ל"ש סדרת של סופו לרד כדי שיהא ~~הוא~~ הבין
אסור ל - ומיק ~~הוא~~ בהא הוכיח הטעם כדי סוגר בקטרים אינן חיבור לטברה
ומ"ר ליכב הגמ' כדי אית ל' עוד אסיק

ובמאורת דברות הטעם כמו שפי' אלב כמשל שסופן ליפול למקום
אשבורן בלי חיבור אל למעלה כמק כשבמל מהפעל אינו חיבור אבל
כשהכינו אל מקרי קטרים ובלי חיבור אל למעלה בין לתנין לטברה בין לתנין
טומאה - ופנים לאורה לפי קשה כמא מפורר דמתנן בקטרים לא בלי
חיבור לטומאה - ובדיור של רש"י הא בלי סופו ליפול ומעמו אינן חיבור - ולאורה כל

בסדר יפה באיזה אופן פעם הלוונים מסוף עפל וכמה מהמאמרים ופרקים מעט לא לא.

אבל - בסדר יש שבעוק בקישור אין סופו לרב רעוק בתחילת - ואינו מוקן לעזב בסוף מה יש שבעוק תחילת הראשונה סופו להתרחב עד הין שעדר הרבה ומעבר לה תשיר בלבד לעקוד מאמרים דבקים אי בראשון בתחב, ומה באמצעות קוד אסיק וקטפרים הוי תיקוד [redacted] לעלות לראשון [redacted] אלא שאין מימה המקום [redacted] סופו [redacted] ופלא ①

ובלבם הא באיזה דלא בלא לא: בהמרחב מתחילת לדור אל תשיר ניעוק תיקוד ניעוב יש שתחילת - אינו מוקן כל הפרק פאפ אל תשיר ממש יש בתחילת אל הין נסק שבדור לא תשפר כולו יש אולא פחות מרכזיות מן בשר ין נסק - ואל הי אופן לדרר הרכזיות - מעבר לא יבא הין הפר מותם - ואיב אפ אל ניעוק תיקוד - מה בין שאינו מחרה ונכבד הין כפר מעבר ניעור - וכן יש לבקשות מעשה כפי טיפ. אקטיבי, בלא אינו תיקוד פאל הינם מרבה אכרכם ובלי כאשר מעשקין אל טמא זה טבור ומעשקה טובה מתחדן אינו תיקוד לטמא הטבורים - ובלבם משמע שאל הי תיקוד הי הטבורים טמאים באמת טמאים אל המעשקים טמאים - ואיב לא מעשל ניעוד

אבל כפר הקשר הבאים הטבורות פה מיט מעבר לא ניעוק יקטפרים מעשל מעוד (וכל הראשי יעשה שרק מה לכבד) ולבאמרה קשר בינו באמצע שטמאו באינם שעשה הב אל המעשקים טמאים מה בין שלא נטמאו מבאה טמאה שנטמאו הטמאים מבית שטמאו ושרר

---

① ואולי אפל בכל הלבב אל סופו לפול הינו בדאגות להבאתם אי נפילה, אבל הקישור ומת מעשה בדבר הין לעלות אל הקישור ומתלה ואחב לדרך לתחילת אלא - ואפל בסלם מה שבין שהמתק בתחילת סופו לבאתם אל הטפה שעדר הרבה לא איבדם לן באיר, שיש ט בתחילת בשלב אחר טפה ולא דאגה - וכבר לעסוק הין שתחילה

ט"ו. כשיש לאדם מקואות? הרשב"ם - והר"ן כתבו שאם בעלה שולטת הוא חייב לשלם כתובה
ויכולים בעשיר מעט כדי ולו כטבעת אינו בהכרחי - ומשיב הלא חייב לטיאוב,
ולפי"ז כי מיעוטי לפנינו בעשיר כמאן דאיכא יתבע כבשי כיון דמעיקרא ה"
כמעות מה הקפידות - ויש דמי הנאה אלו הם חייב רק לחתן מקואות
וה יהודה - יכולים דאומה שלטה לא כתב רק כטבעת לכרבות
אינו מה היא - ומשיב לחתן טמאה לו אשה חייב רק לחתן מקואות
שוב ה יהודה שלו חייב אדם כבשי אם לא אית, וכתבו
בחלקים הנו משלם בסוכרים בחיים אדם כבשי לא אלא מסורת
הכנה כמו הלכה שם מקואות

ט"ז בהמשך דה ובהרא - הא דאם בתוך סדר בין שני ה"ל הכן משלם לשמש - מוקים הגה נמי
אבי הר"ב - וה יהודה סדר - כי אמרי נמי לא מפני - נראה בהאור בונים בלבן
בין שלא הכן משלם לשמש והאמרו שפנינו נחגל, ממילא הוי קיים בעבדת
הר"ן הכן הי דה לומא, ובתוס ד: דה מאי דינרו) ושם נצרת אם לאחר, ובנה
הא בלא בעבר בחיב. לה יהודה נקרא מאי בא אב מפני לא בשאי
אינה מחוני
חיישנן אם לשלם כמו בתשא מעשה - אלא משלם [redacted] לפנינו
אבל מה אי לעשות בעבדה מלקות כמה בהמשך הבשטות את ג', ובין
בדאלם אינו חשב של מצוה ועל חשב בה האמרו הראה בשמא מחוי
אב שם בבריון לאמרן הבלא בשמא מאי - מאב בעבד שבאחר בלבו

בלי שעיר הרבה הוי דין שלחרת ובין שעיר הרבה דבשם שאין סופן
לפרוק לא חשב כאלת שעיר הרבה, ומי כבדת הא מתפנים בחוב
אדם אלא לחרל מחלון דבשם הכן מבינים בלבדם מה שמש שמחדר לא אמר
טבה לא לבשם כשלח הבו לנמת לבוש דל הרבה

דשם מבטל ומוציא בדמיון כי כך הוא, וכל המשך יכול לבוא אלא יבוא בהכל יותר,
ולכן לא נתנה הכל לשלוח נאמנות מיוחדת שהוא נאמן כלגבי עבודה הכל ומשלח
אינו נאמן

ובגמ' בדמיון כתב בשבו אבל כי רשי משמע בלשון לא יבוא אינו נאמן
האומרו ר' עקיבא - וקבלת דעת בלשון טלמא כי עבו לשון לומר כל משלח בעשה
בעל מלאכתו לקימו ולאורה כל ממש כאלו ומעבר ליא אל עדיב מפני - משמע
שכבר בעל, ובא מוכח מנסה לאורה בשלמה אינו אינו אלו לבעות
בעבודה, אמר רבי עקיבא ר' עקיבא ובולם לבעות (וכמו קבלת מהגמ' הי ומה אילו
יאמרו הבנים לרשע - משמע בחשב כאילו אומרו הבנים לרשע)
בא עדיב מפני
ובגמ מבדמאן מוכח ~~שאינו~~ ~~הבנים~~ ~~הבנים~~ שזה שיק לעבדת
אבי לתלמי - ובמו בלא בהתאבות ובושלים על מעבות על קושיית
אבל בעבא אות ד - ובגמ' יל קושית בעבא קבלת האבא - בגמ' בדקות שלו
הבנים נמש ושיק לי לעבדת אבי לתלמי בסלה אבל אמיתו ובמי כאילו
ליא הבנים, וכ"מ מרשי ט"ל בה סיפא - ובנים לא בלוש קאמר - בשמעו
בכל אופן הבסול הי משש שלו אמר הבנים - אפי' באופן שלא שלחוש בשבין
בשיק לעבדת אבי לתלמי כמי כאילו לא אמר (וכבר הבה תיק) ובגמ
אלהבא בבי בין שלא לומר הבנים אל"ל בה שיק השא בלתלמי
מ"מ אינו לבסול בשבי כאילו לא אמר בהא לא לומר - אבל מ"מ
בין שאמר הבנים נתנה בעבדה יש קבלת לעבדה אבי אתלמי (ומשו שבקשה

הרשב"א ט"ו) כ"ה הוא באומרו, אבל בכמה פיון שהוא אומר דבון נכסה שזה לו בעצמו - בהשמאה אל ל"ל הבדה כ"כ בא"ישו תשש על אחי לאחריו, אוב בריך לפסיר כל תשש באחריו, ובמו בוקא אל הא"ל אומה בל דבון נכסה, או באישו תשי כלישנו דמא - אבל אל אב לפבה, פיון שאי אומה בבון - שזה לו בסלו, ובנב המל כה ומר הקשו על רש"י בחוכה מהגה באפ' בחב לו בצה ר' יהודה - ואלו אבל ברש"י מפרש בשאמר אחרי שב' הבאו (ובמילמא בלש לאו בצו שמא יחזר בא לקלקולו) אלו בדק חב אומר בבון נחנל - ולפ"ז מוכח מהגה בל לו דבל שבריאו אישה אב תשש באחי לאחלה ומוש רש"י בחנב כ"ה ור"י

"כ, רש"י משל פירות - יאמר לה קובל גירושין - לאורה אינו משויך בשא קיימין רשמא אליבא בשל באת ל' בחפסיב פירות משאר חיתה ובול קבל חיתה מברתי - ואלו אבל בל בעל ריב "כ שבה בבל סדר משאר חיתה אבל בקסדר אבל שאיר לחמו לה עדין בחמו בשין לה בפירות - ולאורה קשה לפרין הילק שיק בינו בעבאל לינון בט, אבל בט אינו בבות, ומוק בלאורה בבב של עבאל הוא בפלות אשה ועשה ר' מסירת הנשר נעשה לחבדר ר' חיתה בעבל (ובעד בל"ר הילק שיק עבאל בשר בלאוב הוא לפי בחבאר דא' הרמבן "ר ובעול כ' בבובה, בשבעוב נעשה ר' בבלאב, ובשר נעשה

① ועיי לקמן כ"ב.

רק לפסק קלי היאך יכל לעשות שיחוב אי אתיאת בעל קודם בהלואה)
ונפשו דבור בלי אתיאת בעל לא נעשה גרושה, (1) ואפילו בגבש הבשרים
הנה כמו הרמ"ל דפ"ק (ה.) דבשבבן שטר שחרור לעבד, בלאנשה הוא בצבין לו
לאדם - ואשתו נפקה בגיט, אע"פ, במרבינות לשון משמע דפקו נפקה רשות שחרור
לתן מתנה וכל הדור - ומשמע בכל, בפקו נפשות יש בין נפקה, אולם שפלות
הדינן לא הוי נפשות - בפיגון הדור בלתן בטור אחרות לא הוי נפשות
ממילא אינו מרגש אבל מה מרגש בלי לעבור - ואב אבל בבן לתן נפשות
בירות בפקו נפשות לפרושה תשתין לא בינגי בארתנל בלתן ונתרגשה
לתן בירות אבל לגי שר מילי (לפרנה לשלק ובפר) כיון בבלו אוב, ומוב בתרתנל
לא נמצי בתקל שלפק נתנם משאורת [וז מנל הבא כ. בה שוכר] לא מישר בגרושה
(ובוגמא לא ל לקמן בה. אלל מתשומתם, חלל מפרה לבשיק, בלו לבל מלל
לשר בגרושה - וכש לתן אבלת בירות בפקו בקנאו בדרבן כמש מנל מנ: ולקמן)
ונשיר כמה כש שיאמר לה קודם גירושין מכרתי בלי תגימת בעל נעשה
תלות גירושין לתן בירות - ובלם נפקו בתקו אלהיו בדרבן - אבל אלהיו
בפש בבשפיל הלא בלשון מלשון אינו לגרשה שיר לל בירה ולפיכ אינו
מפרק משר בריה באלהיו בפש יאמר קודם גירושין מכרתי **ולא משר**
דאולל למטה (לקמן שלטנא) אולא סיט

דבה ובלם דמנבשין
יכ. מה מפלי מם ובקנו מלן - ל דהו הבה בלם ב מבל לבות שבקנשה לא בלי
דמנבשין (רסו) מבו בשטר שחרור לא בלא מלן ובלא מפאורת בלא מלן מחל בגיט

(1) ולא בגרושה

והרי לא שייך לומר משהו באופן אמיתי הרגע לעבור מיד, כמעט אין אף אופן אחר עדיף מבחינה מעשית אבל בשביל זה יש - ואולי אפילו בשביל שלפי מחנות מכון בינו בשביל ליצר שיופקע ע"י השטר, ולכן כשהר רק משהו הקנין אסור, ועל עבות אסורים לכן עבות שאלול ומתלו לכן בזה (יש לו אף אופן לחזור מעכשיו בלשון לא בשביל דמקום בלבו בהקנאת ממון עבות שאלול כמו הקנה) ולאורה הא בשביל ה' עבל על שם, אז משהו בשביל בהקנאה בלבד אינתיקס, אז משהו בינו בשטרות באינו נעשה עד אז (ע"ד רשי ותקנו ס"ל אז) ויש לשטר הלוואות סי' לא בדברים יש לו הכלל בין הבמה בשטר בלבו בינו בשביל עבות שאול, ואפי' לפרטי הקבות בשביל הו בין הבמה, אבל לאורה לכן עד עשוי - באמו בשביל בזה בדברים יש - ועוד אפי' באם ה' עבל הרבה שמאורה אם שמרור נעשה בן חורין ובוטמו לאורה לא יהיו עונש כאשר אמר ולוה גם בגמ' יש מבות דמקום בלא עונש כאשר אמר לכן עשוי [יש לו הכל בעבות קיבוש המופש באמרים באין עד נעשה בן ופי' הגמ' משהו בשביל עבות שאלול] לא משה לו לא.

יב. אבל עכשיו - מיהו באו הא תמון את אמה - יש לו בהיאך מובה מחנות בשמאמנת את אמה הא הרגל טוען טענה הרי אינו נשמע, ואולם שאלו נאמן לפי אסור בשם שמאורה עכב. לעניין ממון נימא המוציא מחבירו עליה, ואין לומר משהו באופן הבל ה' תבקות - תבקת חוב ותבקת אינו, ואולם? לפרוטרוט ממון כמוש הרמב"ן בתחבות, בדוב ותבקת הקול אלוף לפרוטרוט

כ"ד

ומה בין ני בעבד לחשב במטמונת ניטב אדם מצוות דאנקה לביאה כיון דיש אלמות של מעשה ד"ב - לא השמעינו אי פרק כב, והבדש ירמ"ל על אמר צ

י"ב. אבל מפני - שלא - ד דבות, והבדש ירמ"ל שפקשו בשל מיגו לפוטרו - ומקשה בדרי הבדרו אינם מתקיים לחיב - תבא פלאורה כל עצבל מאבל דבמ ר. דבה ומפ שבתרו בבלי מיגו לפוטרו דבפ אומר תב שלא ארגב בשלי טענת במיגו לא כל בנכל בדרכו - ומיק דמשב הבהיל מרבשו בבאן ולא ש בבלא טענת במיגו מתנים דבשו בשא מובה יר בבמצולל - הא משנר מתנים דבשו הא טוען ששבר הי לא שלבב בשו טענת - ובמיגו הוא בפס יכל לשמוק יבר

י"ג. אבל מפני - ואפ מבאן ולבבו לא מפנינו שבבו נאמן בשאשת משמשו - בשבת הבפרכים מוכל בשפס לבמי ממון אינו נאמן - ומקב בסברת בבר הבאל לפטוש הבמיג דמיב, סי לי סק כ"ד בלא מיגו בשאינו מבמיש, ומן כיון שאומרת שלא נתבשב בכיון בלא הי בלבב אינמנק משר בבלבבב באיסרל ומ"ל אינו נאמן, אבל לבאורה קשה בשא מעשר של הבמיג בבי לפוטרא ממון מבלוקח, ובשו משמר שבלשב לפוטרא מצוות - ומקב אל בבטמנת את ניטב נאמנת משל אלמות בבמעשה ד"ב אינ - אבל אל נאמנת משל בלא מתקיים בינתא (בבמיש ולא) קשה הא בקרבה בבא בשמעתא ד פ"ב בגב אמרינן בלא מתקיים בינתא ובטלים לפוטרא ממון - ואפ בבא הבמיג בשא אי לפוטרא

אמון - בהיר אינו בהיר כי אינו חייב בדרוש כלשהו לא
ובלעדיו והרבה אלקים אלו - עכ"פ לא אדם לא אינו לסובב אמון,
ואולי אפילו באינה שלא אומר עדיין מדוע, בעבור אינה הוא באינטרס ביאורו
הכפי לא מאמינים במיש דאז מבחינת אמת כי, וכאין גם לא דשמעתו כי פב
שעשה שלגו אלגו הבמה ונאבדה ומוקד המוכר הבמיל ובאי לא מצי לעקר טאן אומר
טריפה היתה והי מקרי מקרי טאת ואין בולכין באמון אחר הדור - בשין בלבל מקול
ביאורו לספק ובאי לא מאמינים לפיקרי - בהיר בלין בולכין באמון אחר הדור היינו ביבו
בספק לשנינו יש דמה לבסתפק אבל - (ואולי יש לפקפק בכין ביש טאנה
דכי מבלתא שטור ממנות, אינ שלגין בשם שאינה לימ, מה לגין אמונה
יהני עכ"פ לעשות ספק ושאר לימ מאמינים ביאורו הכפי)

והכי כן נ"ל הוא מדברי הרמב"ן בתורת, דבה ויל שנוטלת בתורה משל
בירול כוח ותנקר הגול - אבל משל תנקר הגול בעבור אינה נוטלת,
ואבל בתנקר הגול של הגולם עצר בשנים הרמב"ן המלאות ריש פ"ה
בהמדות כתב, וכל בכונס את הנערה אינו תנקה בעובה בלא תישרן שמא
ינתה בעונה ישנה בתנקר בשעות בן עומדות - ולפול ביבטא קשה
מעוד הדברק לפוסל בעומדות בתנקר בשעות - אלא משמע מינה בעדיות
כיון בנכשל אל אבל מתחבה ומעכול אמשיכן בעת ב הוי בתנקר
הדולה - אב שהר אינו לומה בלא מאמינים ביאורו הכפי, בלמ הכפי, ומשה
בבירון תנקר בשעות בשלו בטעם כוח - ומשה הדבק לפרוש בכוח נשל הגולת נישאת

ה' אדל, מצוה ~~אלא~~ אין לו יכול לבוא בלבד לו נתבטל - ואלו כיון בסברא טוען טוענ הרי שנתבטלה מקובל יש לו כח לסכרם את הבד - והיינו בסוי כו' אומר מר וה אומר לו מר בסברא אחרת יש לו כח ההכרעה **וי"ל שאמרו הגאון**

י"ל דאם משול הר אחותם - כיון שמינו עכושם לפנינו - ל' דפ' - ולאורה אפל לפמוש הרוים דאשה אדהדא סי' טו' ביש ה' מיני תנקות - אז בסוי בעצם ביכור בלא מתקיים ריעותא, והה בשמקול ספק אומרים אל מלאכים מתקנתם - וכנם אפל לדין איסורל וכבר משני מין התנקה הה - אבל לפרוץ נפש שלבריו ביכורים תנקיל (ל' שמעתא ג' פ"ג, ובקובל שאמרל אב סי' ל"ג) לא רק במין תנקה הה - וכיון בעכושם לפנינו ואינו ריעותא לפנינו יש לפסוקם מה נתבטלה שזה אינו לפורעם ול' רבינ ניטין שעשה כמן מלב - והה הוים ני הקשה מעט ומאות פלוי דפ' ומאז שמעוזר דאות קיימי דתנק - ואפל שסורל בעט בשאות אמרים סלק עבות ושיר משני תנקה מעטל ביכור (כמו השער משפט ול' בקול מרה" מלב של הה' אונגרשאר ני') והה בן מ' בהל כבר התנקה לאלא **וא"ל שאמרו הגאון פ"ב רש"ל הגאנים**

י"ל, רש"ל אשול פירות - ורשאתר לפין יבש על האמונה, וכב הגול בה משני בסברא מותנק - ול' הגאון ירתיל י"ל בה ודי שבאר בשבוע לא נקרא בלשם מותנקת כיון בעיקר השבה שלם ואין לדון רק קנין פירות ודי כמו מכתל באמרים בקרקע התנקה בלוי קיימת ומ' בשמא מקר הדל מותנק בלשמה כדין לשמוכו

ואולי בשביל אות לך לפלוקה נאמנות ע"ז אל-דגלים (ע' שמואל ז' פ"ב) ומשרה
ליש רק סדרת לא מתקיימת כי יעותא - אולי היא בכל נאמנות על הקול
הוי רק מעשה מיגן ונשאר נכון עי עיר שם לשבו אפי' כי יעותא וכו'

נ"ל, תלה מפני - יכולה האשה לדקם עדי מסירה שיעבו דפני דב אן עדיל שמיות נמצאה
ויכתבו לה שטר אחר - ח רש"ש - והנם בשטרות הבשרים מוכיל שיעבו הלא דפני
עדיל אחרים והל ויכתבו לה שטר (וכמ מתלה יכו בה עד שבאו מאה גיטה לב
אן לעדיל ויכתבו לה שטר) וקשה בבלי עמבר, ועוק בבלי מפי כבשל, ואולי
אבל בעיקר הבבר הזבות (לתנן מנונות) הוא בלא נמצאה עד היות במפיות
ובאי נמצאה בשבא אות לה שטר ויכולה לחזר לבב בעכבמיות נמצאה
[ואולי לפיכ אינו קשה כב מתלה יכו שבאו בעדיל כלל לשמר שטר בכיון בשעלמה
ויכולה לשביא כמה לב היות מקבי גילי מילתא הראשונה ומפני עב מפי כבשל
וע דבבת סי קמב סק ג וכו'] ועבות בלא נמצאה עד היות מקבי
עבות אוסרות כיון בלא כלי כלבב אינמכם - ושוב שיק סדרת הבית
הלוישמובמנה בכיון בגונא מעבל על מילתא בממונא ובבא - שיק נאמנות
לפי המצונות - וכיון בעיקר עבות לא כלי עבות בבשר שעכבה מפני
אפ אולי לב, ומפני עב מפי כבשל - ואין לפקשות בגל בם בומה
לוישמובמנה מעבר אן בלשה נאמנת - ועב ול בכיון שבו נמצ לתן
מתנה ותשבה לשקר שה אינם נאמנת - אולי עבין קשה בומ מעבר בכיון

נאמנות עד זמן

לו כשי' אין מושג - בשיון בלא משך וקנה האמיבות כבו על בשרי כשי' ל כלה גיטין - אבא
במשמע משי' בלא משך הי' קונה - ומיב אמר כבא שאינו קונה דבמל באומר
דנ"ר הוי לו בלקנ"ר - משמע בשלו אלו לקנות, והאים יכל לקנות לו
דמשרבה - ומיק באל אינו של בלו היאך יכל לעשות שומת מושל,
ואולי אבל בבאומר דנאו בלו לו ציני בארבי בבונה - ובנה יל
בל' ציני בארבי בבונה אשר שלו של בבשן - אבל מקרי אינו בבשות
בשו יכל בישבה לאחר ומקרי שומש עדין בבשת בישבה ל בנבירות
ס' ביל סק הי שבא בבאר שכל לאחר עדין לו יבלה מבשות,
ואבולם מצא בבא כשי' בבסתל לו בשיב בוע בקרקע במשובבת לאחר
מקרי אינו בבשת בלבה (ולשובבה נשו מבת הבשת אבי' של בלבה)
כש בבא של לו בשות לאחר במקרי אינו בבשת בלו - ובנה
בא שבא כשי' באומר קנ"ר הוי לו בלקנ"ר לישבה - בינו אומר קנ"ר
שבא אל לאחר בשינו שבא בבשות - ובא במשמע משי' שב'
יכל לקנות בבשבה ולא בבכל יאבר אבי' מש' בשבי יוש
שבר הי' בבק יב (בל נ"ב) בקנין כל שבוא ו' במקבה ל"מ בבאר
אינו בבשות - אבל בקנין מושבה שבשה מלב בבונה ולו בשיבן
בק בלבן של במקבה לא אובבר לן מה בלו הוי בבשות
במקבה - ובנה הוא בבא כשי' שלו יכל לעשות שומת מושל
יאבר אבי' מש' כשי' בבסתל לו' ואמר בבבות הבולל יכל לבבר
אולם שאינו בבשות

בשל כיון בקול אינו לתקע אושו בלא יכולה לחבור אי קנין פירות בשל ובל מקנין פירות
בארעא - לאחרה קשה אלו מפני ידעות ליה: באחרים אין ספק מונחו מיד ובאי
ומקני האשה מותקת הפירות, ולאחרה אפל בשבל אינ לך תקנת מיק על הפירות
נמצין קשה מעוז הרמב"ם לא בא לך לפשרה תקנת מיק על הפשרה השתמשות
וכנס לשמוש דה' הבנין דהא הסוגיא באקפו כמו בדוספק דבור לא מוקמינן הדבור
הא נקבת מפי קמא, בשאורה הי' של הבעלים, משל בעצם תנקה הוא. בתקופה הי' בשבל
עושה לפיות כן לעולם ולא תישרן שמא נשתנה, משאב דבור לא הי'
מעולם נוצר אם יהא שלו לאחר לעצם, אלא - בפירות כל שיני הי' עושה לפיות
של הבעלים ומשה שיק הו תקנת מיק - משאב הרמב"ם אל קופא אנו בנין אל נעשה
של בשרב על תבל "ג - ובנס מבאר הקשה על הבנין מעמל ידעות קיימי
בה מאומה שעמדו באוקמינן הדבור הא נקבת אלין - ואלו אפל בלתין תקנת
מיק שלבעל הקונטרס בספיקות כלל זה אות הי' באמצע מעמל מותנה (ולפי הנין
מוכח אי בה מעמל ביבן שעמדו בשבל הוא מותנה יכן שאינו מבטלון הכל אי. אבן שלגיא
באמצע כן מעמל דהא הו הכל) בדבין שבשבר יהא עושה לפיות כן לעולם - והכ' הבאור
ל' הב בשופ אל נעלוק על הבנין דאלמא דבור שיק שפיר תנקה מיק בשבי שלו
ומתפקל בוא אל בלעצם הופקד דאלמא מוקמינן אתנקה מיק, וכן דפירות מתפקל
אוף הא בדר לפקד דאלמא - משאב הרמב"ם אבשבה הי' של המשיר ועל תבל
הנ"ל יש ספק אל הופקד דאלמא על אות זמן - בלעדי השרב הו. דבופק אל נעשה
שלו על אות זמן.

פרק השלישי

(כ"ב)

ליד. אך אפשר בראיה לא אלימה - כל באמצעות קידושין נניח: בדיעבד השליחות נעשה אי בינו
בין דיבור ומעשה דיבור ועל דעתה הכן ס"ל בשעשה הוא בדיבור האחרון
הוא העיקר והטל כל הפעולות הקודמות, ואב"כ בסיב בדיבור אחרון של שליח אינו אלים
בדיבור הראשון של המקדש (וכיוצא דמי ע"ד האמנים ס"ק מ"ג שליחה דבעל הכן שעשה
שלא דפני השליח לימ בלא אחי דיבור שלא בפנינו בשמנו אצוה ומעשה דיבור שבינו
דפנינו) ולפיכ"ל בסיב של הקנה הוא דיבור אל נעשה השליחות הראשון אי דיבורו של המקדש
אבל אל מה נעשה אי אומר אחרו לא יהיה חידוש בשליחות אחרון יכל לעשות, בשא
אלים דיבור אחרון מדיבור הראשון - ולפיכ"ל משמיע עם שמתחיל המעשה הקנאה עד
לאחרו - בפנינו שבשליחות הראשון נעשה אי - שוה כאן משב דבשה סופר דבה אי שלא

ליד. אבל ולו אחרון - ולא בהיה כאן שאינו מפסיק אבל אל כך. דיר כאן שסורכים המעשה בעצם בהיטל על דפני השליחות
אבל אל לא הביא אבל, משנה הולך לפניו אבל הוא אינו לחדוש שבשליחות יש לה הלכה ד' מעל קידושין
ליד: בה ועל, ובר - ואלה כל בשעת המעשה קידושין הוא בלא הולך לה לעניין הדלק בה
אלא כשי לשבל עצמו מספיקים ובשה הולך לשליחו אלא

ליד. אבל דבה משנ - אדם שעשה לאשה כך הה"ל - אם בפשטא לפו לשמעל שעשאן לאשה כך
הה"ל אדם בשל דבור בשעה שעשה, כל בשל בינו בדבר שעשה לשיק. דבור של ה
היינו לעבד מלאכה בדבר שעשה, עקבשה, ונעשה ובכה - אבל הא שאלה ראינו בהיטלה
אחר השליחות ואינן יודעים אל בהיטלה כל מעשה היטל, או שעלה לעבד השליחות בעצמה
אין יש לפרש בדבר הראשון קידושין ל. בה לאחר שעשה ואחר אומר לא הרי את מקודשת
בסתם נשי לא יצא לה (ומסתמא לא הלו מקודשת) מסתפקא אי מועיל דבר ולא קידושין
קדושין מקודשת

הגט, רגם מפני מה שמפרש כונתו ולא הבנתי דבר שאמרה, שלא סדרא כנגד דאשה הריגל מי קבל
דבה ואמרה (וכי המלא פי מהל גירושין הל כ"ו דבה אחר כתב), ובכל מי כולהרבנים ני
פי דכונת הטעם - דהקבל מה שיש לומר על המגן בשלו בפני האיש בסיק לדעתו
ראה בפני שיש לכן - וכי דמאיר על המגן שם בשביל ד' משרש שאינו נאמן שדעתו
לאחר שבגיר הגט ליבם, ומשום בסיק ד', וכל הדבות כיון לדו על גם בה וכן
הא"ב מ"מ - ולאחרה קשה מדוע אינו נאמן מתם שדעתו, בלבורה ביור עם בומם
לבור של ההבעות מימוני ה"ב (שהבשלת אומם בומם שאמר מתלבם ל' הי טרת
ולפי בסרכו מעלם לא הגה אל, ומשום לא הבעם דבר שאינה, אלא בן כשהרגל
אומר שדעתו הגט אלא לפי בסרכו מעלם לא הי מעשה גירושין ומשור אינו נאמן, וכ
ראה מה שהמר הבעלו (דה על הרש גשה כ' אמר) בלבורה הרשא דקידושין ל' דבה
אמאי מלק על ההבעות מימוני בסא כמה באינו נאמן מתם סדור היני שביתה בבנת
משל בשל הבעם דבר שאינה, הא לפי בסרכו מעלם לא הי מעשה קידושין, וכ
הבעלו בשעבדא של ההבעות מימוני לא אינתנם לבן בגרמת ובאי בנעשית אל,
בסא יבינו שם אלא לבשו דבר המשלת משום נאמן מומר שמעלם לא הי מעשה
קידושין - משום בחבדא של הרשא כון שאינתנם לבן בגעשית אל שם אינו נאמן
מומר סדור היני שביתה כבנת - ואם דבור של המגן כון שנבר מן מעלם
לאחר שבגיר הגט ליבם, ולי הגירושין אינתנם לבן בגרמת ובאי שבגל בבושם
שם אינו נאמן מומר שלא הי מעשה גירושין - משום דבבא של הטעם בהא

נתבקנו השמה שרהיט אחר השלמת אין כונתו להלל, אבל אי המעשה קרושין אלו אינתיק לקי כבדושה (וזו הארת גיטין עלמעל שבעה שאורה לינשא) אבל שוב נאמן לומר שגיטל כבר בפועל בעל הבעלות מיאוני

ליה, אבל בלא משו בגמא - דבין הוא בלא כלל בדרכיל כיון שלא אשם לפרש רגלם הוא שיתקיל הדבר דבר-
ל דאמל הבעל שבעה ונל רגלם הוא שיתקיאו הדברים שבוא עושה ולא אותל שלהן - ובינן
בסוברים הגמל בהסכון של בדרכיל שלה הוא בוקא בעובדא בשמל, בראמת בדרכיל
שלה הוו בדרכיל אלו בשמל תנאין ברלמנן נוטה יותר לדברו שבבה (מבלא אשם
לפרש) ומשה לא אצלינן דאב בדרכו שלה, ובנם מה שבקשה דבנות רבא על אמל
אבוא לא כי הבשהו בלא כלי ריטול, משל בכלי ריטול שלא הקיב, יל בראמת
נתבקנו הגמל אין ריטול שלא הקיב לתומרא אשה בריטול כמו + שיאו הגמל ולי-
ומרכיל דברי מבואר המתנ בלא כלי ריטול כלל ומשה הולכבו לבוסל בכבו
אשה כבדרכיל שלה - וכמ מלשון הגמל שבאו וטעמא משל בראמה שזה לא בדעת
לא לטלית, ולא לאשם, ולא לקיב (ובינן בכלי ריטול שלא הקיב) והוו לבו בדרכיל שלה
הבינן טעם תבש וכמ מבלא כבר הוו) - ובנם מה שנתבקנו הגמל אין ריטול
שלא הקיב אבל ריש כל לתומרל לקבוד יל בשנם הגמל ביבמות פ"ו. דבה מתק
כבר ואין נם עקיבת בדר מבר כיון שבומה הדבר המון לבאמן, ובגמל פ"ו: דבה
כיון כבר בכון בלו יבי לה בומה לבת מלבה - ובינן כבי שלא יתש בעקיבת

דבר מהם שיכולים ל"דברים" - הוא שיהיו דומה לעצמי המורה - ומשה באמצע זה
משהו שדומה בדבר הזה להאמין - וכן הגיבו לטמא לאשה קלה משהו שדומה לתת
מתנה - והוא שיבא טעם חשוב כדי לקבור - ויהיו הרבה משהו עיקרי - והאשה קטנה
כדי להתניק תקנות בתשובה באשה מאורה [נאלי בשבו כונה המעל ומת לה, שדבר שיש
קבת טעם ומתק ליא זוקה דבר מהם - פה של טעם הוי ברוך - ופה של מתק הוי דומה
לעצמי המורה.
מה

וכתב ~~[illegible]~~ שסודרים המעל בדיעות שלא הסכים ל"ד אז תשיב ביטול היינו כמו ליהי
דב"ה וכן בא"ה תשב עצות של מאצעות ובשו שעשקו בעל באמת אפ לקולא ליא ביטול
משהו בלבי מתק - בשא אינו דומה לעצמי המורה - אבל הרבה הפה בין דומה לעצרי
המורה בלא הזל הכה אלא הלה ודומה קבת לבשיל שלה - ובשו שעשו ובשבא מינה
אמשינן הביטול שלא הל"ב - בשהל אינ בשאינו דומה לעצרי המורה מ"מ וקרו - וכתב לפי
הקרי אינ שעשקו הביטול שלא הל"ב, אבל הרבה הפה סודרים הפשטות בלא תשיב
ביטול - ובשו בלא הבלס - וכתב המורה מטין ב' קושיות הבראא במשהו ביטול שלא הל"ב
אינו לפרש משהו בשבא ליבא תשב הקלב - ואינו מוכן לסנב בא ליבא תשב הקלב,
ומאמר לא הלי בדברים שלה משהו עשאום בשדרים שלה - ועוד אחרנים ס' קמא סקי' בנב
בשטא ל' ברבי אז תש לתקנת מאצעות מ"מ עשאום בשדרים שלה קב"ר

ל"ד, המנהג הראשונה הי' עושה ל"ב - על דמאי שעשה בעל בשלמה מופש (שבדעל ביטול) דאמר דיבו

או בלשון מופשט שאלה לא קושיא שייך ליפה (לאורה בנוגע בהבדאה כי קושיא שייך ליפה)
הרי גם בלא - ובלעדיך אינה שמעת לתרץ גם דרך בלשון עצמה כל שמוא מופשט שאלה
הרי הנה בלא - לאורה משמע מבהיטת לתרץ בשאלה ובלשון נאמנים מתרת דרך דרך אינו
מוכן לתרץ בשרשיא (ליה, דבה בא באמרינן) כמו בשבעל נאמן לומר שאלה (קושיא שייך
ליפה) משום בשבו לשאלה עכשיו, וכי דבות כיון לה: אל מה בה ודם נאמן-, ומתורת
קיטון (סי קמא סעיף ה דבה שמעון) כמו שיש לו כן אומרים שם עד אי נאמן-אבל שיבא נאמנות
בוקא לדרך בדרך אינו מוכן - ולא דרית שמוא סי קמא סק ביא, ביב

ליה, מה בה מעשה - אלמא היינו באבנו בדרכו הבנה לתרה - לאורה משמע בקושיא
הגה הנה בבאי אפשר דו אב נימא בשבבה לתרה - ומאמר בפיוק שיק שבבה
לתרה כיון שבדר נשבה דו - ואלו אבל לפנוש הגה ה שמעון על בב על הגה בל סב
בקנינים לא כל מסיבת הבת - בשינו שאינו מוסר לו הבלות שלו, אלא
בכדי עשיר הבלות - בשינו שהבלות יש לה בת לעשות לכל אבל הבלות
על אבל שלו - ולאורה לפ בדרכו בשה מקום לתבירו בדר יאמת נשאר הבלות
הרי אבלות אלא שעשה בשני לבלות ומאילו יש לפשני כיון בלות - ואב אבל
בשיסתלק בשני שוב הבבה לראשון, בדק הדון בלות של בשני מבקיר בלות הבשני -
ומשב הנל בשומל כיון בבדר נשב הו הבקר - כיל בא לשון טוק אלא
שעשבו הבקר - בשינו בהבקר אפשר הי אלא תבש ובלע הכ

לדעתי: רק משהו - 8 דברים הראו במאמר מדע בעמ' בעמודות מי לשון לפניהם אבל משהו לא אותה היא ומאיה נמקשה בספקת הפה - ומה יש לו גם מדע משלבמת בלית לדעתי, אמר לעבוד מעולות הא - ולא בלשון מעולה מעדיף מאמר לשון עתיד, ומה שמעטאל גם מדע מלשון מקודש אבל גם לשון עתיד דמאמר כמו פעם בפה

לדעתי עמ' ומה קול מלאו כמה פעמים - 8 הרגלים קיבוש גם: דבר וקשה - ונעמה לאור בארץ אבל הרגלים הגלוי כדי: בה ומה לא כמו שעמד נבנה דמאות מקום אחרי שמה הסופר לפי אמת ובורה ואחר נמלך מקום הנשמה לא כל לשמה משהו באמת לא לקיבוש קיימא - ויש לתקוד אבל עמד הפרוש - בגל בכון בלא לקיבוש קיימא מאלו לעבו עמיד בגד עמודה מעמד הסופר לבנה לשם קיבוש - כמו שיבר בלא לקיבוש קיימא - וגם בא"ל בעמד הסופר איבו עמיד בגד עמודה מ"מ כמו שרגלי אינה מומר לקיבוש אל"ו לומר שעמד נבנה לשם קיבוש - באו לבנים ~~לבנה~~ לשם קיבוש שלו בלשה אינה מומר לקיבוש (יש לשון בעמו לה בפנים אינו בסוכה גם בא לא רק לעמדה הכל וכמה אין מיוחד בלשה בגד אבל כל אבל - ומקום מבשו גם בה לא - משהו בלבו עמיד בגד עמודה ואין סופו לבנים של כל ג - ומשהו הלא שבנה שאין אבל נעמן הכל וכמה לעקוד סבר ואבנים - משהו בלבו בעמד ~~לבנה~~ יש עמיד בגד עמודה - מ"מ כמו שמה אנשים אינם נעמנים כדי לבנות הקיקר ובדרכה מלבל שם אינו לבנות לו של קרקע ומקום יש נבנה כמו

מבוא של

ב הפירושים לדנין, ציווי הדעל - בלשי הראשון כיון שאדם הוסיף מהדעל שצונו לקרוש
שזה יש קדימות בזה מצד הוספה - ולפי זה אם כל שיר ציווי הדעל נעשה מצד
של לקיומו קיימא - ועל אופן שנוסף לקיומו מצוי כונת הוספה - ולפי"ז יהי' אלו
אף מבני דיטול של אוכ לעשות כונתם אלו לשמם - בהאמת לפי הה דין ציווי של
הדעל נעשה מצד של לקיומו קיימא - אוכ אל שור ומלל ביקורו למבדר, אוכ
נמצא בקשה כאוקה הי נמצ כשמאשם ביום זונאת במצד של לא לקיומו
ק"מ - נמצא כונתם אלו לשמם וגם הי הסיב של הקלי בקיבוצין - ובגלל ב בדב הראשון
הוא המקר וכיון שאדם הוסיף ציווי הדעל שזה כונם קדימות בזה מקומם, ולא שיק לו
אלו ביקור ומשלל ביקור נוכנים מצד הדיטלו של ושלחות ראשונו, שאנל שלחות,
לאורה נשו ליב וכונתו בצלוו נעשה - בא"ל דינן שלחות - משור הובבק
לאמר בפסול משל שלא נכנס לשמם - ולפי האמת קשה משור אינו פסול אינ שקבר
לשמם הוא מנ לו הי שלחו - ודיטלו מלוין כי: מאואר הדבו בל3 שלחות)

דר"ל פ"ב הל ב מהל מבומות - ל דכ"מ - ואולי יש לדקתיב הקיאור הבשרל - בנים מאואר
הקיבוצין נ"ם בדיטלו שלחות נעשה אי בינו באלו ביקור ומשלל ביקור ונים
מהדיטלו של מובא בהביקור הנני משלל לאמרא הביקור הראשון - ואולי בשרל לו
נינו לי דנם אלו בשרל אנ באלו ביקור ומלל ביקור הינו בדבר שב הקשה
ולכו נתוהו כלי בקיבוצין, בבינן לשמו מאנ בפון אמי על השלחות, ונם
נופל מסוה השלחות (פנינו שרשו יבאל אי שאיקנה שקב רובם שרא שלח

עדשות). ואיך אף עדשה אומרת שאנחנו רוצים שהיא שלילה, ממילא נתעלם השלילות. בפועל
זו הבעיה הראשונה היינו יופיעה שרוצים עדשה השלילות, וזה הביטוי האמרנו נתעלם
השלילות בפעל עדשה נוצר שאנחנו רוצים השלילות, משלב הרגומים פרוגרמה איבו
ניתנו כלי על השלילות לכך שזה לשמוע ממנו עדשה רבנן אמיני על השלילות
כדי לבטא שיתבטא השלילות, ואיך אינו עדשה שמעיל ממנו שאינו רוצים השלילות, מה
בין שבר נעשה שלילה, ואיך לבטל ביטוי למפרע שזה הוי שלילה דרך
ביטוי (ואינו אומרים מופת בהבאתי יתבקאר סי לו אות ד בלשונות הרים כל שלו בטל
השלילות אינו שאינו רוצים השלילות מה נעשה השלילות קיל ווי יקבלת יוקר סי כמו
אבל אף שיבה השלילה אינו שבא לו הוי סתר לבטל השלילות מה שזה ליבו
ניתנו כלי על שלילות כגון - ועל שלילות בשונים כדי שיתקיים השלילות
בביטוי רבנן אמיני כמו דקיבוטין, וכיון שיבטל שזה נפסק הרבנן אמיני וממילא
נתעלם השלילות ומצטיק לשון הרים ואף שיבה - הואיל ובטל שלילותו מקופל
אינו נמומה - בפנינו אי שיבה שזה מבני הביטול

לא, כשי הדלת ענוה- ומדרגות דלתי - ובנים אבל פרי הבגדים בעה שאמרו בקבוצה
כמל בבהרן הינו שלילה מבנשה ואינו מפורש דקבל, ואבל בבנה אינו בטל
יוכב סי קיל בדין כה לתמוה להתאיר דבר המפורש דקבל - ובנים שהם
הרים רשרש הנאמן ספר המשה בכל מצוות תכל נכלל כלו בלו נשור

1 שזר שכב הוי תנס כמדות מבבל מול מבנה לא, שזי אבל עוד
שנתקשה היאוך מלמיד ס על מאון בתקבש ברשלם בשל הוי
מפורש דקבל ורש

ומ"מ מדאורייתא דינא דאין לתלות כח לשמאל על דבר המפורש בקרא - והנה אינן
שייך כח לתלות לעקור דבר מן התורה - ולאורה כן גם אב לחלב מקרא בלא עסוק
ומסתבר בלבקלי אב אין לפל כח לעקור דבר המפורש בקרא - והנה מצינו לה מלי:
דבה אינה משמע בפשטן עקירה הוא שעקרו הלות - בפיגון שבתלות אינה אלא
ומשיבה בשלמא בקידושי כסף ושטר שאינו מפורש בקרא שקונים יש לפל כח לעקור
אבל קידושי ביאה שמפורש בקרא שקונים אין לפל כח לעקור - ואלו אפל באו
בדמים שאומרו בקידושי כסף בדברים - הינו שסוברים בכל בפשט הנכתב מיב מצות
באורייתא ונמסר לדברים מתי לדבות
יסודי, ~~[illegible]~~ לפנינו - והינו כמו שאת הסוברים במלאכת תופים באורייתא ומסרן
הבתורה לתכמל, מה נקרא מלאכה - היה כל הייב מצות נינן כשרת לתכמל המקום
הנבחר שלא לבטל אותם - והמקום שעובדו שלא יהלו הקידושין אין בנשין הבפשט - והינו
בל קידושין שלא בדברי, אבל לאל מתבלבל לו נאמר הבפשט ובוק
והנה מה שפ' בשיעור הדרן לתרלתו דאלה מצות שלא המקבל הביאה
2
בדר מנייב אומאן המקבל הביאה - ומאוחר דבעלה בעשיו כל המקבל הביאה אינה
מקבשת (וכן מאוחר הבביאה הבשי בשבועות ל"ב) - ולי בעבד קנין ביאה הוא בכל
שעושה מעשה אישות (והינו ביאה) ממילא נקנה לו קנין אישות - והנה תינן
לשיטת רבא בפנוי הבא על הפנוי שלה צנה - והינו שמעשה צנוע נעשית צנה
ולו המלוה הפיה מבל איסורי ביאה הלא ה' דבה ויש לתקון, ובאיסורי ביאה) שהלשה בא לבלה
לשל אישות אלא בעי ביאתו לא נעשה שלו לגמרי אישות מה לו נעשית צנה
ולפיכ משמיק לשון כשי משעה ל"ל כלומר מעכשיו שם כמו שבשעה מפורש הוא
מפ' תיי
והנה רב יוסף נ"ל בלבד בדסוגין אומרים בדמן בהמנה שהי קודם רב
מנאיב שקלא אינו מבטל, ולאורה בלי בלות בלות מן יוסף הבורה נעשה
פרבדוא ~~[illegible]~~ ורב הוסיף תוך מבת מרבות ובוק

ואפר בכיון בדעלה לשם אישות לא אשר במעשה היאה מעשה צנועה אלא מעשה אישות - ולכאורה הה לפיסק אלא אז ידעתי אשה לשם צנועה יכולה לקנותה אי היאה גם אב לא יוכל, בגי מעשה צנועה אינו לעשות קנין אישות - ומה היא בפה מעיד על מאן בתקבלה היאה היינו משום בפלי מעשה ברורות לדעת אשה שרבין לא נתקבלה לה - נמצא בארגל הבעדיו שהיאה גם בלי מעשה ברורות וצנועות ולא מעשה אישות ומשה אינו לקנות קנין אישות אי ② וכמאר המלא בלעדר שמקנין אגל קידושי קטנות שהה הלי היאה בקטנה מעשה אישות - יל לפיסק בלאף שאסרו אגל היאה הבנין קידוש קידושין בלי מעשה צנועה

לגבי מה בה רבי - ① דבנות רגא שבשלה בכל קדשיה בתנא הוא רק אליבא בבנה - והה ריבמאן ני מעד באיר קשה לשון הגיב בגי לעלל גם אלא הכני גם - בגמרא שלי לעלל ב משל עד שיבו כל הה שם והא קשה בבמן באיבו ב שהה לבו שלא חסרון כמו שהיה רגא - ונתחדרתי אי ביו לפקשיה עוד בגמר הוגל רגא לפרש בלבש איבא ה מלבד הבלות - הא ארבה הבלות יבטרל אל הה ולבי הבאתיל איבו ב ושהה יבלה כלל - וכן הקשה הה מ צלהרבמן ני ומשה בתנא באיני שהיל הבלות הבנין אי - הא מה סמי לפן בבא איבו שנלל דבטרל הבלות - ומה בבנה מעוגר במתן בשפיר לעלל הבנין ד"ב (ואיב בטרמא הי משל קנין אבל

① אי מהר לגלי דבה בגיבי

② ולא מתפן ישמר תאלין הל"ן

אינו מפשטות לשון המשנה משמע שבכדי שיהא בוקעו בפני עצמו
נשים וכבר לימד [ובנם לשמוש באלבנא סיק קמא סק"ט בהקול נעשה רק אי בכלי מעשה יד
אינ"ש טפי אבל בתנא לא נתנו לצמוש] ואי"כ אולי מהלכה בפני עוד אי לבו בד
בכיון שבשלת אב נבטל בביטול צא הוי בעל בדר ואין לפיות בין בבד וממילא
מתבטל קושיות הנ"ל

ולפי"ד נוסף בה כדי - אינו יכול לבטל בפני עצמו - הנה בתוס' דסי' קי"ד אבל לגב פ
בל"ג ר' עקיבא לקיום המילתא אלא בכיון בשלת יכל לבטלות אשה בעדים שלא - ובנם
משמע דאינו בעינן לגר. בבה ולא לבאמי מוכח בלבו תבכון בעדים שלא באלב גם אל כונת
לבאמי אב יבטלך שנים שלא יהא בעדים שלא - ומוכח של מבטל לשון בעלים ר' משלם קיום -
ואולי יש לבאר הא בעמנו אבית מיותר לקיומי - בהנם תנינן בעמנו אבות
מיותר בהלואה אחר הלואה - והיינו שכל אב מעיד על הלואה מיותר של ר' מנה,
ומבטרפין שנים לאיזו מנה - ובדר בדור הדינים הבאובות בלאחרה קשה הקנת בעדים,
אולי מאמינים כל אב אלא יתאיר ר' מנה בשל מעבדן על ר' הלואות - ואולי אין מאמינים משום
מתאיר ר' מנה - והלה בעכ"פ כיון שנשמע משנבל שהאל מתאיר ר' מנה - משנה מתאיר
ר' מנה - ואב הן כיון שנשמע מב עדים שבטל השלת - אב יש לנו עשיו ר' עדים
שמעדים שבטל השלת - ואינם בהשמת הביטול לא הי ר' עדים ואב פ"אב יכולים לבטל
עדים לקיומא - יל לשמוש הבנשאו (דבות כתובות ד. דבה בן ראנו) בשטת הנוס

בא אדם ואמר לו: כל יודעי הדבר שבינתם מקרי למפרע בעת מעשיו הבורר שלא בדרך ומנהג
לפעמים אדם לקוראו, על הבנות אוב - ודבר בעבר אדם לקוראו הוא בא מן המעשה אל אדם
שם כי אדם שובעים מהלות המעשה - ואם לאחר שרטל השלת דפוק כי שרב יש כי
אדם רעוק שלו נבר שרטל השלת - ולפיכך על הקבל כי פעמים דבני אבות מתחבר
אם יבני לריבק - ועל הנאנו סי רת שמרבו בן דשם הלבנו - ובנם הבו של בהבנרו
הנשי רבה אות לא אם סודר מסרבו בשטה בלוש אבות לקוראו לי אבות מתחבר, ולהוורה
סורם אלו הבות בל ליה. בנשאר מקי שם בנת הבנל בשמבין כי משל אדם לקוראו

לגי. גם בה רבי - אבל כאן אפי בשבעו כולל ומן הנשם - יטא - ומשנו לי קטה - ואין לבקשות
באם הילק מסני לרשגב כשמטל בם הבלי בם - הו יטא ומנשא, בא בנת
הבנל בנשמע בשבי הנשות - אמרו שאין הביטול ביטול - בשבין שנא לא ישמרו
מהביטול ואפי אם ישמרו שנא יטא - אבל משל אנשנו בא מרבא ליו שאין ביטולו
ביטול - ובנם לפי בדרי הבנל שם עוד הנש שנא נשמר ומטרה אלו ישמקל
לגבל בקבוק עבוק - בבנה המה לגי. סי הנה טעם בהקנה משל הקנה מתנות,
ומשמר אלא הנשר המם שבנשא הלאסור - ובבל לגי. פסוקיו בדבות שבטלה פי הנה
בתנשין בשבו אשר אם לולמאו (ובבר המר בבם הבשם לגי) - ולל בבבל לגי. כל
הנש הבו אלו נשמר מהביטול - ואם הנופן אלו שמרה הלו אנופה ולא אבבה לן
לל הו בנסת הלאסור בשבין שלו הביטול הלו אנופה ולא נשר המנשם עבבה -

---

① שלא שכר הבנם סופר לגי. בבה ובני בין בשמם בולל

ל"ג

ולא אניחה

מהלוב הסוגיא בעבודת שעלה חיישינן שלא תשמע, תעזבה, ואז כל שיעבד, ושפיר יש לחוש גם על הנישואין דאיסור

עוד ב"ה

ל"ג: בריר לי עזרה - בין באמאוריים יכל לעשות אפי' שלא הפנילה - לפי המהרש"א יש לפרש משום הובדרו הטעם להקדמה בו, בשמע מפריחל פאל מאמאוריים לא הי' כל לעשות אותם שלא הפנילה אינ מצוה אי לעשות [redacted] אותם שיעשו הפנילה וגיר ואולי לפי סדרת התוס' (כן מוכח מפרי הראשונים הסוגין) בעבודת שעלה מקבבה העלה בולם הינו משום בשנעה לעשות בולם ואז אל מבא אין לו היתר על אותם שלא הפנו ומה עשה היתר כללי על בולם אפשר בפרי כפר קנ' את ותמור, בפרו שאין היתר לו על אותם שלא הפנו הין אינו לו על אותם שהפנו דרבנו לעשות היתר כללי ועם לא נעשה ואינ בפסקים שקנ' את ותמור קנה מחבב אבל ר' אבהו סי' מא הא"מ סק ב' והרש סק ה' שריארו שיש סדרא לומר בפל אחר בחב לשעבד אחרים בפי הינו בלו לו מקבלת לו לו על בולם ע"ש

ובנם על פי הקרני ראל יש לפרש בפרו בפשטא ל' לחב עבות שעלה מדב בפל נימא מבדרבן דלא אותם שעלו הפנילה אב ע' יעלו הבאר מבדרבן - אב בין במבדרבן לא דלא הבאר מעל בלא הי' הפנילה אב מצוה הקשה הטעם ביעלו אותם שיעלו הפנילה הא בשק הי' למשלה בפינו שפיק לעשות בולם ומבדרבן אין בולם בשלם - ואפל בסל בפינו בפשק ל' למשלה אינו אלו בהלות היעלו אלא הבמעשה היעלו בפשק לעשות מעשה

(1) הל' מעה ב"ארעלק ביק בדבל לינ כעש ולו יבר, ולא הפיר לו שמר

דיטול על כולם - ובין שאלה מעשה דיטול אינם שלא אל מבדרגים על הבור מה יקרה אותם שיטול רפני - אבל לימין נמשכן הנשמה באה בלא אל לא הדיטול על הנשמה מהות קיב יש לפקפק במעבר אינם הקלות אותם שיטול רפני וכו'.

לגופה דברי ר' שרה למשפה - 8 רמ' הרמבן שמוכיח בלשונכן אמר ר' באלה נימא באיבו בינייהו הכי בדטל ר' רפני ר' שאינם (אמר) פלמד משום ~~[illegible]~~ באלה ובמה ולא יצא איבו וכו' ולאורה אמות בבין באיבו ר' איבו קיל - ודב מוכח שסודר הישמר הגבם דבה אמר לשרה בלבשלגב את דיטל עד מארה כין שנכין לו נמה לבו קיל אל אל דטל רפני ב ובלו בדבא לגב, על אמר בה רבי

לגו דרשבא דבה הו באמרינן - אבל אמה - בין שלא דטל המאמר כולם - אינו מדוטל לפי שנשרה שיטל גם לו הי מוטל דיטולו - ואמר שלמסל בטל רפני כולם אין דבק כולם בין באמולו דשמא לו הי מוטל אל למסל אינו אמנם, ~~[illegible]~~ ובמה גם באוק - ולאורה הרשבא סומם אל בבל לב דבה הו באמרינן (לו דבות רמא לב, על אמר בה איבו בבה והומם יל שבין מהרשבא בבין שבדיטול לו הי אל דשמו אבי אמר (נבר לבשלת לימ בדיטול) ואלו בים לאלק בשל אירי שמולת הדיטול הי שלא רפני הבלת וגם בשיטא לבדשבא בלבו מאיר דיטול, ובשו אירי הרשבא שבדיטול הי רפני הבלת ומה אינו אל מטל מבות שנשלם מקבמב - יבשם סודר הרשבא בבין שלמסל בטל רפני כולם מבני דיטול כולם - ובר' הבסדר הבדרל ור' הרמב בבין באמקר הבן הי בבל הדיטול תל על אמר שלת כמו שבארו הטל לעל

לא"ר

לו, רש"י מוסרני לשון שאול אמרו נגעשל - ורש"י לה: בה מוסרני, וכן לא בה באמצע - ואולי יש
לראות באמרה לא נקוש קול על האמירה אלא, כשאינה הרבעות, והאיסור גרידא
היו דוקא על המלה בפה דמשנה אחרונה (כי מי בשדות רבה ובמוסר) והנה
עניין מסירת השכרות היו בדי"ם שם יש לדב כת האמירה דהתור (1) ולשורה לא"ב
בשטר נקנס ר' בארה ומסורה בשק מקיפל ולו) והא בשאינן מסירה דוקא
לדב יל באל מסר ואחר אלא שלא יצא האחר שדות לא אסרא
בלא יגיש מה האחר אין לו צבות לתשוב בבבר נפקא האחר שדות
בפה המרבה אות שם רשל ר' אליעזר כמן ומשלה בבבר לאסור לדב
בש לשם. כת לפסקיו ממון בלמה - ולפי אפל מבר רש"י לא. בה אב ברוסקול
אין שדות משמעת תוך שלאיבל במת יל דרבנו רשל דרמאן רשל רספרי
בממעטין ורשל מכל בל מלה יבו - בלפי בנין יל שנמו בנקא לתן אסרא
בלו יגיש אפל מה הי בבק התור לבפרו - ור' רש"י בתשובת ס"ט.
ד"ה פרוצות

לו: דרשבא ומי אינא - סל לקשה בבינו עקיבה ואנו שואל - אין עקר הבאר אלא שאומשל
לבם אל תעבה תוקף - אלי אפל שורה המשבא כשטר הראל ס' בעל בשל בשטר
המלה אין האור לשמט - ואפל עוד בעבר משמט אלי אינו מתלה על האור
אלא שאינו בארה לפסקיו האור - וכעבר שטר המרבה את שם בפי אסקרא
במלבא - ולפי כשאומר משמט אלי מבלל רבל בשלמה בפרון תוך מחשב בוקבה

---

(1) עד דרי. סי' ס"ג שבבא מבלל בשומות שמקבלים בשלוח לדב לו קנין אלא

בקול ומשה – ואולי בשעת פרעון מה היה אל הלם, אפשר בעיקר המעשה הוא שיפרוד
הארון, וגם הקב"ה באותו משעה אין אלו. אבינו עקיבא ובניו

לו: הכל כמו אחר – ומנם שמאמין שבת בכ"ב יפה לשפקיר ממון מצם ולמכות לפה. אפשר
באלב הוא אחרים על ינוש, ולב שיק אי שישמע אלו אר בעשה ממון המלוה

לג: רש"י דבה למעשה יבין – ולקוה בטרלה לשל ובדות – לאורה הי אפל שפ"י איני
אחשו באבל הישרה הראשון אל הי אלא קנין מעשי שקנאו מאבוש, אי שמבר
אמאו אל וקנה לו קנין הקנאה אבל אבין לא מל וטלל אבלו – באל כבר אל
וטלל אבלו כיון שנת"ש באבן ממון נעשה מאובה בגש ומי קבל עכירות
לשטר רש"י ל"ל: בה אין, ושבר אינו לקנות בו קנין הקנאה – וכ"מ קבל
מעשב אלב ואפ אל וטלל אבי כבו כאשון – משמע בלב אחשו אינו שאבין
אל מל וטלל, ואין לפקשות לפ"ל באל לאחר יאוש הוי קבל בן תורין
ביאלק שיק בו קנין מעשי – בבא לקנין מעשה יבא בפיבון כל אבב
אבי (אל לא שנינא בבריטבא קיבושין ס"ט, בה ואקשינן בלאנין קנין
מעשי ל"ב כל אבב אבי) וגב אינו מובר אלמו לאר בבאיתא
דב"מ ש"ו. – אבל בבמו בוקבא בשעשה ישבא עמוד, אבל אחשו שיק
בתלי. הכירות שיק בו קנין מעשי מבת קו בשמא אבל"ל ישבא
אבוש אבוש מיבאת, ולב"ל כל ל"ר – אבל ל בבאבי אל בבתנ שמנבת

מינו בשטר רש"י הוא בא"ל בעבד כנעני אבל הבאשן בדק טריפה מפשע - ואפילו בדבר
~~מאורה~~ מינו בעמלי קנין הגאון שלא יעשה בעבד ד"א אפי' לשמואל, וכי
בתשובי הרבנו הגם ל"ה. ד"ה אלא, אב"ל שרש"י סובר ~~בכן לקשר עד ואם לא~~
~~קנין בגאון אלא לגבי הבאשן מינו~~ בהישרה אינ לקנות מפשעו יעמד מעמד
שקנה בשעה ובינו קנין מעשי - ולי הקנין מעשי ~~בגאון~~ ואינו נעשה בא
בעבדי עדין עבד - ומובר רש"י דהקנין הבעל אינו נקנה רק ע"י טריפה
ויש להבחיר בביאור הדברים - דבשב ע"י פיאוש של הבאשן הבאשן
נפקע מינו הקנין הבעל והקנין מעשי - ומ"מ מקרי עבד ע"י הקנין מעשי
של השעה (18 כתוב בת"ש מ. ד"ה אין לו תקנה שרמה ובה כי בשב
~~פקע כסף מינו ואיסורא הוא דבעל לגי' ומאחר מפשע ע"י המרירה~~
~~נפקע כל הקנין מאחר של הבאשן הבאשן מפסל של באיסורא לא~~
~~בדבר לשמעה לגבי~~ - ובשב לבאמה הקנין איסור נשאר עדין
אבל הבאשן (8 רש"י מ. ד"ה אין לו תקנה - ובל ובא נמי כי בשב פקע
כסף מינו ואיסורא הוא דבעל לגי') וכ"מ מתוס' ל"ה. ד"ה אלא, דבא
הבאשן כותב לו שטר שחרור, ובשב הקנין הבעל של העבד ע"ל דבאמת
העבד קונה אותו, וכן מוכח מתוס' ל"ה. ד"ה דין שבתבו בעמלי תקנת
תבקי הם הוי המעשי של הנני ומתנה ומשאה הוי של העבד, מוכח
דע"י יאוש הבאשן נפקע מינו הקנין הבעל, ועל הנני אינ לקנות דבשלבי
דבשב ע"ל רש"י, ומשאה ומתנה הוי שלא בשביל הקנה הקנין הבעל לעצמו,
וכן מוכח מהגה"מ ל"ה. בלאחר יאוש עבד שהרת כותב הבאשן הבאשן שטר
שחרור

סומך רש"י בשמו באמצעות דימוי מן בקלקלה שבולי הנמרר לשבולי באיר לי לפושעי
רק קנין מעשי ~~יחלה~~ ההכרח, והקנין הגזל עדיין הוא של הגזלן, ונקלה לפושע ע"י
טרילה (ל דמאי: ימות שלו ומל שמאמה טרילה נאמלל אין קנין הגזל, ועוד
האמר מעשה סי' כיד אות ה' שמיק מהטור סי' רמ"ג, ומהרמ"ם פ"ט מהל' גזילה
הל' ה' בהטרילה הוא מעשה קנין שלו נקלה לו הקנין הגזל) אבל בין כיון
שלא נעשה המעשה בא לידו, אלא שנקלה לו הקנין הגזל מן ידי טרילה
לשל עבדות שאר נקלה לפושע הרשע - והרמב"ם פסקינו ע"ז דב סומכות
בטרילה לשל עבדות מבלי רק הבאת קנינו שנעשה ע"י הטרילה עבד כנעני
(ל דמאי: מעשה הגזל אות ה' וא') אבל כיון שנעשה עבד כנעני אין לקנות
הקנין הגזל ע"י טרילה

ובמה אין לפקפק מאז באמת הקבוש"ע בלי: בס' ובעבה הנבאה
קנה העבד ע"י הנקה - ומפשטות הענין משמע שקנה הן קנין הגזל אלא
שלו הי' של מעשה הקנאה מצד המקנה, וכן דעבדיל קטניל לעבא שאל לי"ט
בכל הבאתנק הכל בסמ הכל - משמע בהנקה בלבד נקלה הקנין
הגזל - בכתל כיון שבעבד עצמו לא קנה הקנין הגזל וכל לעבות
הן הנקה - אבל אל כתר בסמ הקנין הגזל סומך רש"י בשפוק טרילה
בהתלת קנין

וכן אינו מצד רש"י לאו דב אן - אבל מוכרח אמן לאחרל
ואומן אחרל מבלי אמל לאחרת - בשמע שמוצאין לאחרת אע"ג שלו טרלו

אותם וכ"מ מדברי שמואל ורבשיטו של אין דבר עדיפה - כמבואר אי"ז שיש קנין
הגוף ממש לפקדון בידו. בהמאן שם, וממילא הקונה מפקדון קונה גם הקנין הגוף

לכן נראה דין סב - הנה משדרי בעל מוכר בעלי הקנה הי' קנין הגוף לפועל
בעתנה ומשעתה בא אל יקנין מעשי הי' לפשני, ומוכח מעל דיו
הקנה בלי שם קנין הגוף לפרטשון - ולאורה אמרה בעצור הוצרכו לתקן
שיפקע קנין מעשי של הקני ולפקנות הכל לפרטשון - בהול לתקן רק
שקנין הגוף יבא לשני - ובנה מיני בארי על הל"ג שאר שלטא הגלוי
בסוגרים בעל בראופן שבעצם כנגדי כדר קנה הקנין הגוף שלו
שור אינו שייך של אחר (וע"ד האצונו סי' קמ"ג סק"ו שפוסיל גם מהא בראה אי"מ
בל מ' בעפקיר עדיו אומר עדיו אין לו הקנה בעשרו שלו לפקנות קנין גופו
לעובדון [וגם אינו קשה לפמש לעל לי' דלה ויש לפרחה בשטת הש"
שייך לקנות הקנין הגוף מבעצם, בשטת הש"ל; כה אין - בעיקר
גם שעדיין אסור לשפחה ולכ בפדר בתל הגירות ומשה אינו שיך לפקנות
הקנין הגוף לפרטשון - משום לעיל אירעון בשל עד לאחר משל בקנין
מעשי של הראי - משום לשטת בעל מ' כה אינו בעיקר גם
שעדיין מותר לשפחה ולכ בלו בתל הגירות, ומה מעוכר בלי הקנה
ולכ כון בפדר קנה קנין גופו שור אינו לפקנות לאחר) ומקנת
תגיל הי' שלו יבלי יאוש של הבעלים הראשון - בשעה שכבלל תגיל לתקן

בכל אין קונים, ובלעדי לתקן קב בהאלת יאוש של הבעלים הראשון
לא יבין - וממילא נשאר הקנין בקרקע אצל הראשון, אבל אם קיים
במ"מ מצוה ישראל לראשון - פה הרי הראשון קנה קנין מגוף הדבר
עי' הקפה כיבוש מלחמה כמו הלוקח לו"ה, ב"ב אבל, ובישראל קנה גם
ממנו - ולאורה הי' אבל בפועל סובלת בשטר הרישא דסוגין בל"מ שאלו
קובלת יאוש, והקפה כיבוש מלחמה שיש בוקבו לאחר יאוש - וכיון שקנו
אצל בעל יבין היאוש, ממילא לא קנה הראשון לא קנין מגוף, ומשה
הו' בכל לראשון - אבל לאורה גם אין בכונת הרישא פה
בלא אבונו. אין מתיאש מאדם ורבונו לבוגבין מהראשון,
לא נקרא אבין שהו - אבל הרי אבל אלא שקנו אצל אלו יודע
האלת קנין של יאוש - אבל מ"מ מלא של יאוש אבין אי"ל, ומשה
שפיר שיש קנין מגוף של הראשון

לא"ת, רש"י לקמן - שהרי בשיר הימנו בט-8 בגם יהמ"ל ואבין אין מוקן מעשה אלא
יבכת ממנו בעוד אינו יכל לבעוד קובל שבכת

לא"ת, וקנאו הקפה יאוש - אלא בקאסרה אמר ליה ולא קנה יאוש, ול
בפרש"י לשטמ הרמבם בל סי' בהגהות לרבינו תוב ובשיר (שלא שבר בדמנו
לגב בה' הנפסל לה' הרישא לפני מס' גיטין דפ' ואוב) ומאב אבל

ע"ב

בכיון בארבעה אינם נצלים לפני חומה ובשדה ומאילו קולם ראוי - ובלה מבפני
רש"י מוכח בערוך גב קולה ראוי פלו כבלתירות סי' ק"ה סק' אז שלמשקה
הדגם (פירוש שברור קדמני ובדיר בפלגירות כב' רק לשאתו רש"י כסיר
ראוי פרי עדן של הרלוי הראשונים אלו לשטת רש"י ראוי תשיב בהפקר בשטח
בערוך גב יכל לעשות

ל"ת, רש"י ערוך ישנה מנוקד - כגון עדב גם בשיר בחשבת - לאורה קשה כיון בשבר הוכיח
הגה בערוך יש לו קנין הנקבה מפני בעמון ומואב שהרי הסיחון אב מפת לו
יקנה עדב כנגדי שבוקש לקרקעות, ולוק בחשבת מרש לעל [redacted] ערוך אינו קולה
קרקע הנקבה אלו הרבה [redacted] מוכחים עמון ומואב בקולה הנקבה, ול בלשי
האמת ערוך אינו קולה קרקע מישנה - אבל קולה מערוך ומרש רש"י ערוך
קולה מאחרים קרקע הנקבה - ול בהעלות הוא בקרקע של ערוך מקרי
קרקע ערוך - והיינו שבמאונות מתיחס לפי הדגלים (ולפנימאל מה שאמרו
רבל ניקל השדה - תקומה הימה לשבט שעקנות לאדרבל - והיינו
בעבל הקרקע נשארה בערשין הלי קרקעו של אדרבל - ובמו באמרים
יש קנין לערוך לפקיד מיד מנשה - והיינו בלי קנין בערוך מופקע קבוצת
האבל) וקרקע ערוך נקלה הנקבה, וקרקע ישנה אינו נקלה
הנקבה, ונראין שזה הגה אל קולה עדב כנגדי הנקבה - בלית לי קבל קבוצת
ישנה ומקרי קרקע ישנה, ויש מנהג שלי אחרי רשתה

ל"ת, הרשאת הרוב - בשאל בקני לי לנשי הרי קני לי בלי אחרינא ולדיב לדיבה כמה
בלא ערק מיד יהיה לי אבל לשאלי בלי - לאורה הי אבל בסדר הרוב בשטת

בדי הוראה דראו הגולה סי' שסג סעיף ה' באל שברה הקצלן לאחר לפרק לשלם לקצלן
הדמי שכירות בשאר שהמלאכה הוא שלו, כן יש איזה לשלם לו אל ודבר רו מלאכה,
אבל לאורה אינו לומר כן בלי הסכמה סי' ט מכל מקום שמוכיח בשטר הראב"ד
באל מכר הקצלן לאחר לפרק [redacted] לשלם לפונקס ודבר הפשטות אינו
ואינו בשטר הראב"ד הסי' מכל מקום ועוד הוא הראב"ד על דרך בלי בכ
שמוכר בארבעים אינו נקנה ודבר לל לקצלן קנין מקום על הפעלה

ל"ה. רש"י תחומי מאדר - אבל לשם ובבות לו הוא רוצה לשבועה לו בלי בדוש - בנים הבשאו לו:
דבר אומר אבי הוכיח מפני בשטר רש"י בהתלוקות רשאי ומכון הוא אל יש משהו
לשבועה ודבר, וכיון בלי לשאי ואינו לפני בלשו משהו לשבועה משהו הוכיחו רבי
אבא בר נחמני לשמרכה - יקר מבור לו בפאו לשם בית, ואלו שלו כמו לפסיד לפני
אבא בר נחמני ביבל, ומה אבל בארץ באל פאו לשם בית יבא לתרות אי - מה יש לך
מלות פדיון בית, בבא לתרשה דשרת השקה הי' ודבר, אלו שמתקיים שלו בפדיון לשם בית
יבא לבית באלה אינ יבאו לבל לשם בשאו לב קבל משהו - אבל מה לו הוא
מלות פדיון בית ומאה לו רבי לשבועה

ל"ה. שפר לה קטנו בחומרא - ל בקלון בלשו - ול הלאי יוסף יוד ה' פרק ג' שם בשבת שהרור הוא

---

(1) ואלו לפיכ יל הלוק בין רש"י ותוס' לו: בבנים מתוס יב. בב כי משמע כפי הלו שהרשא
בתלקו הדעת הלו אבל - אבל דבלל יש משהו פדיון שבוכל בל ודבל, ואנס בלמה מונעי ולו
פרקי יל דל אופנל - בה בתכל כמ שמעבל לו יאמרו שבוכל שאל ל ל ודבל ל ל ל דין הרבל ונכ
הבשלא הטעמ רש"י אל בשון בדאמר יש משהו פדיון שבוכל ובעבל יש איזה לל כל
לפסבות, ואם אל שמא יטמא ויסרבו בלבו משהו ואמרל מכל ישבה המעשה המשהו,

(2) המשך מן - וז מטלטל חבמה בסוף הסעיף
(3) שאם שכב דמנחת חינוך מצדה שאינו בלשונות רש"י כל מאכל
לפי שחבור מחויב רבל המלאכה

הפקרת קנין היבון, והפקרת קנין בין שאינו מצפה של הקונה או המפסיד של נפש הפקר
מפני אבל דבר שאינו בהשתנו יש - ולאורה יש לפשוט סמוכה לשרבין משטה רש"י דפסחים
לו גה כלו בשקבש אינו מפקיר מי שיעדוב משלו במקרי אינו בהשת בלשם יש - ומה
מעוגר בשמרור מפקיר מי שיעדוב - ולב בכל לשמרר בדר שאינו בהשתנו

רש"י
לילה בלילה על קבוש - ישנו קמור - לשארה כונתו בארגע בוחב הלי גב ישנו כמוש רש"י לילה,
בר עדב בכבל ישנו, מה לו הלי ישנו קמור והינו שאינו מתוקן עכ"ן בכל מלאכה
(וכיון קבת בעל קבוש קלי לרגן לאו בשמש ראלה כמוש של בהמפן ונשמו אסור
על לעדב) (3) אבל לוגר שבקבשו נעשה ישנו קמור ומתוקן בכל מלאכה וארגע בעכ"ן
בשוק בל שמרר בשו לרגן בינם בלה לחיבן מלאכה אוש שאינן נינם אלו לי שטר
ויבן יום לשמוש בכמה סופר על בקה לוט; בבה ואומר כי בשאמת אינו כ בנשמה
בלו עדב אוש, בשעקר בשעדוב שיר לו הלי עדב, ונגוש בלה לם בשמש מבני אשמרן
ול בעדב אוש נלמד אב"ם בלאחר הפקרת בשעדוב נעשה ישנו קמור ומשה
סל לבשי באסור בשמה - אבל בלאורה בש אינו בשנו מצנוש בלם לם בל נלמד
שמתוקן במלאכה בלשם - משמו בעל בלמבה בל שמרר בל אינו מלוקן בכל במלאכה
(2) ואלה אבל במשב רש"י לו בעדב מקפי ישנו - הינו בוש לו בן ישנו משל בשמ
במלאכה, ולוי בבשי כלו: בה לל לפשם - והינו בסתור מלאכה משמרן לבוית לו בן

ול בבאנו בבה בלמא סברו בבלם בבלשון ומשה בקשר בלבו לשם עדב יקנון בבי שתמ-ל
אבלת הבבי - ולב בו בעלמא בם אין בלו לבבסיב את בלבון - ובק מלמל בק בבי שלו יקנון
במלשם מלאכה שיר לתקן - ולשר מלו בלו שיק בלו טלמל אלו בשובבו לשל בל - ובלה
מובה במשל בלשם שלו טלמה בל תקנון לבבסיב בלבון ובי קשם לבלו מלור בבבלו לשל
עדב לו מקנון - ולב בי במיבר יבל ובל ובבי בלו בבולל - והינו בין שלנגנ לקבול לו בלה
לתקן בבלו בלמן מבי לבלבי בלבה

ישראל אבל מי אין לו קדושת ישראל (ואולי גם כונת הספרי בפשט כאן כי יש קדושת עמים קדושת עצמיק - ובינו בעולם קדושה המשתת קדושת ישראל מצד עצמו) - ואולי בגלל הענין מובילו לגם ומם שסודרים בגלל מי, בה אותו שמותם הנשמה, וכפשוט אינו גם לו קדושת ישראל מי הנשמ עדיין משרתו לתפקיד של קבל ומתיחו מותם הנשמה, וכמו משר הענין מזו בה לשון בתמצם מתם הנשמה אינו שיש לו קדושת ישראל

לעיל, תוכל בה קטנים - באין לבן יב לצאת בעצמן - ובנה יב מקרי השתת כמו שם רשי דבים !! ומה בגלל יב לבאורה אבל הפשטים הוא בכל בגלל בעת לל כשת, וע דתשה כעיא מפת סלה שבן מפיט בישן לל יב, ובנה מה שלו כתבו הענין בכון באן לשל בעת אין לבל כונה לקנות אור לבאורה מוכח בסל בדקנין יב לב כונה לקנות (ובלתי כמש הפי דבים בל יב) ועדמאיכי קידושין כגי, בסוף בה אבר שמת שבקיו מתלקות הבאשונים בכפ אל בקצ שמת בדרכים המבדיל כונה לצאת בעצמן ומיל של בלב ואין גם בומם לעובד בלבפי בגם שקיבו מיבאו מכם הינו בו אל שלו בידיעת בבין תלבו - ובנה הענין סימו בבעת אחרת משני בקטן - ועד בקבות כמגב סק ה שבאר מעלת בעת אחרת מקנה בבין בקטן אינו לל יב אלו באן לשל כונם לצאת משה משני בעת אחרת בלו בעין כונם - ולבאורה לא כן מענין במשמע בקטן אינו לל יב, ובקנין יב משמע מענין בבכלל לב כונה לצאת, ועל הסכון בלל יב משני בעת אחרת - ובל לבין בגם בפשטים

---

① ועדמשק הכמתם בסוף בספר המאמרים נלקטים מאמר אל קבו בתלמוד - ובמיו מענין סגל מס ע"ב בתחב מוש לשון עבוד מאל אינו קדושת ע"ש

② הנם בשאת הבשטים שבמאב קונה עצמו ובלו בבאמר משה סי כב אות ב, ומשפטי המאמרי מאמר בקונה עצמו מטעל אבל ולבאורה נמו בלו בקנתבות כמאל סק ב

לט. אי"ה המפקיד אדם ומת - לא הי' הרמאן לשדיא הלא הרא בין בקיול הלבה באדם שאול ממילא
אבד לה הא באמת - וכיון לשרין קשר הבשרל - ואלא אבל הבקבל מה לשמר הה'.
אולבארשאר ני בלבורה קושיא הגמ' אל הבי ישבר נמי הל בוקא אלבא בשרן
באדם שאול, בשלה טעמא בשרן בדם שאול הוא באלג בקטן לל יב מא לאיבן
מלשם בין לבולם ובין קטלה (ל הרוטבא שבר רק לאסקנת הגמ' וכיון) והינו בלאיבן
במיות האבן בוכל הבקבן ממונות אל הדבר, וממילא לשמר שיק לבקשת אה ישבר
נמי בשיון שלי מיות הדם ממילא קולם הדבר אלר ולוש בו ירושם וכ' הגמ'
בלאיבן מקבל והתלתל ובינו בשל לבלבת הבאה בשמקום שיק נלשם לל
נלמרה הלבה בלה לם - אבל אלבא באדם שאול בלאיבן מלשם בדמים יל לשמר
אסורא לבבבל - ולא בישבר בין בלבבל בנא בירושם ובממונות הלי לב
של בירושל ושר לל הלי אסורא לבבבל, ממילא לבבל התלת קושא בשבר
נמי בין מיות האבן לבב, ובלם הגמ' סיל לאמרם קשא - משמע אבל תובתא
לבבל, ואבל בין בבבן נלה הלי לבבב לשבקיר אבבא במיות האבן נאין
סבר, בגלל בלבבב הוא הבינק בלי במיות לבא מבי לשורש) אי"ב אבלם
בשבבב הוא בשמקום באבא ירושל (אלג באל לשל לבם הדבר) שה
לבל נלמר הבנא בלה לם שמיות מתבר, אל אבל בלם שסבר אמר
באסרא לבבל לל מוכיח הינו בשולל אבא ירושם אבל אל לשרש לשל
לתמי שבא לשל כת לשמר - והינו בשמו לל בלאמר שסבר שהמפקיד ובבן

אין לו תקנה באיסורין. לו מצי מקני, סודר הלך באלף פעמים ואמר יכל לשמר
אל לי. ומשם הוקש בהלכות ושור אינו לפל לשמר, אבל לשון שיר לומר בלתי מקבל
ומתנתות - מקרי המקוח נתפס אלו נאמר דו מקנה לפם לפ, אבל לדברי שאול
הכלל לו נאמר מקבל משמתנתות כנ"ל, וכיון דהמפקיר בקרי הקנין ממון הוי
איסורין מדינא ומשיר אינו בקרי אמירה

לט, גמ' דין קטנים דנין עכמן ר"ה - הנם לפמוש מתוך הקידושין כנ"ל, ובכ
הרמב"ם בשמעתין (דבה ובו לפי מסקנת הגמ') בטעמו בפרקן הוא משל בעם אלפ
דין אבולפ דין קטנים אלא נמו בוקאו המומם אבל המפקיר אבנו יוצא רבנן
לדברי שאול אבל לפי מה שנמצא הרמב"ם בסוף, ויש לפל יד לאבות המופן
אומר שאין לפל יד בשמאל, ולפמוש המאירי בסומן והקידושין כנ"ל בטעמו
בפרקן משל בעבדו הכל שמול לקדושת מצות לאורה ב"ד הבקר
סודרם הרבמים בקנין עכמן ר"ה

ל"ט: גמ' אומר לפל אין לו תקנה אלא דשדר - הנם מוכח שפרי סודר שמתפקיר אבנו
בדיק גנ"ש - ויש לו לשטת רש"י ל"ת: דבה מפני שפטו כמודרו (ולדת' הרמבן
ל"ל ודאמרי משה ס' כ"ב אות ג', ט"ו) מוכח באלף שאין לפקבש קנין
איסור רק קנין ממון מה"מ לי מ"מ, בפיגנו מה שמודרל כל הקנין ממון

לדעת אמילו בפקד הקנין איסור מה עדיף - ולכאורה אין בזה נלמד מקרא דוהבדל
בין רש"י סורה בין מי בה קודש - בלשון ובבה מי ברק אחרי, ולכאורה לענין אחד
הוי בשק שאחור דהיינו הנאת מעות עושה אלות שאחור ובה אינו שייך דהקדש,
והאמת כב רש"י דהבא לית, בלבדי נתן בשק מוא ולא בשק פדיון - ועב
בשקבלו אדש בשבק פדיון נשתחרר, ובה נלמד מסתבר אל נמכר לפחד
כל הנשות ממון בפקד אל הקנין איסור, ואיב קשה משנה דהפקר בין שנשבר בחד
בכל הנשות ממון משנה אינו בפקד הקנין איסור - ולכאורה הי אבל בדמקדש
עדבר, דאמת נסלק הקנין איסור מהאדון הראשון אי המשה הקדש אינ
שלא קנה הקדש הקנין איסור מה בלי בעבר נכסי אדוש הרי הן כמבר (בדמן
בכל מוה לאמר אי המשה מקא נסלק הקנין איסור מהראשון, הי דמקדש)
ובבה סורה הי באל בחד קנה כל הנשות ממון ממילא בפקד הבן איסור - בין
בלבד הנלוש אל הקנין איסור - אבל דמפקר אבן בלי הפקר לא בפקד הקנין
איסור מהראשון, שזה לא בפקד הבן איסור אי מה שקנה בחד כל הנשות
ממון - אבל לכאורה אינ לומר כן - תבא במשנה מסוגין במלל אנש בלר לפ
דבר שמת לא הי בפקד הבן איסור, אינ שקנה בחד כל נשות ממון,
ומלק בהבא הרמבן הבל לית לה הי לשיטת במבר לאבוש הי בומם לחקדש ומשואר
הרש"י מ. בה אין - בשמובר לאבוש אינ בלי במבר בפקד כספי מיד מה הקנין
איסור אבין נשאר אבל הראשון - ובנה אל נמא בהקדש אינ שלא קנה

---

(1) וכב האמרי משה ס כב אות טו

(2) ובאיתי האמרי משה ס כב אות יב שפי שנשאר האמת בבב הנבב, והי אבל שבשם נתלקו
הי, ובדבן - שבדבן סובלת בבלי בין מיחד שמיתם מתשת - ובלי סובר בנפקד הבן
איסור בין בלבד אבון אל הקנין ממון והקנין איסור

(3) 8 משב אל בשמי רש"י לקמן בל קלט.

בקנין איסור, אם קנו אם לשקלת לאתרגל ומשה יכשו בארב אי מום שקלם על הקנין איסור הוי איש, באופן דהפקר ליש לקנות הקנין איסור וכך הטים מיטין מ. רבה ציל אבסרו ועש.

ל"ל: רשי' רבה עקיא ביקב - ע' דכתב סופר שאיאר ברדי סודר שש ר' בשעת, הוי עבד איש - בשעפקר הבעות ממון נפקע ממנו בין עבדות (ומשה איסור רשותה) והר' מגיש בלה לפ בלו נמר השחרור אולו אי מתני אישת - ואלו יש לפרוש בשלב איקר המגיש הוא בשמו דאשפ אעיג בלשו קנין ממון, אם ההעבקנין ממון אינו פוגע לשפקע הבין איסור הר' רעבד (אעיג שאינן מקנו בעבד איש בעבדם קנין ממון בקבת שחרור) אין ~~הבעבד~~ הבעבדם קנין ממון מפקיע הבין איסור, נמצא בעיקר המגיש הא לעמש על הקנין איסור (המקול אינו קנין ממון) ומאילו מסאפ בעמש שאינש המרבה בנפקע אי מתני אישת היינו בוקא הקנין איסור בדמש אלון בנים - אבל אי לא בשעשין עבד איש (ומיון המרבל בלשון שאול) אין המגיש נאמר על הקנין איסור ברינא, אלא בלמינין בשובאות בשמני דאשפ משני הבעבד ולא אינשת לן אל הבעבד משני אל לקנין ממון - ובלשנו ר' סודר באל בשעשין, אי בגל המגיש בומש לאשפ רין קטלה הין מגבלה - וטעמא בלהא שאול אי בגל המגיש ומודר בשמוה בשעשין עבד איש - ומש אינן שיך בקטן בגיא לשבות בעצמו

ל"ט

רשב"א

ל"ט: ב"ה ויקרא בי"ק - כלומר בלשונו האמנם וזו - וכיון באמת כדי בלשונו איסור לאשה
עם אשה אין איסור בדבר אלא איסורא וזו - אולי אפשר לאור בשכן בקשה יש
לתקור מכו בלשון לאשה - בי"ל בבנינו דא לחוד שהסולגין שוות בשיון שקנין איסור
של עבד בומה לקנין איסור של אשה (וכמו שפירש אותם הרמבן והרשב"א ל"ה)
ומשה אפשר לחוד בשמו בלא הבקר לפרוד הקנין איסור של אשה הה בלא בעבד,
ולפי"ז מסתבר בדברים משני רק על קנין איסור, בשיעור אפשר לחוד מאשה
בלי מיתה יופקד על הקנין ממון לעבד - ואפל בשאינו באמרי סודר בשאמת
הסולגין אינן שוות ואל לחיבין מאשה בלא הבקר עב באקשנתו לבדי בשוות
הבנינים ארגב שהסולגין אינן שוות - אב כמו בדברים אבנ בין הקטלה בין הבעלות
הה העבד

מ, רשי אין לתקנה - כי נשנו פיקוד כספי מינו ואיסורא הוא בשול לגו - מוכח מרשי בהשמוכר
לגוי ארגב שבגוי קונה רק שעבוד לעשות בשעבוד לו. מא נפקד הקנין הקול
מפושטה (ונבו בלו בבדוק מגן הה אבל) ועב בל בשל בלבד נפש עבוד מי
בן בשעבד בעבד המוכר נסתלק כל הממונות שיש לו בעבד ארגב שלו קלה
בלתקה - ומא מסתבר משו בקנין איסור עבין נשאר אבל המוכר ואולי בעבד
הבשרל הבו בין שלו נעשה אחר מוא על הקנין איסור (בשא לו קנאו הרבים)
אינו נפקד משושה, בסילוק מעבד בישראל לא עבל מהבקר בעבין בשיק בל שעבוד

לשאורה לפי דברי רש"י הוא באינו רמתג מ"ג כשמופר עדן לחלוף יבא לתרות
(ויש הקה בדברי בעלי ג"ש) היינו מחקר הבן בגוף הרת מהדרות (לא רש"י על המתג)
ונתיאש ממנו הדוף שוד נפקד ממנו כל הקנינים ממון - וכ"ר הקם הפשטות בגוא
במתג כל משל קלסא כמו המופר לחולל, ובעב לשאורה רש"י סומס אור המעמד
קטן בלי ג"ש. דבר מבר עדן לחלוף שעמד וכל קנסותו הבן ויבא לתרות בגוי הרת
מן הסתרים אין ישמע כל לחובו לעדותם ואל מת אין הקנין יכולים לבוא - המוכה
מכה. בעמל קלם הם מצמה הקנין מעשי לחבירן הראשון [ולשאורה דיאור דברי רש"י
הוא כמוש הרשאה לי. דבר שיהי שעמד אוש שקנם עדן לעשי לעמן ומעם לוקח
ומעל על מעשי אמר הבעמן לא מעמדם לפני לחבירן, ולשאורה מכה מעשי מעשים מעשים
יומם אבל בא הם לא הם הקנין לעמן מלב אוש לחבירן הראשון - ~~בשעה כל בפה~~
~~הקנין לעמן~~ ואולי בפו מלב מוכה מהרשאה בפיה בימם בם לשאלו, ולשאורה בשאלו
ש"ל קנין עדלמי בפיה יכל לחבור הבעות מעשי - ולא דאמר מעם מ"ם כלב אות
ה"ו בנתלקו דבם הבדר אחרכל, ודאמר מעם] ועד בנשאר אבל הבעמן
הקנין הבעל - ולשאורה קשה על רש"י מה יעל לקושיית הגאון מ"ג בלה
אבל וכ"ר

מ: גוף בלה ובמה. ולא נהיה לפנינו שמוש- ובעב אבל בבש"י סודר הבאנל
כיב הסוגין בפעמ אחרת מקלם מפני הק מפרבנן הוא רש"י סודם מ"ו:

(נ)

דב"ה מקנא קנין - ואולי אוב אפילו בעבד מפשטות לשונו של רש"י בל"ה, דבה אולי, ובל כגון, דב"ה בלאו, ודבה הא לא, משמע בכל האסורין ~~בקנין~~ בתש"ו אי לעשות מעשה גירושין הוא משום אסורן שלתות - אבל דלכ"ע יש לחלוצת לעשות מעשה גירושין, ובעבד במתנ' רש תרס (ביאור קו"ד) אינו בתרס אי לבעל משום בשאינו אינו מוכיח אלא לרבנן - ואפילו בעבד הספר עבר יבאתך סי' כנ"ל דיק מלשון הרש"ש הכל גירושין ביש בן מיותר דגירושין שאינו מבטל אלא דרבנן - בישאר קנינים אי"כ רק בחלוצה לעשות במעשה קנין ולא"כ רבנן, ורש"ש שמעלפ בהרבנן אינו נמסר לשליחות ובריבין דבמ רבנן במשלח - ואב"ו בשו"ו יש לפל בעת רבה לעשות מעשה גירושין בזה אלא במעשה בעבדים רק בחלוצה, ואל היו יכולים לפיות שלחוק הי מבני מעשיכל כיון שיש רבנן מצד המשלח - ובמתנ' בתרס מיר שמצב עלמל אי לבעל משום שבעבדים רבנן ומשו לאו קנין כשאין נ"ב. ובעב מרבינו לשון הרש"ש פ"ו הי' מל מבינל משמע בישאבורי מבל לבל בין עם בעבדים רבנן - ומ"מ אי"ל קושיא בעל

(2) בירש קטן אי לבעל בגירושין בעבדים רבנן משום דשאבור בא"כ רבנן יכל לבעל [ועד דברי מל תיל מוברת יב מישרת טלב דבל עפ שבוכיח הי בוב דאמקין נ' מרשי כתובות עג: בב קטן שבעה ובל אין קבושו כלום בלאו בר קיימא בוא כי יקח איש כתוב - בשמע בעלי בגיבב באיש הי קטן וכל לעשות מעשה קידושין, ובעב אי קושיא בעולם ובמות לא"כ ~~בעבד~~ בדבה מתוך שבקשה אל רש"ו באין מעשה קטן

---

(1) ועד בתוספות סי' ר"ה סק"ג שבתב בבעב בדעת רבינו הלא, ועד בקרית ספר בפרק יב מהל' אישות שמחלק שיש ב' מיני גירושין - גירושין שלא נעשה אן בשני בדעת בעבד (ולא כפ"ה) אולי בשקורא בעבד יש סמ"ל אחד של גירושין ושני כפה

(2) ונש לעיר מלשון רש"ו רבנן מיס נפ בעבדים נ"ה: באנו בן בעת

בלוח זה בכל המצבים הנ"ל אפשרי לעשות מושג קיומי לאיש בהנ"ו בעצם
יהיו אלה אישות לאיש, אולם המושג קידושין כל לעשות דקטנה - ויש לעשות
סמוכות לשברון מרש"י פרשת קדושין (כ' - ו') אשר נמלא אם אשת איש פרט לאשת
קטן לאבינו שאין לקטן קידושין - ואולי כמו פרט לאשת ערוה שאין קידושין לפרט"ל
משמע דמאצ"ל נלמד גם אין לפל קידושין כמו בערוה)

ב) המשך מפל ליו.
ואולי אפשר לפרש באור הפשרה בי' סולק האבנות על מנת היו לו קדושת
ישראל בין משל הלו נערות (שנת תשע"ג מן המקל בל אי) בי' קנין
האבנות של האדם תשרש בכל אישותו בלי של האדם - ומאלו גם מערכ
שלו יהיו לו קדושת ישראל - בין באה שם לכ' מישראל קדושה גם מעשה
לי שאולין עדשל לקרבה - אלא דבר בעצמי כיון שיש לו שאדם אמר
(וכמבואר במשנה אינו בצבק טפטור מקריאת שמע) בבר מערכ שאין
לו קדושת ישראל ולי סולק אבנותו היו לו קדושת ישראל

דרשה ג'

מס' ביטין חשן אשה

נ"ג

ד. המתן וגם יש שלו ערכיה יפה בתמורו - הכל דבר המעניינת כי שפוטל אותו
לעתה מעניין או שפוטל אותו רגע מלבבי הבטלות - ולא רק אנס
גם אם יש שלו ערכיה בלי קיום מבני ערמתו משוח מיגן בעניין
ובכם רשות קלה סוד ת אימא יהי של מי אי בהתאמה רשות
שמתאל לבעוד בקט כבר שיבוא שקרם לשמה - ובכם בהמבדל פה
ביטין הדיל מכשי בא לו כוו של בקט בסוד, ולא רדיר מאיר קלה סוד
ת שבדיל מה הרשאל ב. בפעת מעבדת שבקט נעשה בכשר
ולא בסבר בקט הבמה בקנה את לת בא לו כוו רשות כמקרה
מתמרת הבסוד שלו יבוא אל בקט כשר ולא רשמי מעשה סי יג - ובכם
הכי בלבד שמוכל רק בן בברתלה - ובכם לשטת הכי אם בשבי
הבאנס אל לשטת אבר המבשל הקשה הכל בוב בלבד ני בשבי
מיגן דמקום עבל בשבל בלבל מעבל שבי לשמה ובקושיה
בעבל כשעות יולן הכי אלו - ובכל אינו מספיק ב בשאלי לו בלשיט
מבעל קיום ולא רדיר בלו נ"ל סי מר אבר ב בדמקום בלבל
טעמן מעבל לו תשב בפה טאסר, ובכם לשיב הי אבל שבדוק
כשר רבי שמעל מרבר שבל מעבל בשבקל עדיר עם מבני
של הכשר סובר לו כב ולא הבלס חיל

---

(1) הבדיל כי אלו דרבאן טלטלו בתר בלבי דמקום טעמין מעבל אבל בשבל אלו הבלין
אלו הבלין בשבק לטעמן מעבל ומעבר קבלו הבה בדמ"ל הבדל בהבל משבי שבל
(2) ובכם מעל מיגן אינו נעמן אבל בשבי אי והבדל שמש הבדיל בלל לדעל נאמנה
על לשמה רק בר הכשר
(3) ובכם מבן בשעות ער בעבר, שטעמן מעבל או בטעמן מעבל בבל מבו
בעבל נ"ל: בב אין בשבי מיגן בלו דמ שמקי לו אלת אבבל יב, רבה
בבאמן מבדמים
(4) שוב שבל דבלס אי בב ובשב

מי משנה לאדם

דר. אל אל דומה בתמן כל בעמיל בהלוך מסקל טבוכל - ל דמשקם אחרונה
אל שהי באלמין קמש כוד וכוד כל אכל - ובמאר בלא נתנו לכם אלו אבל
לשלוש דשה כלא מסג סי קיו בלשלת בסדרכל בחר מקר ספק ה"ה בחקר
ספק טומאה ומא בלומו דשלפנא באלמין קמש כוד כל שלל ובפרבו אמר
בינו משל שמר בנו לכמש בפסל אל כלא שלל או בפסבו עכ"ן בנן
מבא כוד בכל שלל מאלו לנו כל אוכ כל כנר בלבו שכל - ולפיכ
הנבן בינן בכל הבמן כלא רק לחן טומאה בכם תשר כוד נב ספק
ומם ל דמשכמ"ל שבאר באמש שאו לקל יכבל מאסל אמר
ומם מה משאר אין בנל בחקל מקבש הכם רק בחקל שאו מאל
בבמאל ומם לפ"ל בל מסוקא בחמשא מל בספם נ"

דר. בוס ואשקלון - ובן יל לנו רקל ונתנ - ל דשל"ל שבאר משנה ב
בקר לל סמוכה ומפל דבה שלו משאר בסל בשבו שמוכה לבר
שמוק לחקר הישר אל מלם ולשל בחוקל ומשר דה בחשאן בסמוכה
לחקל שבר בלו בל ~~ומם בפ"ס שמלמשלל נ"ל בחר בחשבל~~
~~משאר בחולאת בל אל ובלבו לקמן בסמם בל בחולאת נ"~~
~~לא שלא אחלק בחפ"~~

---

(1) ונלא דבלם חל בה נמשקבו שנסבק דבם

(2) ל אל מה קלו לבבא הספק ובל בם קלו ספק טומאם דבלו

(11) וכ"כ הא"ר, כי אם ומשכל שיב לא תשו ואל. וכ"ל בדומה, המוכר
שדה אשתו כ"ש לו תנקה ואם רוצה בלו תפל לגיורה.
ואשתו בשלא מבורא - אבל מה אין לבתה כ"ש תלוה מ"ב
דאולי באמצע ואב שפר יש לתוש בתבוה יתן ע"ל דאחד מאמל
ה, כשי יתקל בתוגתו - ואל אין לו אחר מסמאו כשל בשאל בקיאן לשמה
אל בונתו בנתוש שיבא בדל ויבר ולא ה בסמאו כשל ובין
בתוש בשבוה כל מכרשין בלבשי אין לו נאמנות אבי בתול לבר
לו לשמה רק בת הבתשב וכן בארבתוש בשלת נפל משל
בדתול מספקין בלשמה אבל בלו בסמאו כשל בלא מספקין
בלשמה שבר לא יבלי עבדתו ולפוב יוקן סל בשי כשי בבכה
ניתוש שמא יבר שבלא מבגל ולא ה בבל מבל לקימו

ואל יש לו אחר מסמל ע"ל דמן מ"ו.

ה, בוא אבל בחמן טרגן מבגל - בלב לא שקר - שובל כל אבל לשבר - ולטרל - ובנם (1)
בתוב בבארות בלי; בתשו, ואל בשמה אב לא שקר - שבמי מפר אין
בלבק של שבר קול בבל בתבגל - בבבבה לשמה שבר מבגל בן ובבו
ד"ב ביבבו בלבק בי אקבו בבן קול בבשל שבר מבגל בא בי אבש לשב
בקל לל בבל - ולבבל בבו בקשב בבשב אל לא חשב לבבסוב יבבל
ולקבות שובל כל אבל לשובא מבל לי בבל - ואבל בבבל בבאבב אין לבלר
נאמנות לטרגן מבגל מבשל בבבבה לבבל, ורק בבבל בבקבן בבקול
שבבן בבבי מבגל, בבבבבן בבשב טרגנו בבבר בבבבא לבבל לבבל, אבל
בבבבל בלבבו בבבבבו לא בבבבן לבבל לבבל בבבשו בבבבל הבסב

---

(1) ובנם בבבש בבבש בבבבן נבן ב טבבל אא נטרגן מבגל בא בקול שבבת
בבבבן - ובבל בבבו מלבבל בלבש ובל טבל בבב בבל בבבשר לא שבקר
בבבש בבבבן בבבבל בבן בבל ל בבבל אבבל אבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
(2) ובנם מבבלה בבבב לבבב בבבב בבבב בבבבבב בל בבבבבב בבבבל לבבל בבבבל בבבבל
ובבבן בבבבל בבבל בבבבבב בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבב בבבש בבבבל בבבבב בבבב בבבבב בבבבב בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל
בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל בבבבל

יומא כיון דאגדא יהבי כל אדם לבו אינו דומה לו טעם לדת לן שו טעם
מה טעמיהן מצוה ובו' כשמקבלים מתן באהבה אין צריך טעם אלא מצות
לדורות - ולפי זה באים שפשוט המנהג דבריאתא בנפשם וטעם מצוה אין
מתנים השטר מה ראיה לזה קיים מתנים - וקשה דהא טעמים מצוה (וזה
דדרכה שמוה רבא ס) ולפי הנ"ל אינו בטעמים כיון אינו עושה שום
ריעא ומשיה מתנים

ד דהבטחת אמרי דרוש אומר מה קיא על המשך סיק ה שעולה בפשט
באמשים בהתנהגי מיגו דנאנסו אינם בנאנסו הו טעם בלוש
ובי בפלהמצר אלא לקיבת השטר הו ג' לוש ובעלה דקושטא ישנו
טעמים בהתנהגי כיון בפשי לוש וז דאמרינ דכלל מיגו ס פ' אות
מן שמה בפרשת שמות דמקבל ומשה טעמים - וכיון בלוש לעמי
אמשים שפיר מיגו וז"ר דשמה מגן הטוש ישמש בלוש: כפלו - ז"ל דה
אגם ר' ב' אל שמעלק דין בפ' דאגדא אז הוי שבת פיגון נאנסו מצוה
ומצות בהתנהגי דאגדא הוי מלאכה בשבת רק יש הוראה בכפי אלו בכר
ד: מצ לפי שאין קיימין - ומפרש כי בפל כל נוטין דקיימין אלו בפק בפשט אינ
נאמר לפל מקר בפשט - אין חושבין לפשט בלשמה - ומאמר אמרו לומר
שקיבלתם - אלה אבל בפלה הוי כמו בא אין אי מפסי אי מבפ ומפ אמרי

(1) שנה כפי המאירי [3] הבה ובן יש מפרשל
(2) ובכי נשמע דאיב ל' מיר בהתנהגי בפרנסי ומהנהגי אל מיגו אינו נאמן אבי
מפקדון אינ בשבי דמקבל ונוטל אכ נאמן מפקדון אינ בלוש בלשמה ובמקום
אל נאמן בשקר קיים מאי דיר אינו הוכחה אלו בן נאמנות לשמה אבל
באמל מיגו דאמר הלי הנהגי אי בדרך מילבו בלוש לשמה אלל ומשו שם לו
מיגו דאמרינ ומשה מעיר השטר בפשו ומשו שמשו עלין דמיגו יש דעמידה ס קיא אל
וז"ר דשמה מגן צלי ל' בפלו אות 3,4
(22) שנה כתוב דמשמל סיק ל' ב' מיגו)
(23) וכ' דשמה הפרש

(5) שאר דפים חיים (כ ב"ה אור) שבאור הנפש

מ"ב

מדבר מאז לפי שמירות - ובלבם כל מלבוש ניטין לדע מי הלאה לדעת
אל נעשה שלא הרשעות ומאמינו קבל עליהם בעין אל מאור בשלא לשמה
כי ביום ממון אל יוכל להשמש בניטין שבאו שלא לשמה [נגד הרשעות
בבלבב על הרי"ל] מאיה אז קבל עליהם

ר: מנל לפי שאין בקבלן - ז הפי שגם בלשמה כשי אוש בשלומין לדעת בפלא ##### ומב
אל נעשה לשמה - וס קה חגים שמאר בדרעל אב לאמור לפני כב
ומאמינו לבא מי שיקבל אומר אמן ובכ"ס שלטיפולש ני כמה מלשון בקה
ערבורי קבל מדרש - ב' דמאירי [3] דבה ומן יש מפרשל שבמה שבמה
שבטנו מתחטס ומוקר אל יכל לפטול את הנס - והולך אבל בקי לאמר
ומוציאו בלק הי ומוצא שאין נס שבאה שלא לשמה כלל והיא לבב וטוען,

ר: תוס ב"ה עיי נאמן:
1. ז הי חגים שמאר בא כפר יצא בפר בדר ממון ומה הי סומר בפנים בפשם
נבחר אי כל בפש שעובדים אב מל. מקשה אחר בפטול בפש שעובדים
2. ומי בדעתי ל ובל קבל בפש כלל ל מנגל - בשביל ל לקיומי ולדרומי
ומב בלקיומי בשיק ל בפש שעובדה ולא לדרומי ובעלה הנה בא לדרומי

---

(1) אל יש עבין אנו מספיק במפשטות הנה לשלמה כפי משמע שיש חשש בעבד מלא אמנו משלל
מיקונים אלקות בב הנס ולא בקשה הנה בפשי קולא תומכא בעבין לא אבקן אל יבא
הבלל לדבר אל לל עבור בבלל כפב אין משמע בקעלה מ מיקונים שור דגם חכמי
אנשלה שמו לבס"ל (3) בחשב מה משל חגם ולדרור - ואפל בחשבו שאמא ובא ומדבר
ומלא (3) בק לדרומי ומשלה בסילוק חיוב לדרומי. עשאו ולא בקשה הנה בסוף כל
סלל בשבילו לדבר לא יכלו בגבר עבות של הגלות - אל לפי ומשאו בי"ש לדע
כה ערבוב לל לשמה בלל בשבילו כל מיקונים ב"ש ל רק כה לבחשב (5) ו,
(3) ולפי הפי: ב"ה הנ"ל - אבל הבן לדאו בקונים בבקנאו בפנים - בקטן בלמאו אמ
בדע ומדבר

מ"ש לקו

3. ולפי דעתי יתכן שהמדרש הזה דאמר ממון נופל לו ראיה לקיומו, ואיך בלון נגנב לאמלק, ואיך בסוטה נופל כלי לתרומה.

4. ואפילו בהתנגה אצל לשטרא דאדה ולדה הפי, מדר בלדה משור כמה ומשלא כל ארות בשם דפרשת נדרים ולא דפרשת סוטה מ"מ בשרש קלי קל ול וגמרה ובדיתם ל"ש ולכך יש לומר בקלי לא ומה לה ספר כריתות בנתנאל יבשם

5. ופי' הפ' בשונה הגלל לפי מנ הבנות בשאל בשמ ר' יצחק דשטר אין בם מקבל הראה ממון שלו והראה בדר שלאנשים שלו אלו בשלו מראה שטר בדאה ר' - ומדיל כלל מגלל כמאות כי בלא דשטר לא תשיב שטר אלא אומ שם לו ר' יצחק בומיא בספר המקנה - ומדר בלא נימא בכל הפ' שטר אלו בלאמנות בלבשם מצוי אי לתיר שלווה ומה שם לבאות ולא בדם המלוה מ' אל אמ ר'

6. ואלו לי בלתי בעצמ אלא המאמר שלוה בינו בומשם בשמא בלבוקל הטענה בכי של המקר ולשון לל הכלל מדר ובות ולש לו מדר שטר ולא שלאמן לבעי ממון כי שאין מכחישן אומ דשלווה

7. אבל הדר משמשי הכלל (פ"ב מטוקן כל"ח) בלא דשטר מתיר

---

① ע' דרכים מלוין מ' ג

מ"ו

שלומה ומשלי כי, בשמן בשמן ר' לאו מתרן בשם שמואל

8 ולא דמי ל"ב ד' דמות (י"ג) ואשמועינן דבשבין בלוני אמה, בתוך אמה,

בשאינו, ואמר אבי קטן ואבל אשם בקלי מילא ריעלא בגו

בלוי ומילא באיסורא קמסבי, ולוי אמאנא קמסבי, אלו מילא

ריעלא בגו בתרא בשבין ניבו נעבו בלן ניל בב"ב בשאר

בשני כאשמועינן ובגו בתר כון שמעב רשות הרבים

מקני בגפן בשם שדות ובשטר הניכש קבר בשדו בתו בלנה (2) ל:

(ע' לוי ל - מוב בכש ביבקיל)

ד' בוא אל יש לון ודבריל - ל' רבי דבה אבל דמאן שבו קשיב בשפיל בגבה

אי לא טעמן מצלל וטעמן בם פרמי מאן בצלל אל בובאות

בארבה מקיימת מקי שאלו מקולל בא' טעמן מצלל ובולן לטמן

שבקי מצלל אבל אי לא טעמן מצלל אלא לטמן פרמי כון שבלבוקה

מקוימת - ושמעת שמבל"ב כ' אומ' שמעאל בלל בבר בצבן ובולן לטמן

פרמי מינו בצלל שבקי מצלל - וא"ר בא' לא מי' טוב

בארבעה יומ טעמה פרמי מטעמה מצלל בא' טעמה פרמי

בטור אל אל ימות אבל בטעמה מצלל יעלה אל ימות

ובדר שמעאל בלל בבה לא מבא בבשבות פ"ה בנאמן לומר

דף

אדם שותה היין בלא עכשיו - אינם טעונים אדם שנדר מהיום ואם
שבטר אל בשמחה - ולכן (2) בלא לו אלו הנאמנות של טעונים היין
ואל אל טוען בכרתי ~~אין נאמן~~ לא יפטור אל יומת כיון בכל כת נאמנות
דאם מכת טעונים מנוגל - ~~ולאחרה יש לפרש אל בשבין משפטי~~
~~הבית כלל אם לא אמר לו שמור בדבר אלדוקין בשבר~~
~~משוא נאמן דבריהם מין מנוגל בכל משוא ואם לטעון בדברי~~
~~אל יקבל~~ ,ותי קושיתו בשכרתי נאמן לו משוא מיגר אלו משוא
בפה שאסר ובכו בדי טעונים לוש בפה שטבר - ובכל דבריהם פה
נאמן מכת מין בשכל לוש לומר יכו שנו ובתשובו בשנו
נאדם בלוט - ואולי אפי' אד בלבם בתמיל דכלי מין סי' פיר
אות מו בדלה בשאין בלו מין ע' מלמו בלוש לבו מטשמו לאו
שיתה אל בתנבי בשבתו דמקבל אמשן שפיר מין בתנגל עלם
ויש בשוה טעונים התנרתי בשיתה דמקבל ולו טעונים מנוגל
בלוש כל - ואולי אפי' בתנרתי שיתו דמקבל כשו
משוא בשון מפתח מטבר הנמצו אבן הלקח בשא יכל לטמון
עלין לשנו מנוגל, ממילו פורע ואין מעשר הטבר אל דינכון
בשין שבכתשם מקומות כי מלמו בלוש כל אלו לעשות בתמיכה

(1) שיר בשם לומר בשא טעונים בתנרתי בתמיכה בלבנון אלם בשמעו
אל משבר מקומות

(2) שום סבר דבר בלון אל אבל בבר ומעמן

נ"ל

ומשום זה טעינן לב פרור בשדה יעקב בפני מלאכה בלא כמו מצוה
מאחר בתרתי דברות בלא פה, אבל שבקעל טעון שפרר משלו
בנין בטעינן - ומשלו טעונו לא מלאכה בלא.
ולא עלה לו יש לפקפק אם מאחר בקבע כלי, סי' מיד אחר לב
באם לא טעינן מצוה שלו בפנים לא כל פרור מיגו במצוה
בפה אסור רק מיגו מקבעו ומה נאמן (שלא אמרינן שיבא לדמש
מצוה בן יבא שלמו) אבל יאחרר קלשא בלי
ובתם אם שם לב בלא מיגו משום מחרבות יותר לי טעונ פרור מחמת
לאורם נמצו סדרת בנין אחד טעם לא ולא ראוי לב כלל מיגו
אחר ל-לה ודלת מיגו של בלבדות, ובא באמצעים דברות
פה. באמצעים אבל שאבי דמיגו בלא נדרשים יש בחמל אינו
מרבית בלתי בפרו אל יחד נלקח לא אינבר לי דבפסד יחמי
מאלה לא מקשי מיגו אחלה טעמים, מאחר דלבן בשבן בטעמים אבל
בלבדות יש בפסד לי טעונ מצוה בפל יבטרבו אחלה אל יחד
ומכל כמה אינו דוה בכמאן דה קלב בכפ אלי נאמן דמיגו בדיבו
לאשם בלא אינבר לי לשמרו לבם לא

ולטעון שפרר וקבל שנפס נחבב בשדר לא פמו לב מלאכה בלא בלבדבק מאחר
לי- אבל אבן יש לי שטעון שפרר ולא אבב בשדר אבל אבן אין יומר מבן
בנין בשדר - אבל אמ' יקשה משו קלשא בחמל בטעונים בדר
בפמו מלאכה בשבתא שפרר וקבל שנפס ואבן אין יומר מבן בנין
(2) כאמר בר לאמר בחמל הלבדות אינ בנבן מיגו אלא לא לב טעונים
(3) שלא מבר קבוד בנין בלה ומחר

יט: מקרמין לפני נר חנוכה - לי רשות, על אף כך בו-יום שבמשפטיו סודר
בבמאמרים ס' מה, לחקות בלא כתב וכמה לפני הסכנה מלאה של כתב עלי כמה
אבל מקרי שפיר מאיתם כי משפרים בחנם, מאיתם מצוה המוג
חוץ כשאם שחל מצל מאשר כמוש בדיעל שאמרו ס' קל סק כתר הלכה
וכיון בהשפרים בחנם בטוחה לשמש מקרי שפיר מקרן, ונמצא בקושיא
בהגל ובה מה שלו שלקבל בשאמר ובראו סודר כתבב ס' הלכה ומאנו
כו סקי בלום בדבר הכלל - ושום שכב דאסור שמן לקבל סאוב כשאין בלי

כ: יתמר - בזמן סבבי בנמא לי בנבל הם שלמו לפני - לי דשומרי מקן בבלל
ושמש בלבל (ב' מלכים) שפרוד בחכמה מאמר בלא כשם בלבד ס' קיב
שלמי אבל בשלם מעמוד דמאנו בל בפה ס' ו בדבר שרוצה כמו
תורה אלא בנמא לי לשבל בנמו בחשבון לובל ומשו מאת בשם כמו
ובשם שקשרות בחנם שמל נמא לי ב' (מבב בשם בלא כמו
שנות בשם) ומשל סולל בשם כמו

יא: כמו כשאמר בשם בחנם - מוקמי שמלבד לא יבר בשם לובל שלא זכלו - מבלו
בקשם כמו קושיא מ לפי סב בגמ בחנם. מאיל אמם לדרות מאמר בלא
בשיק לבנא בחשבון לובל בשם לדרות, ובלבל לבמוש בלמדות ס' קיד סק

מ"ג

לי בהפיסה של האופס לא יבא מפשע כלפי אמשי בפא הרשות ר"ב
כלפי אין לסלק הדעת① רק שאופס לאלף הפשעות (ומפה לא ראין
אלא אור של רע המאמן מאל אאין מוכיח מעל כמאמן) ולפי כין שלא
נעשה נגיד מאמן לא נפיכן לפליו בעצמן לאבל, ולאין כל הפיסה
מקלי, רק שלא וכל האבל לאמר לו, וכמ מעגל בלפי בפיב מאו
דבה שם כלבם הלא שמו דעל תוך דבק שוכל לרבו מלאנר
וכמ קבת מעגל ט: בה לא שבקשר על שעל בפי רק מאמקנו
בא שתרור אמשין מן כנפי - ולפי לא יקשה על הפיב הבלל
מקלי הפיסה דאב הלתב הלא הי טוי מיטק, בפא לא הפיסה
רק שלי לאנר לו

לא, מה כל האומר אנ- ומ כל בשמקו הוא בפעמ אחרת מקלב אחרין
מן כנפי ל מה הכלש בבא, בה באמר- שרואר בארן ובפ
אמר לי שיעשה בשלי המקבל וכלם דבאור כל באמשין מן
כנפי בשמר ל הבדר מיב לוב ל הבעות אשי בסמין שבמ
כין בשמר ומן אפל לאחר ארן ובפ ובוב ל, ול סרבל אחרת
בעלם פעמ הבכלל דב לפי: דבה אמשב בשקמן מסרבם בארן

① ולא בעיבור קבלת סך א שמלפ בשעבה מבו בפל. רק מושב לכן מעיבו
לי יכלי הרשבם לאלת

מסרבה מיד לך משהו אנשים בשמעה מסרבה מיד לך מורה שעולה לעלות
דוגלו ולעשות בסדר, לדוגלו, ואז אלו כועס עשיו לעשות לבסוף
מתאים בעולמו על ביבורו שעולה עשיו לעלות בדוגלו אבל
אלו אין כועס רק שעולה הבשר ובין נשאר אשלל הכה של תנבה
לו כל לעמוד מיד לך בדורה בפסק נפ, ומיד אבל בשין
שמעמיד לבן גם נבל מורה שעולה שלנו נגמר עשיו בעד
מדיבו ומשלא לא הלבנה בילק שנגמר לל, בסגר אל
אין הבעל בינה אלא לא שנגמר בעד מדיבו, ולפיכ בימקוד
לומר בשמקוד שובר כלנים שבעל נמלו בכ בסדר לכ
אנשים אם בגשר לו דאולר סי קבה סי ג ואבי אל כל
מגמס ובלק ולא בלי בעשו בסולן

מה שמקשין (ל נוב הא אבבלא סי ד) בשלק מלק לנישין בעד
בא כל מגמס לקרות ולא כל בעלי לשוד אלא לעמוד לעמדנו
אלא אבל לשמר בבינגא בסולל פי בעלי בעלי לבוא אלא
לשולם בגל אלא בלא כל מי בבגאר ובעלי שמבשין בסר בק
אלא לל מעשה בלנים ובלל בגל מעשה בבגאר אב אבל בלנו מעשה
(1) לל בדבר שמר לנלן סי לב אות ג' בלל בלולקין לל בבינגא מעלל
בשגל בלו בעלבם לל

מעשה תר"ז בשנת כלה היו בכורת

יש לו אם כל האומר אין - אם בלבדו לעומתן - גם לא משל בין כשר ובין
לא. בלעומתן אינו אין לי לומר בשנת משמע שמעתא בלי מן לאו כשר
לא ובין שיטת רמז בלי מן לאו כשר כל בקבבשה שלו יעשה
כמו שרוצה הוא כי אלעזר בן עזריה, ואבל בשנת שיטת רמז כך הסב
בשבילה בתנים בלבד הראתה ומור בלו מן כשר, אבל לפי האומר
בשתות אומרים מן כשר תנים בנבלה הלשון מן, לא כשר
ואב אבל אי נימא בשמעתא לא מן כשר בשר כלל בלבד
לולי בגוב מלשון שובבה לשון, אבל מה לא לא בא
בשקבוב רשי - ושם כונה בלי לו אשים מן כשר דמעתה
לא.

ובעם כאלו הוא כי אלעזר בן עזריה שהקשה על הגאון שעשה מה קבלה
בשמעתא אל אי אשים מן לאו כשר אל ראשו המקל שלו שיעשה
רבנו אחר נמנה בתנים יכל לא והקשה משיטת רמז בין לו
בבקבשה - ולפי בקל לא בלשונקין בשתות אשים מן כשר תנים
בנבלה הלשון מן כשר לא שהר לא בשלו בקבבשה - ואז יקשה

משום שמי שיש בו טעם לדבר ואינו לשון בטלנים סי' כ"ה מה'
בפי' ומנהגים (דבה ומוציא מוציא בראשונים מדברות כיון
שאינם מן אסור לאחרים לו מפני כן אלא לפי ועוד לא
טעם לדבר - אלא עכ"ן אם יכון אל דמיון אחרון אל דבר בטמון ו"
דמנהגי כל אחרון סי' ב' לדבה נא) שאינו מדבר בשלא בשעה
בראשונים אל בלי

(ל)

(17) מ"ב.

שום דבר (או בה ובמקום) שני בבא בלא חיישן באמת באולם משל
ביתך כמו משל עיקרון אבלא הם הבלון באמת לו מיבמת אבל
עוד שניים בלו כמו אין שכל מלמיד להבחישו הם אין עבל
מלמין לקימו (וכמו משל עמוד בשל עוד) אלב אבל בן השלב
כשי ועד דלם חיל זו בה הבא אמם

(9) מ"ב הבילבא ה: סל בה מל מוכיח בהלכל לב לבמת קשת הבאיבם
ובלים לסמוך על הסופר באלב המקיו הבלי נתל לחוב (11) ווש עוב בסב
בתרמם שלל לשמם הינו שתאמו על מם הנבם הלי שמוב ול אמם מלם
(27) שום באמלבת יבקב (לא. בה ובע שבב בלא הי בם שבר והי מיב
דמקול עבל) אבל מיב משמע כמו דמקול עבל משל בב אם סבבו שלבשם
לשמם

(11) ~~וש לל בין בחושן בלקח מבר מאב בשמ בשמ~~

(11) ובלים לבמוש לבמב (3: ובלה) - בלבש בין שמולבו לתקן הבלי נבם
משל לבבול חשא בבר מאב שם חשב על הבלי נתל משל מיבא
במיבא בלו מבי אב לן קושב הבילבו בבוב בלבבן לבוב
של אלל לו מבי

(5) מה:
ולאשם בבבין לבולל ה בבבל (55) הבל בבבב הקשם בין בחישן
לבבוב הבבל מבוב בתבו בבבוב בלבשם מבבאשי בבלל
ובבאם לי הבבל בבמ לו הי בבבוב מבוב - ובוב בבבן לבולל
בבמקול שבל מבא הבם ולין בבן חשם בבוב לו בבבן בבבבב
בלבל הבבבן אינם מבבים בבבוב בין בבבי חשם בתוך
ויש בבור אנם, (55) בבים בבוב בלבל לשלב המבי בבחשם

עדיין אין מבאר לדעת רק באישור שיטות כל קיטין
ויאסר אצלו שנים שלא לשמה אי לאחר שירא שלא
יאמר כפל ששם האסר אצלו שנים לשמה אי מבא
שירא לעדר - ואפל בעודם כל בעוד לא איכא חשש
מטקר או טעות ונמא בזו הקבצה לו נעשו לכן
לקמי שנים לשמה בדבר יש אפשרות שיקוא
הדבר ויעבר - והיון בעודם לא הו לשמה ובמו
קלשיב כאמר הלי קולא הוא חומרא הוא
(2) מ"ו
בדבר מעשה אותה בבולם, ועיר דקה"ס יש
אותה מם שמשיא מאמרם אחרעלם ס"ל
(17) ה"
הנו רק מאמר באם בלא פלגין בידוכו, ואלרא באר ליבו
הוכתם בים תסרון של כרות ביטא, ואלרא בשרא אפל באדרו
שלו לו אמם, ואל הוי מם פסול לשא בנה בגיטא ויבן - והנם
עם שמבית הקלאר בזו אמם לשא תסרון של גיטו ויבן לדקה"ס ת"
ס"ק ג' בשם נפלאות הריאור בשם

CHECKS LIST SINGLY	DOLLARS	CENTS
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		
15		
16		
17		
18		
19		
TOTAL		

ENTER TOTAL ON THE FRONT OF THIS TICKET

CHECKS LIST SINGLY	DOLLARS	CENTS
1 מומר מ"ב לב		
2 ה' בחשון		
3 דמתבולל אות לעשות ולאור		
4 דמשמש לקרב אלקים		
5 בשם כוראם שולם		
6 לפלף ארשי ראלרו		
7 כמו מס.כם		
8		
9 מגלה מעשה שנשפ		
10 בעשפם לדרון בקשרים		
11 לרשון מלאנש וכל מקי		
12 לפר כלמר וכ"ר מקלי		
13 לפר בנין בלבין לעובל		
14 לל אן כפר ל אלר		
15 ל עלר כ"ר		
16 בקרם מלקרור לל		
17 כל אלל שקבעשפם לדרון		
18 הר		
19		

בפרטים רבים וספרים אינם מהני. ומכיוון דבאמונה על בירור אינו תלוי רבים ושם עיקר אותך מביא דהא הוה מילתא דרבים ועליהם לכ"ע ואפ"ה אינו נאמן.
ובכ"ק דבר הבאמונה. ור"ל בלשון שכ"ד נאמנות הרבים בבירור הוה פרורת מצו דבאל יפרנס ממון ולא סלו בבר נאמנות לאיסורין והנה במאמון שלת תוס' בא"ו ושאר דברים דאין מהני שלמודיא. ועל שלת הרמב"ן דאמר שהמודיאן אפשר ולא הוה מלדם הנכתב ברורה אלא שהה מתנק כת עדותו ר' מצו ומאו שמודיאל ר' ברי כנגד שאמן לתר מ"ב.
ור' רבי לד ל"ל ישמרל דאל ~~המאמר~~ המביאה על כאו' אלא כתבו שהה עדיה בתוכיתה דהאל דבישראל לזן הוה מלוה שהתירה ב"ב אלא שאם בשאת לזו תבאן (ר"ל לאמונו) ובל"ל דהרי משמע דמבאן על כאו' ארבע לומר בפ"ג אל לבתולה ואפשר להבין בוכתו דבלבד שהאשה יבולה לפרוש על הבעל ואינן לזו עדיין מצוי אבל מה פסק ב"ב לזן הוה אלא שאין מודין בידה ור' רמב"ם פ"ל מה"ל שכ בא"ה המביאה
לעל שבבר נתקשה שיהלה לבנשאו שאינה מהלכה על עדאו ולא דאין בני הישראל בדיני ממונות. ואמר ב"ל בהאל בבירור לפנים ממונות. וכ' בהבנה בפ' הרל"ש שאין בברכה לפסק ב"ב שנאמנת אלא בין שהיה אומרת סמנת רשה ויש בדה על לזו מחינן בידה [ויש מינן לו מלאים שתבה לישאל אל שקרנו רק סמאל לאמ"ל דבן הבאור בהאן
בבל נאמן לומר לשתי מאומה בידו בבל בין אל שר מסבמת ל"ל אל לזו בברכת לפסק ב"ב אלא שאינו מודים על ידה. ונה ספיקת תוס' באו' הבידו אל מני בדמבלא הבין בבברכה לפסק בין אלא בהאל דמהנ רק הבבן שהבבר דבלה לבנשאו ואל מודין בידה.

יש"ל המלבב בבטו"ם
אברהם מרדכי

אברהם ממך שעובתתנק בתפילות ושלום אביו בחון טיטאן שאר תולי ישראל שיבה
ורפוש בתרוב

בס"ד אור ליום ב'

לכבוד ר' יוסי היקר והאהוב מאד הרב יוסף מאיר שליט"א

קבלתי את מכתבך וברוב שולת אין כסף (ברב סלח על רמז) לבירן
ישבת בית דוד. ואיך רבוני להודות לך על כל שלחת אלי את התורה קול
הנורה ובאמת שקבלתי אותה שבתי על המאמר שבתבת. אל תאזור אבל הדרה אתה אי שתמה
ואינה בלבבוני. אבל נאת אני כנגד שנתקבלה לי לפי דברך שיש איסור יבמה לשוק
אעל הבום אבל אין חל כלל איסור אשת אחיו הלזו אין איסור חל איסור. ולשלמן
אם אינן יודע אחים אבל אבשר שתוך מוסיף ונראה לבנין תנאים בסל לאיסור מוסיף
אבל מה נעשה כאשר אינן יודע אחים לשלמות דבדין כאיסור מוסיף איסור הוספה
בעולם. וראיתי בסוף דברי שהראת שלמת הסוברים דאיסור יבמה לשוק
דינקא אין קדושין אבל בנגות לבינא אינו זכר ושפר מוסיף איסור אסר אל.
אמנם לרב בסל דאין קדושין תופסין בקמה לשוק מאי אבל לומר הכי יעשה
אין חל איסור אשת אחיו חל אסורה יבמה לשוק

מסתמא אתה לומד בדעת מסכת לעין ולא אבמוד הדרה אחת הבתוב אל.
התוס בין יש אבל תיבש בהיכא שאלה מכרשתו אין הבעל ודאין לומר לרשתי
אלת אשתי בלא מדינו שיבא ודאין. ובב מלא דהאן כון שנאמן משום בירור
a בין מד מהני הבתשת הבשה כנגדן. והי אבשר לומר דהיכו שמרשת לא הוה
כב בין דהאן בלעין יב אב אימאן דבל אשה הוה חוב כנה מעפסבת תרומה דאשת
כהן שמבה חל בעלה יבולה לברות אבל דבר אל אי כבת יבול לשקול ב' אבי
מישראל. ואב יל דהיכן שהיאן מובה אב בנדאי היאן מסבמת לעלול בל והוה בין
אבל אם אינה המסבמת מובה אב מי נימאן דהנה בין הא יבולה לברות. ויש לפקפק בה
דאב תלוי אם מסבמה ומסברת לעלול בל או לא. ובעיקר לא מסתבר דבנה תוס דמסתר
דהעיקר שאינו נאמן משום הבתשת האשה.
ועי' וקי יל אב דאיתא בקמא דבבי מסיבה בבריבה לשקרי הבל ועי' רב בלא מב
אבים לס מון חל הבעל שאומר הב לעלין אבל שבאומר לרשתי אם אשתי נאמן

ולהשיב ② לו תרגום יעקב קאנטאלי שלו כמה בשאלה
③ על אודות מי טלי ודרוש מי שפה

1. ומשמקשר המנהג מהל ~~בהמה~~ ~~ותרגם~~ בגלגלים כמה רע ומאז שהמשיב אומרים שלא
אפשר לפי ~~מהלך~~ ~~הנשי הראשי הראו מהבר~~ קיים בכל כמה יש לו אשה שכן
ודרך קמקיל בשביל נפסק בלי כוונה לא

2. ~~משיב בהשמלות לא הגל אל בהמה שאלה הרא מהבי~~ יש לבן שלא משנן
לחדש לא כן מסוגנו בשביל רמפיים

3. יכנס על בהמה לאורכה לא מספיק בשביל בלבד מקל מסוגל בין
בנטל לאומה

4. לא קושיא הנשים מסקל - לא כי ואולי רק בדרך בהאדר לדבר בקבלה, ומשמנון
מישהו שום רק לא בקבלה סמוך לעקר ר בלאד

5. כי כל לא הדר בבין באמונות כי אל שורה כל באמשן שלו אמלוק, אי
הילק מוכן שסורה בסמוכות לא בסיק שאמר

6. לא קושיא בגבות אמשי דרוך לא אל אל בהגשר כל דאל מינו
בשביל ושמור טמנים אלים לא לקיבת השדר רושם אמר ולסמוך
בלם יד מוסיף כלל מינן (לב) אל מן

7. לפנו דרכת שמנו בחשבון לא כל בין דאל נשה לו אי המי כרגל
בשמין מאמור לא

8. לדעתו הסי אי אופשר שכמו טמנו בלו טמנים מנגל שאין לעבוד מלין
מיבמת טרל ולו טמנים מנגל משברים לא אל כמשון בלי:
② ולפי ~~מהבי~~ יש בין בטמנים מנגל ומי קבל לא, ולאורכה לקן
המקקות מנו וכמ לא קבל שלד נשאר אלו [והו בלו כל
לא. בכל בין טמנים בלד רק לעמן בגבאל מאמן = ובמו בנשים
לעמן שמגאל בשם מסגלה ובלי
לא לפנו דאל הלו מבל כי קשר בגלו בלא בהגל יבאר אל לעולמו לדל
לא בין ?

יט. אשר בו לעשר ושמא הוא בשביל שלמן לך אדר הלו ס"ש ו"ן בקשה לפני לאוקמא
דרור קול מהדר - הוא שלמן לך - ומשפטי כלהדרו לאמר. ה לשם הוא (ג
דבה וכן יש מפשין) בהרשיון שאו יאמרו ויקר אשל סופה לכפר
.11 שיטת הבית אלו ל' אלו קלל בשבו בלשמה - משל ב"ש עיל בלסב מאן - ודר
אלעזר תשבה לשבו לבי משפחת וכיון דאו הלו בלו תשבה
.12 וכלים אשר דרת בלו בלו לפקן בשרון בכסף לרשות אמרים אמר
לשורבה אינן אמר ובמה קולו שהם בלו מהרשון ליקרים על הקבה הלו בשרון
אלא בשבו - אלא בשבו הקלל בשבלו לא בשבו ובבו - ואלו
אשר בשבלו בלו הרשון לאדם בלו אבי אינו - והם הרו
לבי אינו לו הרשון .13
.14 אם שקבר על הרוב לשבו הו ה"ש ו"ן בשבו הו לרון לשמה
בלב הב בשבו בלמרו ל הו לא אלו הב בארון הקל לבשרון לב
ואם בדר בהלשון הבל שבשו בשבלו אינו נאמן לא הרוב
.15 אם אלו אלו - אלו בלשלו ב"מ אינו מאמר שו אלא לרב
ובשרון שבקון שלו הו ודרו ודב לו בקון ומשה הלשרב לרוב
בשרון / בלל אמרו הפנון נשבשה מ"ל מהמנו אפ"ל אם שם
לו הו לבדר אלו בשבו כונה משפטו בשבו אינו מאמר
ואלו אלו בשקמו אשו שלו אב לרב
הו הקבר הו ל' שמה ו"ש לבאר אלו אבל בשלו אל שרוב
הל לו בשרון בלרבה ובו לב אם לא שבר אל אי נמו
נאמנו לבל מאון אלו שם הא המשה בלרוה
טופה
ל"ב אלא ב"ב בשו בשו בשר שארה הו כתלים

הרבל שו ו"ן ובמר מאשר הרוב בו בל טו בולו ובקר ולבו

4 דברים שלא אומרים לי אמו

מעבר לכך מקרוב - מצוי בפרקן קיבוץ על הגשר אור עבור כ' מס' נא בשנו בוקר אל נגיע לשלוח לאולפר ולא עם הנשים
ואלה אלו בעקב ע"ד הכפר שאולם דין שלא לדעת שלפרקן לשפר
שיהיו אבי מסרבים לדבר הכל מלבד, אז בוקר עם עמ
לדבר באותו באמצעות ערוצ בפרוץ מוגשר עש - ואם יו
בעל דיבור נא לא מסכים עד עת על קיבוץ - וכעת הכל
בלב דיון דלי בעינו כמו הה פו בשאלת בשק לאמר
לפני עמ ואם כיון שפשר נמסר לפנכל נמשם דיבור עם
בעל עבל בשעת הבעל מסכים עד עבל הבעלים ודבר
לי מפרקן דיבור נא עשה משני אם בעל אינו מקרוב
(ובו דיבור מתלקח דין בעל לשלא) לו כל פנ מלכב
בשל בלשם שמובאים לא מיטים באים אשבב לבלבל
את עלמם - ובמו אל לדבר שפרוץ מוגשר - לו דיבר
סוף שבה שמלה בלפרקן קיבוץ - בעש בבא לבלבל אל אלם
מ מוגשר אל אבדם איך נובאים מתקבב ונמר לי
לשלב בלי קיבוץ)

18. עם שקשה בעיר לא. על גבר על עם בלו יבא בשו שלא לדבר
אלא אלו לפנים הבנים המאו בגיר בשק לעבר על בא מתחר
ובעם מבגר הבנים מעמו שקשה מבא ר' ימי

19. מעבר דבר מעם ס' בב - שמש ל בנים דבלן אנו מוכן לבב סוף נקבל
באותו משני הבן מעם בשון שנקבל לאבר לן - ואם אל אין
בעבא נאבד מאנו לא ידעו מתחם בקבל עם אבר לן אל בבר
ובלל אנו מוכן בשון בשו תם לבי תב

20. הה ס.ט.נ. המר בשעל אל לשלא בכל עם מעל לבב מעב הבינו
לבתולם בב לעם בשל

רב אבא אומר - אם משקשרו על המים אוכל בשר ושתי, שלא הבא דבר כל עצמו,
או בכל דבר בקיומו. הוי אומר כמו דמשמע שם מים בלשון
רבים אבל יחיד - אלא אחד בשני דבר לאשמעינן דיש לו אורת שלו כל
על אי. כמו ומשו עצמו כולה הקב"ה הוא בגלון בין מיתם של
ספר מבמות ובפשטי בקרבו ובתוך הים
רב: על סברת מאן דיבר לומר אלא אוכל לאמרו דבורת יוסף בתרגום
מקרי מבמים ונשלו בלי מבמים לשון נשר כלי דמבמים
לשון ובו כבר עיין כמה בנמקן, כשרוצה הלן לשון
עד דבורת בהשבון אוכל בכלבלי שמשמה לא בשיר לאמרו על כשרות
הקב - מלך הוא, אל הבן לשון נאמר בוקר על הרשעים
25 מים שמשאו כמל מה אל מלך אמר לאו עד מבמים - יש לאמרו אל מבמים
עושה כבמות ומבמים בלי לשון ובשר הבשרו בדרך,
אם, כמו באשר לא בשבים לשמים לשלקות מ ומכן שמה מפה ל. שלנו
שמר בלעדים לא יניקה מאל, ולא בכרכין יניקה מן הקרקע - ואל יונק
מן הקרקע עד יתבר בחמשה ואל אין יש לו יתבר - אל הוא אלי
אל כנשר יש לו אל אי - ובגד לחמש מ משכיל.
אי. באלינ בדוגמ מקרקע אי אל הינקה נלוי בחמל והקרקע מחל
יש, ואלי אל יש על המל אל אי אל חול
באי יניקה תלה על הקרקע אל אי אל כון בחפשיק מקום
לחול על אחר מקום אל אי
אל עלל נקוד בנשלקקע שעדלל לקרקע אי - ומל הוי
סומכת אל אי לשראל אל מקום חול מפסק - ובגד לחמש

לפני בשורה נקט יפה מול [ע"ה ר"ה לא] בזכר אי לא לבן רטון כך לבן
ניקם אל יפה מול בפרט אל לבן רטון

ולא מנוש ויש פ' ינ שמרר מקום בינן ולשלם כפול בחיות או מהיר משל - ומשלם
נתלקו הכהן ולא כלום בין בעלי הכל בהמה - ולא דמות הכלל
פרק ב' אות ז' אם שלחו משלחל שמקבל ומיתה אבל מהיר יהא מיתה
קלל - נמצא לפנ ינ נכנ ומקבל בינינו ומקבל מיתה קלל ומשם
ג. ומד בשם בשמשם כמשם שם וכל שאינו מאורה לא שם
אלא לא מקבל שם בזה אלא אם מנת לא מקבל [ואינו מאורה
משל אם שיעור מקבלו אולם - כך מאורה משל בלי
בינינו קבלו הספק נעשה שם אי]

הם לא כשי יאמר - באמת מסבי בנינו לא - הם הראוי בחר לשמש בקלאה
בשני לא מסבר אם מסבי דשה - ואבל בשנת כשי בדבר אינם
בפרק שבב ניתן לאמרם לשמר ב' ומנו בחתנת כל שבי
ובנים מרגלים פ' בשנ מרה בשולם כל חד - ומשלם לא אישר
לן אם בנינו לא - ומבמ מרבי בכל שמר ושבן - אל פלס
מנ ת לבר לבלות בלון מרבי בנינו לא בנים בל אמרשם מל
אם שם מקומם ל אלמן אל נעשה אמר כפי בדרך שלה אבן - בגלל כל.
בבר אמר כמו קדיה - יבן משל בנא נעשר דבר ואל בדר אמרנו אל
אל יבן בדשר אמרת בנא הם שמרה - אל נ שמרר אמר נושן כל אבן
בבנ
29 - ו. נתלקו כשי ומר דבי בנו מאונו - אלל בנו לשלם לשמנו
הנבנו הימנו קבמבו מ אשי בבשי מרר בין שלבל שם לדומי לא
בשמקם לומש כפן - ומבר אולם לע ומבנו אבל לשלם

.ב אבל אם אין - אם משקשים על מלאכה אבל בשביל משהו שלא תצא דבר כזה לפעול,
או בכל דבר בקיומו. הוא לדורו כמו. במשמר אם סתם בלבד
אבל אם יגרום - אלא אלא בשביל רבי לאשמעינן ב"ש לא תורת שבת רבי
על א. בדמון ושם ובלי כונה היא הפוך בגלל בין מיתה של
סבר מדאורייתא ובשביל בקרבן ובשם ובמ
.ב. על סברת בעל דין הוא אלא אבל לבאים דבורה יוסף בתרמה
מקרי בתרים נשלח בלי תרומה לשמה נמשך בלי דבר
לשמה וכל בכבד אין בכבד בנמצא, בשרשה הלל לשמה
.עב דבורה בבשביל אבל בבשביל שמשרה אין בשביל לעשה על בשרה
בקר - אין בזה, אל הבן לשמה נאמר בוקר על בבשרה
.בב מה שעשאו בעל בר בלי מתן לשם עבי תורה - ש לשמה אל בעלים
עושה בבשרה ובעלים בלי לשמה ובשרה בבשביל בדלי
.בב, בסוגיא באשר אל בשביל לשמה לשמה לשמלקות מ ומדין שמא מפני ב. שאינו
שמדר בלשמה לא יניקה מאל, ולא בבריון יניקה מן בקרקע - נגל יונק
מן בקרקע לא יתיר בדמשק ואל אין יונק אל יתיר - אל הילק אלי
אל בנשר יש לו של אי - ובגבב לעשה מפני.
.ב. באין בדונק מקרקע אי אל הינקה נבלע במל והקרקע מאל
קבל יפי ותלי אל יש על המל אי אי אל חול
.ב. לא באי יניקה תלה על הקרקע של אי אל כון בעפרים מקום
אלו אינו לאל על אמא מקום של אי
.ג. לא בתרם עבלי נקוד בנמלקקה שרבלי לקרקע אי - ומל הוא
מאמר סומכא אל אי לשמעל אל מקום אל מפסק - ובגבב לעשה

לפעמים בשביל נקמה יפה חול [לא מה כתוב לך] בגדר אלו לשון רגילות כך לבין
ניקום אל יפה חול בפרטים אל לשון רגילות

ולא מלוש יוצ"ם ו"ת שמר מקום בגדר על שלמה הכל בחמרות אי מתיר משא - ומשלם
נתלקו הכרי על ידי הקשר בין בעלי הכל בחמרות - על דעת הבעלים
פרק ב' אות ד' אם מקרבו משפחה שקרבו חומה אדם מתיר ולא חומה
קלת - נמצאו לפי נ"ל נפל הנקול בגדר הנקול חומה קלת לכפר
ג. ומד בעבר לתוך בארשת רמון שפה וכל שאינו מתורה לא שפה
אלא אל מקום שפה דרך אלה אל. מנה על מקום אל [ואינו מתיר
משל עם שיעור מקרקע אחת - כך מתיר משל בלי
בניקם קרקע הספרים נעשה שפה אל]

הר לו כשי יתר - באין סמכו בגדרות לי - כמו דרומה בדר לשמוש בקלמא
בשביל לי לסמר אם סמכו דבסה - ואפל בשנת כשי בדבר יונה
בפרק שבע ניתן לאמרם לאמרם ב' ובמנו בתחנת כל בסה
ובעם מתמלא פ' בסו סדר בגולל כל אחד - ומתלו לו אינם
לן עם בגדרות לי - ומבמל סדרם בכל מצות ובין - אל פלס
מנה בם בסר לבלות בלון סדר בגדרות לי בעקר כמו אמרם
הר עם שקרמם ל אלמן אל נעשה מקום כמו בדור שמה אבן - בגלל כל.
בגד אמת כמו קדוה - יכל משל בנה נעשה דבר ולא בגד אמרו אל
אל יכל בגלל בגלגל אמרת בגד הם שמה - אל ש שמרו מן בגדים כל אבן
בגד

אל - ו. נתלקו כשי ואל דבי בגדי מאונו - אלה בגדי לגלגל לשמוש
בגדו הימנו קבמבו מי אמר בכשי סוד בין שמלה שקר לדומה אל
בשקר לומר כפן - ומבל אולם לע ומבו אל לשמוש

עוד יש בקצרה על עניין - כאשר אדם אומר עצמו מתפלל אלוקים בפיו ובשפתיו
בלי שום מחשבה ושום כוונה

30. יש לו לשון אמת בפיו שאינו שולט מתפקיד בעל דבור רק בפה
בשביל מה כתוב ? לשון אמת רואה אפילו בלי שום כוונה
31. נקרא שיש בהם ה' ? ואמתי לומר בשביל מה דבוק ומאמינים
אז מה לומר בפה עדיין מהשבות רשות בלשון נמלקו הם מ' מאמר

1. אל כים
2. בקר בא מר כי אלהא בפיל ולו אלהין דאנש
3. " " " דאנש " " בשר
4. " " " בשר דאנש
5. המה אמרו אל שאל שיו המקום בלו פתח – המלך וכלון לשאל מה
6. אל ~~אם שאל~~ הכוכב כל נפשי יונתן לדנו דעת מה הוא הין
7. רגלים
8. אדר נפשי אי אושין אמר – רגלים מספר
9. שנה שמשלם אין אושן רגלך אמרו (אל) לאמר משו ב(ל)שאל כמשל
10. הכוכב כל נפשי מדנו ולבן דה המלך מדו אל אם אל עמון
11. רגלים
12. ~~מה~~ מהו מדרת מנתיא לשמיעך – מהיא בגימ' בשמיה יורד מאם שמים
13. אדר מדר בגלון לעמון אל לאמר – מנתיא אי אשמן בלגן לאמון
14.

פרק שני

דמות לו: מלושקה בדרה אין ספק מובטל מיני ומסוי - ואולי אולי
בשבילו שיא לו אנקה מרי קאול של הבירות ובנפ כה אוש
אל בנין של אחרי פיקות שמי שלו קבל כאבת בעט - אולי אל
בנין על פיקות שבבל אחר לאומה לל אנקה מין אלו אנקה
שיש לו צורת רבקל לפיות ואל אין לו לשאר צורת השמאשה
ומה אמשין פולו ומאשר - אולי לפמוש כאחרון בצנקה מין הוא בונקל
לאנקה נלאי אר לל לשאר - אלו לשון הפולש רשי ומאוכם
שלו כשאשיכם קשה

מה משלם לה אחרת - כיון שמשו לשון - אלי ואולי לפמוש הוא בוש בלבנין
ונקות אר אנקה בוא לה לי רק כלבנה מספר ואלו לבדון לי
מקר מאומנן בלו בדרין בשיבת שמאן ר' שלה (לו טים לבלן)
ובלי קרים בשאר מעגל רש הלשה רבה שבקו בשלום קיים - אולי
אולי בשאל סוקל בדאות אמרין טלן סבות אנקה בלו אנקה
מעברת בוש בשאר משפט וכן מוכת מאר שמקבר לו רשי רשון
בנין לו קל מעבר ולבד בן לו לו בלשה בשרל בבר הולנקה
בכלי אלו ומשר קטלון מאר בבו

ומי ואם לפי משהו שנדמה לפקשה בלבד כל אדם באופן, ונקח לשטר המורכל (ד אבל
חלון כלי) בלבד אין למיאסא מאורגת בין בקיאי שמחל אנקה, ולשטר
כמו מכל בלבד בפה שרואה בקיאי המקול באיבר אנקה ומאור המשמש - אם קשה
בין כמו אבל כמו כפלגא ופלגא לו הוי כמו אנקה ומאיזו נדון מאורגת
בלבד
ב. לפי מה שלכאורה אבל הרמב"ם, מאורגת בשמש מיאסא כל בקיאי מדברים
ולא מובא מקושא כלל אלא בדברים אלו כי אינם מדברי שרואה
דבית כלל אם כל אלו כי ולאחר קשה כן מקושא הלא כי בכלים לאם מאפשרים
לא נמר על קשיא צא מהל בשמש לאנקה הכלל אם אמר מדברים
אלפרים כלל מאשר בלבד כמו כי אלו אפשר נמצאים לאם בשמש לאנקה
הכלל ומה הכ כ. שאר - בלבד בין בפנים מושגים למיאסא לא כלי לפקי
לאמר על אם לבד שלדבר ומשמר אפשר בלבד מאשרים בכמה - ואחר אנקה
בפנים אפשר אם לבד מושגים למיאסא כמיאסא אחר על אחר כמו הכלל לאמר
אלו. ד אבל כי כשקמר ודנה של
ובפה מצלי: הרב ומאשר בהלכה הכולל אלו כי אלו טלי בלבד כמו יבק על מיאסא הבלי
אם מה בקשה מכמה לא לשטר הבל בחלק מבלי לבשר אבל ישאר אבל המאמר
ומה כי שאר מ: אם בשל כמו כמו הבל בפ"שה יש אנקה שאם לבדר על כשרות
ישנה [ומאר נשב בדברת שמוא כבמרבות] מאלו לא למיאסא - מאחר רבאל
בין באין בדברים הבלבר לבד לאנקה כבר יש לבמה ומאר מושגים
למיאסא יבר אמרו אלמה אחת בין שאין לבשיבל כבלל ישנה - אם אבל
אם לשטר הבל אלו בכלל הבשלו - בין באר בבאו אם הי הבשר
לבל אבל הובו דבשר הכל ומאלו לו לבדר אנקה כשרות לבל
ומאר מושגים למיאסא

1. מה שקשה בענין זה הוא בשאלה לפי דברי אל"ש רק מדע מי אמר
הפלא שיש לו כוח עומק לזה, ואולי אפילו כאלו כאל עמוד בקצה - הספר
טרם נעשו כל מסעות שלקח הוא בריאת אישות בהשקפה ומה
מקרי שפר מדע כלפי אותן מעשה דמקום יש לתקוף
אל כלפי הוא בהתקפה מטהר לפנתאל הבנו - או בהתפלק
טרלפה מטהר - וכי מכשל מקום ולפי יל פלוי מדע כלפי אותם
נבנים מעט אלו יל. שמוקמי מעקר טמא כלפי הנקבה אינו. טרפה
ו מעשה כלים בקיל ואפל בשפה אבומים הוא כלפי
2. מעשה דמשה בשאר בשאר אפל מעל מעשה בל מעוז סודר ומעל
בשלא אין עומק אלא לפי מטהר אינם יכול
3. מה שקשה הוא על מי מעל מעשה בספרו בשינוי. ל בטלן מי יכון בשאר אנשי
אל מי בפלא ופלא
אל מי לשונם אסור לטהר ליתן לזה ולהעלות בזה בפסי
ומעל אל לתן בעל מקרי מטמא במיעוטו - ולפי יל בלוסו מעלקות
בעל - במעשה בעל בפסי במיעוטו מטמא המקן לתן בעל וכו' מעשה מי
3 ל
2 מעשה
1. יש בשאר יעמ שאלה בן בסר מטמא לשון מעשה. ויש אל ומעמא היל
בפסי אל בשם מחלון ומעל לשלא ביטולו ביתה לשון לא בסר שאדום
מקרי כלפי אותם
8. מעשה הרמאן בשלמות בעומק מעמק אומה קשה בשאר מעמו בל אל בהול
ומעל לפסול הרמאן בידמות ק"ל בהשלה עלמה אל בין טבות
אל בין שמשלו לעבוד בכלל אינה עומק לפי בסם
9. מרבה מת לפי הרמאן מעמו בשמלו הוא משל ר יכול ולפי בלו אישון
בשלו בתוקפו בין שלוש מיעוטו במיעוטו אישון - משמע מילה בתוכו

(ב)

(2) בלילה, מיאוטא באמצע ומה לא רק משהו כל יש (3) אחור אין קושיא הלעיא המשך מעל זו
ומה שלהן כשי ומל היין בור של מערה אלו לשמם באמצע אלא לשמם
שיך הפשטות בלילה בשמן אחשנא בספור יהה לעשות רבא בסוכא מה
מקרי מיאוטא באמצע

(3) ולכל דלפי מה שסיל הרמבן בהיאור הירור בלפן על בחשל בספור הי מיאוטא
אינו נמצר אי הכן בשלת (בהיינו שם בלוי מערה ... שהספור אמם דבה
ששמר לשמם) אלא בשונת הרמבן לגל הי במשל חשבן במיאוטא
במיאוטא אין לחשוש יכן לחשש לי יבא אין לחשש - ובדיוק שיבל
יש לחשוש רק הכן נפל בשל בר יבא שום שכר הרוטרגל
הו מלשון הרמבן בבר מה מדם - משמר בשמלם ו לחשוש שמא חמו ליבא
לי ונמנו לעמר - יקבה בשבו בסול דשמר שלרות בחסר עקיל על
בשת בחתיך - ואולי לשמוש הרוגל סלל בי בימות בפנ שקבר
חלת יב הבגל הו מסבדו לבן אוב אל חמו ליבא לי ושיר
נמנו לעמר מלי אסרון בלשמם הלו רשם - שום שמר קבמן באמשמש סיב את היד
(4) המשך מעל זו
~~מה שקשה בפרשי אקבר על האדם לשוב לחל מן בוש לפיכך הו~~
~~בנמצא בשם בחר דבפשר קידושין ונחיר ולו דבשת סופר ויב בשו לחמש~~
~~בלפנו אבל לדומא - בלהרורי קידושין יש לחילל מוטב, ולהרורי לט~~
סל לפנה בב ב

ולהה טמונים הקשה על הרשב"ם על המיל שם הה בשאמר לי שו אבל לא הו בחר אבו
בב ל בדבלי מה נמנו - ולל אל סומר בשלת המשבנו הו: בנו חום מו ובשלם
בבינו קיום ישלם לבית קרבל להבדל הבין - ומב הקשה לשלב הראב
בספק מנל מאבו לו בלמינו ובהו מבואר משלה בספק מנל מאבו

האמרו - יש בספק ממון לרבות הוי חידוש בספק הלות משל שמאים
כמו אם ב
על בירור - אל ובספק על באמירו - משלם לדבר אבל הגמ הוי מציבה מיהו
יראה שלא לשמה והוי ספק הלות - ולא טורח כשאר המשנה ד' בספק
מבר לדבר אין הכשלה

12. אם שקלם המשנה על דמי בסיס בין בדמי ידוע אז שיר ליה נפיה בין יצאו לחבין-אינו מדין
בסיס לעיל 3 לפיות הלאה בארם

13. ~~ובקם מהרשב"ם כי בהמה בלאה ומשאה מוכה בלבד יש הדין דין המה לדו על שאר~~
~~אחרות - ומה בהאמין לו לו - אבל בלו כמו לדל 2 הלאה הלאה~~

14. אם בתיהן דמי הבי - ~~אם שקלם מדלו שמו בהמה ובל בסולם בי הלי שלו~~
~~ובדיבר בדור מקום בל הבסיס לי בהאמר מציבה בדבל האמרו בין אל ובדבל~~
~~שמעבל אין לדבר של בסולם - אבל בשלו ובדבל מעבדל ליבו מציבה~~
~~בין - ובקם אלו שובדבל מל אלבל אלו שיר ליבו מה שמו בין בהלה~~
~~ובבו טרנן מבל ליבו אבל מה אלו בבלבל הבמ בים מלבות שבהמל~~
~~לבמו מוב בשל בינו בטרנן מבל ליבו בין טרנן לבי מה בין בשלבל~~
~~שיר ליבו מציבה בבל בהבמל ומשלה הבמו שמו הבל - ובן בבר~~
לפי כונת הרמב"ן - דבמקום באין מקום שיר ליבו לבמנות בהימנ
בבי הבי
בבי לי אל אב- ד אל הבלים בבמה מלו בבמבל ובן מלמן הבמ בבל לן שבוב בבל
מבר בלן בבמבל

16. אם שקלם האומן על פה מפרל פיר הל לי מל מינים בבמבל
אסורה לבלם בן בשל שי נבלם מיבי בבי בבל בן בבל
בסבר הי בדבר בבבם בבלבל בבי בבי בבל בבל בבל

(ב)

בלי כל שום טענה מצולם על כך כטענה מצולם על שיר בשקה שעולם
לפולין מן הולם ומשה מקרי הלא בשם, ו"ל שכמו בדבא שוכן
נשאר לו - ומשר הכל בכפלה לפנים היינו לאחר שמת ושר לו כל כוי
הלא בשם ~~הלא~~ ושר לשם קיול מכר, ומאילו אסרכה לפנים נשל
שיר נפלא

17, לאיה ל"ל הכב הנם עם שעקשה על הכל בשעור לפנים קיול ול בכשעסו קלקל
אל לא שיבו הכלל ויבור ורק שם לאוש בלא ולא לעם הכל בלא לכלל
מעולם כשעשיה אל אל מכין לו אל הכל שעם לאל כמוש הכן
ומשה בלי כסלי. ועם שעקשה ח"ב לל הכבוד ול בשפלן אלל מוש אל
ל

18. לדרונת הכיטלין מכו בעוכה אפל בלא לכולל יש לפקבול משר כיל הוא מ מ"ו
בשוי בנתקר בכב כין שכל מלכה לפכיא לכב, וכנם בינו בחכמה ראתק בלא
הוי כמו אתק כבי בשיר כמוש בשיר משמש מ כיל, והינו בלו אמר בבאה
אלל בתאומים כיון שנאמר בעולמו לאחר התאומים ומוב ובא לכב אמר לי
מילמו בשמו ומשלו מלמו לא לכולל בקר הוא שבולו לכב ויאשר כיומו
ול בכבת שמעל אלו מ כן

① שוא שכר בלבולן מ קיב אות לכב ילמנו
19, אל הוא הכלי בשאומם בכלי נכם אתק מפי - והינו בלבבא בהאור אל בכן הינו מן בלי
שנכם בעבור הכל והוי עוב מומה פלאו כוי מכולל - ומלוג שלכ לפעב
שלכם לשמם כמו שכוכית הנשאו מפגה לל מומ בכל נכם בלבוך כיום כן
הכלל ובמ מבגמ ו. בנם ומלמו - ולל מלוכי אל - ול מ בלבד הלמ בלמ מ בלי
סב לל כשי מנכל מבלבולל - אינו מוכן מ כלשון של מ מ בשם הקל והבלבוב נשם
על מכשבה - ומבולל בלול כל לבכוכי שלום שבכר בכלם כן בלבלין כן

(3) ע"ז ספרון משפטים (פ"ב-ג)
(50) ובכל ג' שלשן נ"ל, ג' בהכו בין בראמר לבין בראמר אשר בגוף מאמר אומרים
לעשות, ואין לעשות מלאכות לפחות מאחר שמתרבו בשי יהודים מפזרים לשלום
דברים כמו לעשות מלאכות מעט, לפי שאינם מלאכות מרבות שצורך בהתלמדות מע' לשון,
אבל אין אות כמו אלו - והנם הדברים
(1) הוא מש בפשוטו ד' פרטי ליל מאורת כתרה ולא מעל קול-ועד בתים אקון
לאמר כמשל לא מוכח בפרק שמה פסול ליל אלא מטעם לאנס - ומן בגיאה
על בקלות סל סקיל שקשה לו בתפילה
בב ג, אנו ב"ה מעשה אדם שמצר אומר, ולפורה קשה מידמות מחוקבו באמצו
שמרבה לפני ה'. והנם בהורות סי כ"ו ס"ק ב' הלכה בקצון שיעור
דלמאן שיעור לפרב מוכח לפרב ודע [ובלי דמלא אות לא לגמרי סי' לא סק"ב]
ולא כמו שבמקום שמוכח אמר מוכח - מאחר דקבוקים אסור דמצוה מאמר
ולפ"ז בלי בפסולים בין סומא או אלם - אבל דקצון באמר לבו
ב' בפנינו מאמר - ושאלו אפל בתפילה בדוק סי' ל"ב בפנינו בפנינו
מאמר הוי משל בעקרל לא לא יומא, ולא לשמו בלקוט רב בסוף
אלף בקצון ובסו - אל בתוקבו בדמות בלי בין שאינם בדרכם הוי
בתר בדור לשלם ולא לשמו בינו בלו יומא (50)
ב' בב הכשר ומיראו - אבל דבונה בבאיר בתרה ובתר לפ סי בין ביסוד ספר
כריתות הוא שמספר לו שובם לבנו - ואמר לו הבתרה בדיבו
לא נושה ספר כריתות בשו לפו נוגע לו הבאיר שובם לבנו
בשו שלשם שמוכל מנוגע אלו לו בתרה שעובל בראל שבקל או שלחו
מוסרו נשם סי. ונלמד מצ"ב בסי בכל מה שאשרו לסי לבדה
בתרה לשמם בלו הרוח לא נשה לספר כריתות - ואלא גם יל
קדוש רוא על מלא לא בראל בעבל לו בשו שלא לא - והיינו
בעל בתרה לא לו כל ספר כריתות - ואלא לפ' אבל מה שאמר בר
. שנפרדה מאמר סו. ובכל ומר בשו לבנו ובכל שבתרה מאמר מבקי
שפיר בפר כריתות

(1) אבל אי בדמבן טיו בב"ה הב"ן ובכן על הניל אל שם בדפון אינן מעכב אל
עיקר הבקר אלא על הלב

אב הרשב"ו ז"ל, משמע בשאת שאינו מהדקיל בסול מכל ובקשה הרי ישראל אל אלוהו
בשאל לו נסמוך עליכן בשו כלו אבוך ומעוז לבבך לשמם יגו בשבשלו סומך בשאל
הרשאנים בדבריו כשר לאבות מצב - אבל מסוף בדי הרשב"ו בדה ולעין
מובא בסוגר שלו משבקין

וכל כשי הי בב"ה אלל - והו בלו נקט לשמו הבינו הר בעת לעשות מעשה גירושין אבל בשלו
לשלמו מי בקטן יכל לעשות מעשה גירושין אל כלב ובו
אל הי הר לבו לעשות מעשה גירושין אל כלב ובו יבשבשו הר בסול בקול
מאלב הבינו לבו בסול בשמן המלבש

אך הרשב"ו הי הבני בעם נמנע בשבק שבעבדו - לאמרה מעשה בשו בעם בקבוצ
אך בשב"ל לעבד בעם שלבה ומשב בעומל בשקלו לשאמן לו אינו בעשה מלשן
הרשב"ו - ואלל אבל בבעם בשר משבט מי מו בלעבד על מלב שבשלב אל
הרשב"ו מעשה בלו מלב לל (1) בבן מקר שעבד על מלב שבשלב ובכב הר בעם לבבו
לבל הי בלו מי בשל בבשל הבכן - ולבנ לל מלב הרשב"ו בסול בבשן
בסולן לעבד על מלב אל אבל - הי בעם לב ובנעם הי אל לשלל ובסובבל מלן
אל הי בשו ומשל בלו אעם הו הלב מעבב - ע בבי' ובבלב הבתיק בלו אעם הינן בכלבם
בשעב נעלב - ובבמבשל ע"ל מובא בבקו בסול בבאורים, ולבנ מובא מבלו בבא לו
הי בשעב הבעבבה הי מובן מעבב הנו בסול בבאורים - ואבל בבבה בלו בבבה בשו
בבין אלו עשה בבקבן הבמל לו עשו אלא לב - ואב בלאבו בבבבה מבעבם שעם
אינ לבבן לל אלו עשו אלא לב אבל ובבו אל הי בשעב בבבה בב לל אלו
עשו אלא - אבל אל אבל הי בשעב בבבה לל אבב בבן אינ בבבו לעבם אלו עשו
אלא בבן שבבבב אבן לבבן ועל בי הבב בבין בשבם מעבבב בב לו עשו אלא
ובל נבבל בבבי בשו בבשלו בבבב אלו אבם אבב בבן שב בשעב בבבה בבבה הבב

שלא יהיו הולכי מחשך – אלו אבל לשמוע הפי עצו, בטחונו בדרכי מחול שמור קצת בבית
משפט ושפט – ואלו אבל בשביל סדרו בבית מזון קלי רק על כאבת הקצת, ואל ינאו בדרכן
הוי סבר הכבשה – בתכנל הלבבו שאלות ומאו כשאר הכבשה לוקח בא מוכיל לבה יל מכאבי
שבעה בבעבר הפן לשיב לזב בלא כלי אבות על הקצת אלו הבאה של בלל בשם שלבנו
לבבו) אב אל – הלבוה קשה ל"ב מהבל בשבל קיול אותמו ה. ואלו בלל אל נקבל
הוי בלל הכבשה, כמו שמובהל לשם לפי הבטחות בבל בלל הבנים ומ"מ אל נקבל
הלאמן הבן) ולפי אב הנה בבבת משפט ושפט על כל המלבש לבדו – ואלו בבונת בלי
לשמוע בבשביל בלהבל תלקל על כמ בוקבו המקול שבאו לבלם, וכיון שם בשאר
כמבה מקבי הלו לבלם

~~בב שם מלאכות בשלון לא הם בטבל על כל שלה לבוה בסך לבם שבטר הבשלן המבדר לא~~
~~בב שם הנמות לבלו כמבה אלבשר – הבא בשבקבו מחשות בבלן קבם הבל בבל על בלבל הבלבם~~
בשם בן שם הבא בי – אבר הבא המלבשר בל בבסוב בור סדרו בבלו אלקו הלבן, אלו הבלבן
בסדרי הלובלות כיון בבלב ש לבל מחלות אלו נבן לבל בבן אל אלקו הבן
יאב אלו הבבל אלו תבלק הבמו – בהבל אלם מבו אלו אל – מבאב הבבב
הבבנם כיון שבבל בלבב מבר כחול – אלבן בבבל הבבומל ובור תבמבל
אבל אל בם מבאר בבבל הבבנם – ובמלו בבלב שבל בלבקול לא הבל
ומלמלו לבל בבלו בבל כיון בבל אב בבלבל הבבלל, ולו מבלבל אל – ובן בל הבלב
בבלב ובל בבבל הבלב אל בובר הבלבות

ל. מם שבבבשו הבלבן – בבבם. אבול – הבבבום אל בבלם לבבבבל אבן בם בבלבם בבלבב
אלו אבבבל בבל הבלבבר הבן בבבבה לבבל ובבבל הבן שבבבו מבל הבבה
הבבבה לבבבל אבבבר הבבלו – ואבבבל בבבל בבבבם מבלם אבבר אבבבו לבבל
בב בל בבבו – לבבבבה אבל בל בב לבבו בבבה בבבלם בבבבן בבבבן בבבבם ובבבבה

פו: כך משל נעשה מעשה - והרי הוא נמאס? - אי בטל כל כלי אומר מני דיחוד קלא ולא לעני
מאן - משל 5 בפו כיון | שעומן לעני מאן | שור מיתני כתוב
33 ~~ל: בשבין שפ בדבר~~ קיים ל בשאר | שבקשה על כשי הבלק מוכח ברוח לל
פשלגין ביקורו אפשר בטומאה בפה משל כי היכי בשר לחדש, ואיכ לפקיע
מעיר הובשק ולא לפי בלעת טומאה בפה משל כפות ליטא ולא משל כי
היכי בשר - ואפל בשבשרי כיש שפ לחלל הבגד בן אדם לטבילת אל המקל
שלא פ' מפ שיר אל הוא לא - ובנה אל בשר לחבש מיבוש נעל ובנה כיון בפה
סודר בשר בעלי אל לפי מיבוש נעל אל לא פ' מפ שיר אלא בפה. אב ואל בפה
בלי ע"ל בלבד מפ בר כיש לשמרן בפה בגן כיון מוגל לפ - אבל לפ' בטומאת
בטומאה בפה כל משל כ"ל - ובינו שבשרין שבא מעורר מגע בלשון שבורת,
אבל יש יותר מיבוש בפלא מפ שיר שפ אל שנעה לשר בלבד (כמו שפ
בהשרל בב") ונמצא אי בפה בלבד בלבד בפה לפי מבדן של כל

34 ~~ט: ל בלבד בלבד בלבד~~ בגיב שנעה לו אל נעשי בפה בלבד בלבד ובקשבו של
יוצר בלבד ומאיר (ובנין) ~~בשר~~ ואלו אבל ~~בל בב~~ בגו בסמל סבל, בעמנה שנ
שעבד ~~בפרש בל~~ ל מקל בלו נעד מנעם מנבה יא לבתיר לבמן קבר
משמר בלו נשל לחברו בעמנה אלו מבא לבבר ויל בטוקבו בעמנה מאן
שלשם מנבה לא לבתיר אובר בעבד אל בבר ~~לשבר נשלם~~ לא שבל
אלו לבעלות בבל

1 ~~בל בבל אבל בל בלם בל שיאר שאל בל: בבלן בנם של קבר מעל בפלגין ביקורו~~
ובנה ל בא סודר אב בב אב בראת מעיר אל לחיות בפה אל ש כי
היכי בשר בבל נבי אל קבל אל של בפה [ובטומאת בל בבלו בבשל
בפ מעלה בקשה בגלעת בטומאה בפה אלו פ' בל משל כי היכי ואלו בפה בבשל

בלבד. אל לו שיר אלו ערב לא לעם כי היה ואיב היום אפלו בשמ סודר בכ
ואיב בלא כב מאלו קנים לא שאר קרקעות ואמאלו שיק כי היה בשיר
משעים מעוד כי כשי טומאו בשמ משל כי היה בשיר במשל כם רכל אופן
אי לתרוב ולמי האמר טומאו כלי משל כרמ ביטלו מדלו כי יש לבמשכן
פקלי לא לו בארב

~~אל מם שקלו בשטלק קלב בקבל בלונן כשי לו ביטלו ואב אינו מוקן מם~~
~~שנ הכלם מ"ל ומלב ביטלן - בלשורה רכל נכסי אי לו לקנין בירוחו~~
~~לפי בסבר קולל בארוב לבדון מתלב לפי רכל נכסיה ולשורה~~
~~רכל נכסי אי לו כב לו ילן לתרוב ע נגים דוכ, וע~~
~~בשאר משם סי כה אלא יב~~
ובע לפ
רב שמ דרון לפלל - ע טר ביטלן סי שלב עקר עבול בגל בת המאר ~~הבא~~
~~בבר בשאר משם סי יב טלקינן לבוב לא לו בשר בקט ולשורה בשו למבל~~
~~ובלב מבשר בעל משר שלבון טלל - ולא בבלב בגיסרל - בלשורה אל אינ~~
~~לע עמדל לו מנלב אלו בשו בבב שאבוב [ובע מבוב כב קבע מאלו~~
~~שאולב טבב ביטל ע שלמלבר יב אלו ב] ובל בנאמן ב שלבבב~~
~~לב בלבבות כיון בלו לו בבב קבשב שלבלב לב ובל בנאמן עבל~~
~~לב בב מלבל בלבבל לבלי קבל ע סמל מב לב - ושבשב במשלב~~
~~נאמן ב שלב בב~~

38. ~~ובשי אינו בקבוטן - ומשל בלו שטבל אינו מבשר בבאנונב - בע קבלב מבבב לב~~
~~מלו בב קבל בבשר עלי ובשן משל אינ מבנוב - ובל בלו בלי בשן~~
~~מלבל ע קבלב בבלב - לל בבשר בב לבשלב בבשלר בלב בלשב, ובשלר~~
~~מבלב לשלב, לשלבב בקבוטן בב לל בשי מלל בשן מבל~~

(ב) ~~אבל הסיפור בא משמש בלשון העבר כל פסוק בארצי מאמר כלומר~~
~~אני לא מסדר הכל ביחד~~

~~אך כשזו אומרת אין שום סיבה לעשות לא הרי מפקידים פעלים הקיבוץ, כמו הבחור~~
~~בלי שיעורים שעה~~

~~אבל אם אני מתפשט ומה מקובלת הוא בארצות פסוק שהר מאמר הרבשות בלשון נקבה,~~
~~ולכן היא יכולה לבוא לו טוב קיבוץ בחשבון אל מת הרבה~~

~~אם הרבה שרשרת בשביל שהיה אפשר לתאר - ולבורר הוא הוא משהו כמו אל כפי~~
~~ובכל כל טוב כמו לוב ולא כל תבא טוב~~

~~אבל: הלאה הלך - לא כולם הולך כמו בעיר בשלה. לעומתו ליד חשר כמשפט ואין~~
~~אות בא אם לתאר לו הקיבוץ / נוי, נמצא אם ליד אשר בנמצא מאות אל אשר~~
~~אות בא אם לדמות אות אם / אל הלבת שלמה בל יא. מאוסף~~

~~אל שום שבדר הקשה מן המילים כמו כלה - ומה מוכן לי בלה אל נימו בארגל ל~~
~~אשר הבשמי אל כמו אל מה שמאד על הפסוק כמו משהו בלבד הוא כשף~~
~~לא כלי הבשמי ונמצא בל הפסק נאשם לו גם - ומה אל בשורה של אל~~
~~הוא אות אל הי כן אל הי הא אל מה, ולא הקלון אם אל אל לדהי אומר~~
~~הי הא ולהבר הרוש ר אל~~

~~אל על קשרת הפל ל לשמוש הנמצ מ הכלת בשפקון אמרון בנמרוס אל לשמש~~
~~אל על קרשת הלשה אמה על אל לשרל הוא הלמ ל בלא לל אמור אל אל~~

~~אבל: הרשאו בה הל באמרון - ומה לל לשורה מוכה מפרשא פסקו בשמו באמרון~~
~~וכל הפל מ קטע הל הלו שמוכל~~
~~שיק אל הלשר מעשה - והנה ל אל הרשא הם בפרן שלון הקיבוץ הקבוק~~
~~נשאר לא אבל - הא מאור ירושלמי כל מסכן בלשון בל הלל הו~~
~~מאל בלון הקיבוץ הבקבוק אל / ומה מוכה מעולם בנקבי שאר בשלל~~
~~ואל בהרשא הל לון בבשמו הלו הלון בפרון שלון ופר לון שם אל~~
~~והלל הק מהר שנמו הלא אל לשו בין שאר ומהרה הלל הלשונם~~

אין קדושה, ובלב לא יהיה אדם זה בבחינת רשלה אינה סודרת משל
הרבים לא כלום אינו כיס ריקן - אלא יהיה שכמו מתנתק - זה בחינת כאומר
שבוה נעשה שכל המשך שהיה בעבר עבודה - אלא כיון בהתנתק
ובכן בחינת הקדוש - היינו בחינת מתקדש הבדל ענין אחר בחינת
ולכן כלל לקבלת הפנים - זה בעצמו בכל מהות שמתקדש, והוא
רק מעבר שעבר מן המהות - משהו בפנים - אין כמו הקדש בשלב
הזה מתבר - אלא בנבחר לשמה אל מה כאילו

48. נדון זה אל בחינת תפר - לא הגם הדבר והאור הבאקדוש בקלב הרוגז פי' הרשע
הרבים בחשבונם משל. רק שלא רשע מעשה, אלא רשע מעשה אינה נאמן
בהתנתקות מדבר אל בפס שמאה - נגמר פי' קושיא כמעט בחינה בדל עצם כלפי
הבחינה בשבוה כל תהר פי' בדל נאמן אינו אלא קיים בפל רשע מעשה מקרי
שמעם אל בשאר - ובלב אינו אמר שמת אלוק שהר הינלו עמד שנעשה
עמלן אל נעשה אומנו - בחינתן הישנן שמא אחר לשקר אלא בקבוד
שהיה בעבר מלך ובמצב בדבר הרבים לבחינה בעבירה מלך
הרבים בוקבו על משל שמאד על הקבוד - אחר על כל בפס בחינה אינה מלוכלת
נגלה לקבוד אל לא יהיו בעבירה מלך - ומשרד מאמינים אחרת שמאמינו
עד שלא נעשה קבוד - ובפס כולה הבחינה הבדל בפי' פי' בעבירה
מלך אינה בפס רשע מעשה מה הגם הלו שמת הי' בל רשע מעשה
מה משומן. ועד בחינה אחר משקר ובו כנעשה בכלן - ובלב
לבחינה הבפרטי בפי' בעבירה מלך אל בחינה בחינתם הי'
אפי' רשע מעשה

49. ~~אבל בה הספרא - ולא מיקון הכתוב לשלמה - משום בלו מיקון לשלמה~~

כמו כלי כשר אלא שהן מוסקין - לאורה כמו רק פסול בשרצים ומעוד בימים לשון הכתוב
בכלי פסול בשרצים, ואלה בשל סודר בלא שהר הלא רק פסול מעשרות בחמר
בשעת הלבנה

57. תוס ולפלגין - לאורה קשה לשיטת המרשא בפסול מנחה יאמרו הרי משל
בלין לשמה ג"ל שבקר אמר אינו אלא בשאר מעתה מכן השמות
מוקפקין משל בלא נסמוך עליהם - ולאורה קשה ניבור בנסמוך
עליהם כמו בשאר כלי - אלא מוכח בצפה לו נכרין - ואלה מה בה
שבאו כאלו בקבר ובלות בלי מסירה פסול בעינה אינו בלול אלא
בשר בין בלא סמכין עליהם מעוד בשאר בשר - ואפי' אי נימא
בלא כמבשרין - ולכך יל בדרבאות בשמות מוקפקין בשאר סמכין
לרבי - בלא אלא לא מסר לאפיהם, ואלה מעוד לא כמו כאלו בשאר בשאר
ובמנין שמה מוקפקין
בשאר בפסולין בלמו אלא לעמוק עליהם ולין לסמוך על הבלות
מן שמכין על שבאלה
~~אלא לא מיקון בלי בשמה סודרא כאלו בפסל בחמל מאמרו~~
בשאר בלמו אלא לא מסר בשלמה וב"מ קבל מאמר הנוסל ב
ובכ"ל כמאן דשלמו - בלא סמוך אמרת לא לחיצלו מאשרב ואלו הרי סמוך - לאורה
תמות בבשלי הרי אינו טלנו הרי כלבב ומאשרבי לבו רק טלנין - ודנפה
דבנאם בדרמה כמה בסול לא בשר בבקר אלא מעוד מבית מעמה
ובמו כלנו בלבי מעמה בשר מלמה באמר מלמו בשמרו הלמנו מסלה, אלא לבו
שלמה וב בשר בלבב המונה לו בהלמנו
53. בהלים ס אלו יאמרו בשל לו שהר אב שבקר אלא - לאורה אמות
משמע מנ' בלבל בין מלבות שלפיק לקנה ל' ע"ל עבוד אלו שלפיק

לדון הדרגות ← ומצוע מקום אז אדם

אבל אם בפעם הבא אינו מוכן מצוע מקום אז לעקור מהלכות
בשער בדסאה ולא עמ

55 וכן אמר שיכין לשלום יל בפשטות בשמעון מאנקע מסיקנו ואיכא היכי
56 ואינו אם כל - והוצאה נמי לתקן מאחר ג - לשאר מלא אם אין
פנוי כל בעת הקבלה אינו מוכן מקום היום מקום, מאחר ג אמנו תקנו מאחר
ג דאב בעונים - ואפל בלבד | כמו שמבא שמאן של כל המאמר יוצ
מקום מאחר ג

57 הכי מוכנא ני הדר לשטת הסדרים בלשטת הילך אל ביבה שיש נעשה כמשקיר
ואל הילך סדר יבאר בעמוד בשתה אינו קשה לשמו בשם בא
אבל הבפה הכי נשאר

58 ל"ג: הא - הכי בן ני דאר כונה המפרש בדוגמא בלי בהשאוב מעשיו בטו בקנין
משמון - בפיט שמאחר ו לעשיו ואינו נשאר לשמעם דו אד בהשאוב לקנות ל בקנה
מלכל השנה יל לשמעם דו בלו עד מהנה - אל בם שיק ~~לשמה~~ ירוש בקנין
משמון אל המקבל סדר הלפ בלשת אמירה - ומשיב הטל כמסורת למקבל המפרש
ל אמל בלי אל, ~~בם לאמר~~ בגמ בם מרל סדר בכמרל ולא מסורת - ובינו
שמעמוד הדומ בתליכן ובתיה למ, ובפיכן מסירה לבוקל ומקבי אמר בם מרל
בל בשם שמ בלי לך כמעשה קנין אל מסירה לבוקל לא בדר אל
ל. לן בשו כמסורת - ומלה קנין | משמון לב אינו לקנות בלי מסירה
ונשו שמל הטל בכמסורת למפרש

פרק שני

1. טו. דרמאן – ובלוי לא בכל כולל – משמע אלא באדם של תוי מקרי אב בכל ולאומה
כמו בפקח – בדבקי הבא בפגר קנוי – ולאומה לא יש בלי בפקח כי אם
הוא (באדם) שאותה יכול מוא על תוי אלמו לא בראינו מעשה אקרא
אלא בכלל מבמן אלו בלאמן אשר אם לתוי

2. טו. בשבת אלו אמר – מה שקבעה הפשרה מעוד הוא נעוד ולא בוי תוימה בראמת
מעד. שמה זה אחר בשבת אין תוימה אלו אם בכלי אם ובראמת בפא
הרוחו דנה מבוון לא קיום של תוימה זה כלל – ואל יבין מקיל
תוימה בכלי אדם בשקרן – ולהיפך לא אם שבקשה מעשה מאמן בפעל
ולא משל אם אלו בכל אם אלו בה נעוד

3. טו. אמם אלו אמרו אדם אסור לפי הוי פלוגתא בתרגל סי' הרב חיים מאמן
בלאמי בכל ובראלו מחלה זל שסב ומפרש קולו לא כמו רקוד
שלאת בדקיעת מלגל

4. טו. אדם הנולד ורוח נעשה אלו אבל בשעה בדמיון יש לה מלאת בא בוש לו
בא לטהר, ובכל שאינו מקבל טומאה, ובעה מלאומו בשאר טהרה,
הינו בשעות מסריות בראה משאר טהרה יש לו אב
בא לטהר – אבל מה מקבל טומאה, ומשה בשבין מל מגל – ומעם
בשטפה אחר אינו שוב בו כמו כ שטפות מה לא בו
בן של ה שטפות, בשבין בשלי קלות אחר ואינו נכנס מה נעשה
טיפה בשעה ומחלת שטפה בכ יש לו בן אדם של טיפה
אחר, אבל בכ אחר בקלות, ואין לומר בשקלות משל בפסקו
בשטפה ומשאר בשעל בלוב קשה מאד לשבין בהלכה בין
כ יחד לב אחר – ואפל בשקלות בלו מקטר הינו

בדיוק כפי מה שמי לא שיפוט, לא כל שיפוט שמדבר על המשל,
אלא רק מה שמבחינת מדיניות כן מדיניות שלנו מקל,
אולי לפי שמדבר על יצוא דבקים. לא רק מה כן מדיניות
שלנו מקל - ומשה בעיקר אל מדיניות לא כל שיפוט
כי תגיעה מ.ט. מעל בעצר - מבקשים רגל של ל. כאן מישל צמוק
מישהו כל ל. ל. כמו שעלה שם לל מ. ל. לא כל בעיה
מלל כל מקומות שפעמו משהו שלנו מעדיף רצונלן
מ. מעדיף המשל ומעל כל יום

מ תגיעה מ.ט: אולי בתמונה - ובכלל בפי בתשובה כאן בלא נמוך מידור,
לשורה כל מי שמדבר מן כשר לתת דור של מן ולשורה אפי כשמוכר
מעל על המן כי לא אור רק מלא מאורות - והאור שולל לדבר
בתורה לשורה מרתף - ואז אפי כל נמוך מידור מה
נכנס לדבר

ל של. אלא שמדבר לדבר - וקשה בעיקר בתשובה בלא סופו
לדבר אולם כמו שמדבר סופו לפנו על יד הסכנה וכן
18 הלב מתחדר בסקין בלבד מאיר ל קוב אמר כל שלדבר בעוונו
הוא מלא ומה אין שלדבר מתם בשעה הראשון - ואם כל תיבו
נימוק - מה. כמו בעוון כל שיעור שמעלה | ולמטה - אבל בשעה
של כשלון כל בשעה בתשיר כמו מקום בו בעוון כשעון תשיב
שמעלה | לי עוון - אבל שמעלה לא מקום מעלה עד אמיר - בפי מן
שבעון למטה - אבל בר עוונות - המעלה אשר מקום מבלי אם
מ. בקשר בתשובה מתם בנבחר מן כשר לתן בו מבלי המעלה של סופו

לפעמים - זה מעורר בלבול, אז לי קשה מאוד בגלל כל סודו לפעמים ניתן לראות
אל כל. אל קושר בכלל אם בכל כן בגלל כי אל אז אם מעט בחשיב כתב נעלם - זה לא
בגלל בלבד בכלל אז ובלי רק מידור בשביל לתן לאדם מקום אל
בין בלבד אז ב לפעמים בגלל אלהים

לן בדמיון ובדיון - ולעולם בונים בלבד בין בשלבים להאמינו משל לאדם שיש הל.
קיום כמו המלך ל - אלל לפי אדם מבלי בשביל בגלות מדינות לבולל
בשבל אל לקשור בכמה מלקחות ובין בשמאלינו בשביל לב מחבנע
בגל בכ בלו - אלל בגלגוהו בי אם לא לבולל ומק אל יבולל ובלו
ומדבר ועל כמ מקובל לו מבקלן לבולנות לשלא
אל מלל בגלגל מלל בלב בבלשן כמו לבין לבולבב לאדם מקלל
בגלל מן לבלב - ובלב - משקל חבלב מבלב בגלגל בגלגל לו מבול
ומלא מלל בלבלים אין מלל

.בן בלו משל בגלגל שלא לבקול בלשון מבלבל - אמלל בשבל בגל
בשלאר בשבל מבלבל בבגלגל - ובלל אל בן בגל בגל בלב שב בלבל
בגל משל בלבלל - ובלל בשאל בבלל בלבלו בגלגל בלשון
בבלל. לבלבלב מלא מלא ובמו שבא בגל בלב בבלבלן בבל בלב
בלבל מם שבבל בשבל מלשון בשלל לבלב ובשל - ובל בשב
בקושב לתן בגלגל

אל מם שבבל בשל מלבן מבלב בגלגל בבלבלו מבלבל אל בלבל בלבל
בבן בלב בלו בלב לבלבלב בבשלל מבלבל
אל מם שבלב בבלו בגל בל בל מבל מבלל בבלבל בלב בל לבל לבלבל בלו
בל בבל בבלבלן מבלל בבלבל בב - בלבל בבלבל מלב מבל בבלבל

~~וזה שמראה ד"ר אבל לאורה קשה בשביל טלנה כדי משהו בין לבורה מרגיש מקום~~
~~כמו כל רוח שלב לגור בשמאל כן~~

לפנינו - יש לה דאגות כן נפשה

לא ל"ג. נשמע מה - מיקו בא כי כמו אמין את עצמך - משמע כי שמעת עוד מצוות ולא
המצבי משפחה ע"ב - ואפשר בפנים בלבו כיוונו שקמקשה אינם אלו נשים לאורה
שהי נפשה ועכל משה ומוכנים מאל ע"ב - ובכל בן בקשה משפחי הרמב
כמצות. כאשר שמבינו מתרגם רק משל בורוך בורוך ומתקר
בקול - ואולי בפשט דאמר בשם לברכה משהו נלקח בשם מפרשים
המלאות כי לא בשמחות בכל מאשר כל משל מתקר בשמחה
ובכל בן כי באופש משל אלמות כמושפ רב מוכנים מאל לא
שמעו אל פרק ב"ב

לו גם נמסן - על קושיא מיקו לפנינו ל' בלב יבאל - ומשכ רבו לאורה נמצא
משפחי בגם ב. דבר, ויקר פקמון ולחוש הטעם שמשם אלבא
דו אינו מעורר דבריו בלו כי לו שלר אחר - ואל כונה לבשר
הדבר הם אפי לפתיק אינו נאמן

גם גם של אל לחם בפני בל יבאל לפ לאורה הוא כל מפר, והוא כל מפר
ולפל בלפרב שלו נמצאה אמרו לו כל בעצם. בדבר שאומה נלבב
בעצם דבר ומה לשון תמרון עם משל - ואינ בכל בעצם בדבר שמאמין
אלו אפל סברת בני דשמאבאמר בחשיב כמרב לל מלבו שלמרים
ולו לל בשם שמאמין - ובכל בפנים לחם אינם נאמנת - אפל כמן בפנים
כל נוגע לאין מאמנות תשמש לשקר - וקבל בל תשוב בפנים ר'
עבל בלבו יבלי - ואם בל אל גם מקרי מאמנים לל בשם אחר
לו יבי לל בעצם יבאל בה רב יחמן שמר בלאורה אמר בהשם מתקר
בין בפנים אם ומה שב בלאמה לאמרבו בשל לאורה נמצא מקרה
המשל ב בפנים קובל תובנות לל פ"ב

השאלה

! לא יכול מהרבה בגמרא לא אלמד שאלותיו בדרשה - כל בשאלות בקשה נעשה זו הרגל
[ונשאר נשאיר מה בלבנו בהתנגד השאלה על לשאול בדיני מינוי השלחות הבשרון הי' זו
הרגל] ובטל השלחות נעשה זו שלא - יל דין בדברור שלו רבן. שלום לא אלא
לקלל ובטל רבן שלא

ב לה, אל תעשו בדיוק - הלוך בשלהבת - לא הולך הלוך בשלהבת מנין בגרסה סודרת בעל
בדיוק בשל שלא השאל לא בשביל אלא בשביל הנשים שבאתן נעשה יום
לבשרה שרפה מעולה משה אלעזר בעם בדרך שלה - וכלום עם שבקשה כאן
בלעם לא כי הבשורה כל משל בעשבקו הנה אל רשלה שלו בלב אל לקולא
לא לשם בטל - ולבל לעזאל בשביל לא בטל משה כי שלהם משל בשל
שלה - ובמינו בלשון בקשל שלו בלב יש כמו אינ בלו בשבי בעבדה בלה
בעקרה מה מעטו אל טלא אשוב לקרו אל הבל בשלהם טלא אשר (מבני
בקנה מעצבות) לא בנים לבשבי הנרה - ובלבד שלבל סודרת כמן
בטלו בנים לבשבי הנרה לא טלא בטלו אשוב אבל מה בבל כמן
שבנים לבשבי הנרה יש לבל כמו לקרוב - ולא שלא מעקל לא
בשבי הנרה - בשל הבל לבל הבל בשלהן בעצבות אל משוב בלשון
לקרו [אבל הנשל בנשמן לנים בשבילו לבטל ל מלה בו הלבשו בשל בבילו]

ג הנרה טל לשמן המאורי אשרי בשלא שלהשמש בשמנל לנים בשבל בלבל בשל
בשלו בשל בשל ולשורה אל בנים ואל אבקל בו' בדורה [ובלם
מבלבל משמע שבשל בשמן בל בשל בשלו בדבו ובמנ בשל בלבלן בשל
בשלו אלוסרל - אבל בשמנות של בל בשל אינו מוב - 8 בל בשל בשלו בל בשל
לא 8 בבנה לל בל לבשמו - ובלם אל בשל מובא בשלהם בל לבנל בשל
לא בבשרי האבנל הבל בל לבשמו בל בשל שלא - ובלם בבנה בשל בל

כיון דאיכא מיעוטא אינו זכאי בשלהי אדר הלילה כיון דאינו נשמר
מקרבן בפסח הלילה, וז"ל דווקא כל המעות ביכורים לאפרושי תשיר לב דאדם
לקיומא אבל לאחר שפרש דאדם לקיומא

5. הפ"ר ביכורים ג' הרי (ואחר שהוא על אדם לא, כה רבי בלבד לא קונה
בעצם באפן ג' על בשלים מופש- ולא באים דפן, כ' ע"ל- דאדם קונה לאדם
בשדה אלא לעולם אלא אם כפרי אם בלבורה שלפי לעולם לאפרי כולל - הרי
אלו הרי לב מעל לב סלי - ולאחרת, ל' בא אדם לקנות בעצמו מעשר בפסח
אלא ראה שיטולו דפן ר' - והרי אלו הרי דפן, ר' אינו לב לא בעלים
וקשה מאי טעמא בלבד בעלים, והא מ"מ הרי אדם בעצמו כאמר בעלים
שיטולו דפן אדם לבורה קשה בלבן מעות לא לדי הרי אינו ר'
ומ"מ הא מ"מ פשוט מעות דמעשר בשדה שלו דפן, אינו לא ובדין
אלא אל יטלו דפן. אלא נשאל שהרי בכסף רק אם שם הקנה
שבטלו בדפן אדם, וכאם מלא כיון בעצם אדם שעלה הרי מ"מ בעלים
על הארץ ובאים אל בקשה ואל קונה הא מ"מ, ל' כיון בשעת הדא
ל' מן הדא אינו לשלמה לאחרת לקנות כל בדפן שטולו הי דפן כל
בשם הי אל בשם ואינו לא הטולו שם אל הארץ אלא שלו ובאה
אקלה, בשטולו שלו עשלו הי שלו דפן כל ואל קונה בעצמו
אלא שהרי אינו ל' בשטולו הל אל כון בעצמו אדם שעלה
הל לב עשלו שם אלו לאחרת בעלים אל אדם ר' אל ומאי לו
עשלה בשם - ולכל ל' אם לא הדא בכון אי אדם ברור
עשלו שם אלו לאחרת הל אל בלעשה הל

6. לדי: הה בעצמו לאחרת מעט בה מעוטא בשיר בבכרי לעשה אל אל כאן שם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בלתי נדרש ומגלה בינה - משום שאמרתם לעיל שאת הכוונה אמיר לא
לגבי המילות כיון שיש לאותיות כלפי מי הפרשה שאומרים - ולכן אינו רצוי
משומר לעליה ואין שנושם עליהו שזה אינו לעולה ואמר מורה בהקפה,
ולדנקו בלשונה הרוח אלוקים בדברים על רבן שמעון לא כיון בשביל
הבלילה כלל בשנשמה אבל אל שיש העליה, אלוקים מלו לו מי שיקרא לעלות
הבלילות - אבל על שלילות נכנס ליבו לאותו כלל ושזה נמצא
לשמוע הכוונה ושזה כל שבשביל זו דיבור - ומשו שיש כמה מלו
הוי עליה זו דיבור

.18 לעיל חוטם ומעגל זו - לשורה מורה מלא אבל על דיבור בלבד מה שנשמע דבשו
אם בשביל על דיבור זו אשר הבלילה לא סו כך ובפנה סלע לעיל ב
זו דבר קמיל בשל המשכנות יבר

.19 בראשית שאת הכוונו של רשי אלו אבל בקבוצה כל בשמים הינו פנינים
משמשים ובאים בקולות ומרגשים קולות ל אבל ימות אי וביתם ביאור
ל טלי ויב קיב באין כמ לאמרים לשמיר דבשם המשמשים לשמים
ואל נימוו בשטר הכלי בשמת תכל לשמיר כל מלו אשר מונה
בדבר המשמרים בקרבו אל נים שבל כמ לשמיר ומה דבים
בלשורה הכמ עקידה הוא כי מקרבו בלו אשר-אבל כיון בכל
ושלד לעיל ומשמשים שזה יש לשל כמ עקידה על העליה וזו גוב
בה ובקולל שיורל אל במאמר מעשי המלא שיש כמ רק על עקידת
הלוא - ומשה ושמר הקשר בהלה כיון המשמרים לקבו מלו אינו לשמיר
לעיל אי שזה הבנו - ומאמר בכל המקבל בהלה אלקים אשמה מבנה המשמרים
בשנים לכיון בשבילו לשל אשר לא בנים ל מלה בינו מהל אור

דשא בריבוע - ולכאורה היה לפיכך אל ודוקא כיוצא בזה צורת מלך אם
יכל לעשות מלאכה אישות - בעצם קנין ראיה הוא במעשה אישות
עושה עצות אישות - ואילו בעצם ראיה לא קיבולין כביאה אלא
בלית ראיה של אישות ומשיגה אינו מחזיק עצות אישות -
וכמה אדם ראוי כבסל ושער בכוון באמצעי כמלאכת אדם
בעצם בבעיה ולכאורה בכל בשלה הוא מעשה בלי מלך
אעפ"כ אם המפרש הוא הוא הגדיר על דרך משמע שם ג' מעות
בעל בגושה מאה מה לי אל ואין

20. אולם בזה דרך - אם כשיבא בלא - כי מלאכת הלוקח אל שיעלה אם בקנין אם
לא בשעת הנתן בעל בעל יתן הוא מה בלבדו דבר בו על הגשם - אלו שמעון - אל הלוקח
אם לעבדו לא מקנין בעצלו אינו משעבד - נשאר בקנינו בראוי - בלא יוצא מהבעלות שם ושעבד
בכוחו הוא אם אלא בדרך

אל הוא לוקח בשעה - אל המפרש לשעבד קשה בעבדיה לאמן הבעל משעבד של קונה
כי כיון בעצמו כל לעבד אותו שלו בקנין לשעבד המפרש אבל אי לעבד
אל קשה בראוי ומעבד אמר שלו בקנין - ואלו לעבד הבעל בכל בלבד
בלא אפשר אל לו מקנין בעבדו על בשר לא יכלו על אין ואלו
בעבד מקנין את ומאמר בגיר - ובלא מדקדקין בלא משעבד בגיר
בעצם לעבד בלא בו בין בבמעשה בעבד ואינו אל בלא
אינו מקנין לעבד בלא בלוקח כמו שמשעבד בעבדכם שם בגיר
בראוי לעבד, ואם משעבדים שם בגיר בעצם כי אינו המשפ
אל לוקח המשעבד הוא בעצמו - אמר בכל אדם בעשרה אל כלי
בעבד אינו לבשר אדם ונתון לאמה בעבד הבעל מהמשעבד לוקח
ב"ה הוא בעצמו שמעשה בעבד לפי בלבד אינו אדם ונתון

~~ואולי שם יתלוי זה הלל שאין מקום השלא - נמצא ומקום השלא שכן הקיים המנהג~~
~~לפני המשפטים מעמד אינו דלת~~

23. לגבי הרמב"ן הטעם - והרי הרמב"ן בעצמו אומר: פלוני הוא נבון בקטנות ערבות שבטלה
אינו בטלה ובמקום ובמקום - לשורה אמור, אי אינו; שור שאינו קרן ולבו
אשה בעלת ומקום ובמקום - ואולי בעלמא לא ידונו לתקנות לקונות ומה שם
הרשב"ם בדין מאיר אלי

שכ מה שמסתפק מלמד פה הכל טב לשורה אלו אל בדעת הנו מכאן ולהבא אם לשפר
בב הדברות אשר נמשך אל בשק לאחר מקום בלעדם והבסלו הנו ונמצא בלא לפנים של המקום
ומה מורה מנ בשק לאחר מקום מבורה - ואלה במקום בלעדם אשר כשל בולם
לדבר מי הנו נשנה בשק לפנים מאלה מקום הברכה הנו בין בשעות
של מנה אחר ומה הולכים לפסוק כמו בטלה דבריל - לא בפנו לתנן כמה מלי דבריל מאור
כמוש אם פה אל בלבדם מאמר אין לה היתר

27. לו. משה הרשב"ם על הרמב"ן בלבד משמעות שמתה אפ אל נאמרים
ואתר התורה - אולי בסודה הרמב"ן בשם מבאר תיר קרבן שא בין
אישות של היתר, ומה זה הנני לומר כמו אחר נעשה אישות של היתר
אולם בבטל בינה ואפשר בטל מנ בין עד אל כמו בתולה באישות
נעשה דאישות של היתר יש בין שא

28. לו. משה הרשב"ם במשמע אלו הנו קול ונעשה ל שסורך בה הנו ל שמשמע שלו
אלו ~~מקום~~ נבקר המור ואלו כמשם פרון אל מתולם אלו במשקיל המור
ובם אשר קול ונעשה אחר משמע פרון לו ואי הנו בלבד במשמע אלו
אלו לפנים - ואולי אפשר לפרוש בלבד המלה הנו אל פרון הנור - ומשה
אל המלה אחר - ולשורה בעמה לאחר שמל בלבד באופן הפסולת

(2) שוא שבר בחבורת בפרוכת הנשמה קובע מ' לבטן

29. ולשון הפקר רב- משב שבמלוה טובה ל' בעולה הוי עובר משל לו יבוש אולם עדיין
גמו. אל שם לא לו יבוש ולא יבוש ומר בישמ
גמ- שם שיר לאל בא אמר (3)
30. בשלמא אור ראן נראה - לפנים הנשמה קיבוש כ"ב בראה מפני לחבון אם רוב
ל' רב אדם - ואלו בבריאה לשלמו רש בראשיתקים בפני שלו מטעל אלאת
אדם לשלמו בשל אבל לומר כן

31. אלא לשלמו בשל - ולקוב בטלה לשל בן אמון - נ"ל בפני קא ראשו שאלת הבשמן
אל הי בן קנין שיעוד מיי אל קנין בקול שמרך בעבוד עלמו לשמו - ומשה
שיר לשמו רק שבו לו קנין בקול - אבל אל אדם הבשמן הי כמו אדם ולא
אדם רבה נעשה קבא בן אמון באמור רשמתה לשלמ בשל לשו ולא (3) לפנים אמר
בשלק שיר לבעשות מדם - אבא מאשה בשל אמר ראה מל ומלוכה משאר
במעקבו אירבים שלו מל ומלו - ובקום מם בש מל קנין לעשה בו
מלוך בשמשו כמי שבא קנין מעשה יבו לבדן לבנין עדר (בנין
יורק, ושר אל משפחתם- בל בפנו בלו בלו בא קמחל שיר לעשה מלוה
מקון

32. אלא לקובו שבבא לפן בבמן מל מרש ירמל ולא- אינו מוב מם שבוסל בשל
אל שמה מנקן מטלו אל לו במא מנקן מו לבר לו (2)

33. בשל אלקה - בעבקה אלא בשמפקיבו- מלק בבמו באמרא אמר לבר - ו' לפנים
בשל ירמו סב בלו בו ובשר בבול מנלו קולם מל באמרים
אמר לבר - מב בין בקבל אל נמלל משה לבר בו ובשר
לשאור מבא בבול קולם בלא ולו בהנמרות מ' קה מקלו
34. לו בשל מקים שבא מנקן. לשורה בשם בבו בין בבו בקבל מבר נעל
בבול קולם בקלו מלוקה - ולא בבר בשל בקולם מבול - ובין בקולם

~~קבלה שלו, והנה קונים מישהו בשביל קניה שלה ומשיג לו תשלום בלא כאב~~
~~לא קבלה שלו~~

38 לא, על קושיית הגרים לפנינו הקבלה בשלא היו בתולין - לא ברור מדברי
בשביל מה, אבל דבריהם אינן קושיא. ולכן המהרי"ל מביא קושיא מה
③ המשך מאות 38 אם המאורע - ומובא מינה בלא בתולין - אולי אפילו בכדי שאם אולי אלו יהיו בתולות מהו קנין
מעשי כאילו לה קנין אבל אינו ובא מהמפרשי לא, על מנת בה אם יהיו, ולכ
שסתרה היא בדבר לקנות הקנין אחרת בדרך אחרת לגמרי, וכן דבר
שאת דומה דבר לקנין אחרת שאול - אולי שקונים מדבר הקנין הראשון
ז' הדברות שונה, אלא רק אחר שעדיף מזה הראשון מה לא נעשה
לא נשתנה הלכה - ובמ"ש מובא מהש"ו ומנה שקיבל הקנין הראשון
מהרשאים, והקנין אחרת מובא מאות לא, כיון אבל לדבר הראשון - לא לא
אלא הולך בדרכם הקנין הראשון. ומה לא סותר היא מקנים מעדיף
אל אחשב כן שיש שאינו לא הדרך קנין מדבר אלא הולך לקנות
קנין הראשון ולא בדרכם קנין אחרת שאול. ובמ"ש מאות לא
מדעתו בזה נקנה הקנין לשלם לקנות הקנין הראשון, ולא
מצוה בדבר הראשון יכל לקנות הקנין הראשון ולא הקנין - ומה אבל
בכון בקנין הראשון רק בראשון שור אינו לשון לקנות קנין הראשון
ולשורה דשם לא בכל מפרש אבל גם לבטל קנין אחרת ומובן
לא לשורה קנין הראשון אולמן בראשון קיומן ומובן
כבר נתקשה רש"י בראשון דאינו סתירה - המשך 47

47 ח' בלא ולשורה נהגה כונה שם לא קנין אחרת אלא לעשות - לא לא
לא משנה סתר ה' הדבר הראשון ולשורה הראשון סותר בהרי אולם ח
המתנה הל אבל ס' ח' במשמע בראשון סותר בהרמה ובר

(4) המשך מעולות שם ובלתי לדעתי לא, כי אין ודאי הרמב"ן במובא לעיל שבקנין
אסור נעדר תחת הקנין ממון - ולכן בפקפוק אינו לא קנין בלעדי
ממש ומשום נעדר מאשר בעל לא רק שיעבוד אבל גם כאן
בלשון משם ס' כ"ב שאינ"ב

ולכן לא - מעלה כשהו בעלון לא יב ולא יבר הינו השאת כמוש לעיל דבר יאין לבעלות
אם אם אלו כשהו בלעדי בעת אבל מעשה שעדיין בקנין יב לא
כמו לבעלות, ואלו כמוש כלי לדבר יב, ולהיפך כאן בשהו בעת
עלות ולא קלות המנ"ב בדבר לתקון בעת לא יב ומכן
בעת ואחרת מעוד כונה אלו לעשות מעשה כמש

39 לא ס"ל. כמלון אלה - בין בקול בשלהי שעלה - אבל בכל קושיא הגה הרי
ר. אונשטיין שעל נ"ל בלי בתקון לעבדן בדברים מבקיע על קנין ממון וגם הגה
בדמקול נעלה לשון ל"ג בגרב בדברים מעבר - ואינו בלאמתר קשה אלו בעלות
אלא בשלו בכל לעלות הקנין אסור, מה מקרי דמקול נעלה - אבל
לתקון שעל בכל לא קושיא הגה בדעתיה בין בדבר קנין ממון
בכל לשון מעבר של מיתה בלשון - אבל מה שבכל אופן בדבר
רק קנין אחרים לפי מיתה מלבד

40 לא ס"ל: בשלהי וקיל בדיקה מינה בין בפשוט האדון אצל בעבד כנ"ל
בפ"ה בש לתקור מפו הגנו בלעה לפ - בל בגלעה כמורה
בפסקל שלוש ופ"ל בקנין אסור של עבד בא לקנין אסור של אשה
וכמוש בלאמר הסמך ובפשוט לעל הסוגיה בתקבל עבדן - ומשום יש לאמר
פמו שלו מבלי הסקר על קנין אסור של אשה הב בלמ על קנין אסור
של עבד - ולפי"ז מעשה בדברים מבלי רק על קנין אשה ולא על קנין ממון

אלו גם אצל עבד
נקנה לאדון לפי

~~ב"ל הקנין הוא בפסולת שלו - והיינו אופן ללמוד כי הן מיתת אדון קטן~~
~~לפניו הקנין ממון ל' ודע קטן - והיינו כלומר סודם זה בכח~~
~~בשאלת הסולת אינן שלו ולו הקנין. הנו לבטלה הנ"ל~~
~~ושזה יש ללמוד בפרקין לא לא בדמו בהגל אלא ~~ודע~~ קטנה~~
~~הה ודע קטן~~

~~14. הפקיר את קטן שלהן - הקם לחזור אל קדושין כי, בלשון בפסן משל בפשה~~
~~מה אשה בל קלקה הלו בן בקנו המוסר - אל לחזור הנשרי בטלין ודקנאין~~
~~לא בפסן בו שמאי [לא הרגשן] בשאמרו מקרי כמו הולשל שבבו בו שמאי]~~
~~ל לל~~

[בא] לו"ל: רש"י וקר"ק - 8 דברים סופר ואלו יש לתרוץ - בפנים אל בפשטן
אדם אם אם מיש חידוש אל הפקרת קנין ממון ואי"ל קא"ל קנינו בלה לת
ובינו. בכמו בראשם בלעולם לפי קנין ממון אמ אין הנשכר
קנין ממון סדר לפקרת הקנין אינו הם ודע סין הפקר את
קנין ממון סדר לפקרת דין אינו בקנין אינו נפקר לגמרי
אלו יו שטר אל מיתה - נמשא בינו הקנינו נאמר אל קנין אינו
ואב. המתנות הו בפקר אל קנין אינו - אלא אי לא בפשטן
אדם אם אין הקנינו נאמר אל קנין אינו אלו בלמד
בפה בראה בתנו בראשם מתן ודע ונשאר אל אל ודע
מתנו אל לקנין ממון - ולשון ל סוף בראל לאמר הקנינו
בל בלמד בלשה בו קטנה הן לקלה - ולמר בפה שלו
יב לבל קנינו ופלר כמנוה בפשטן אדם אינו ולנו רקטן
~~בא לשורה יש לל לה שוחר לא, בחורה לל מתן לפקרת הקנין~~

(1) ר' רשי' מאמר סוף פסק באמצע קידושין דף ... ורבינו בחיים אינו לא ... ולא כי אלא תוספות ... על ... ר' רשי' ראשונה על קבר ... ... אשה אינה

אינו ~~לשיטת רש"י אינו בלי לבקש קנין אינו - אלא מעוז סעוד דמסקינן~~
מדון לבין ~~לא תשמור - ולאורה ב' לא שמורה לו אלא כלי בלי~~
בקרא דרבנן - דבר אשה ב' סמוי ואל כון מקנים כל בקנין
ממון אך נעשה רע - אלא מעוז דמסקינן אלו דמא (מעלי מלוה
בלה לא) אין לו תקנה - ואלו בשקנוי לעלמו אינו דומה
לבקר בלום קנוי לעלמו וכיון דרבנן פטרום, ~~ולא לדין מקנין~~
~~אלא אלא תקנה~~

~~אלא מ"ר רשי' ומא נמי כי בשקנה בקרא בשפה - משמע מפשי' בכל קנין ממון נבקר לו המוכר~~
~~וכמה קלת מפשי' המקנה מגיע בדרך ... לתורה מפנינו ולא מפיל קנינא~~
~~ולפיכך כל לשון המקנה פליג לאמרה בתם אחר לגשמיון ולאורה~~
~~קשה בפיר הרבה לאורה אינו קולה אלא מעשה יבא בראשונה לא~~
~~ומעוז נבקר הקנין הדין מהושאל (וכב דעת מגיע) ואלה אבל בלעלם~~
~~שמוכרו לו קלה הקנין הדין מה נבקר אבשאה לו המוכר~~
~~בקנין הרוח הרי הן המוכר שרבה נבקר המוכר סלעים שלו~~
~~בשביל קנין - אבל קנין אינו אינו נבקר לו הבקר ומשבה~~
~~לשאר אדם - הבשר - אבל קשה מפשי' מוקי ג' בבא מבר - ומוקי~~
~~לרשי' הבי קשיא כמאן לא המקנה מגיע~~

~~ג"ל מ"ר רשי' כולו ואבל קושיא בתוס' בתסרון בקנין הינו בשבי לאו הם הלכו לא מקנה~~
~~רוב תרם לא הרים רוב הכל לגרושין. בשבר בלבן הבירור אבל דלמרור~~
~~לבד בלבן ודא קלת מדרבנן לשון הלא דבל אדבל - ולפיכך מעיקר~~
~~מלבר רשי' בשם. בלבן ורבינו הא, דמשמע בתסרון בתשו הוא בתמא~~
~~מעוז בין שלוחות ובמה מהשי' הי אלא - בלבי הקנין אלא בתמא~~

~~בהיות ומקרי בעצם אינו קושרת אלות לאחרים~~
אלא כופין את כחו ר' יהודה - אפילו בעצם בהיתר | במשנה אינו לפי שאין
בשאר אינו מסקיר משיאומא של שני ומפסידין כל לדבר אל ר' ומאחר יש
בין כפיה לא טוב יותר אשלמנו מלא בדבר - ולפיכך אפילו במשנה ה
כשי משיאל לא בהיתר - במאמר נשאר בגיר אלוה - ואי הוי נק
נמצא נקנה בדבר הלקח אי אפשר בתקנה
47 ובין ~~אבל בפיה~~ בפיה מלא הה שאם אלוהו הלקח פסוקל כמו בשאל בקנות כמשנ
הה קנין בגזל קנין לאדם בשטר כמו במקום הה אלו, וכמה אל נגזל אלו
שהר אינו שהה קנין, אשל אבן - וכמו שמוכרת בלבנו מכל מעשה
גם בלל בקנינו, ומקום בקנות תנל הה בגזלו האבן לים ואל מרגל
אל נפקיד בקנין בגזל ומבטלו - והיו בגזלו קונים הקנין ראב
בקנין מעשה יבין יבי מוכרת שמוכר סוקל בשטר הבטלה
~~בשאל יאלו אינו קנין שלא - ומקום כמו קנה בתוק בשאלו באלות~~
~~קנין שלו אלו מקנין הבקל רב אלו יבין, וכמו אינו קנין כל מסקיר~~
~~אפילו כונה הבלאו בגזל אינו מלא של יאלו שהר מקרי שלו - ולמעשה~~
~~אינו מלא של יאלו~~ - ואלו אפילו בכל הבגזל הוה משל שלו אלא אל
מסקנו הבשאל יקום ישבו אחר מעשי ומעשה מגזל מינו - ומקנו
אלו יקום ישבו מעשה יבין ומאחר אל אל אל הה יגזל הגזל
48, מעשה הקבלת סיקנין סיקנין ר' בהתנהגה אל סוף דבוי לשטר הוי
בין שהיה לפעמו הבאו לא בקום לפרק אבל לו בגזלה
מקרי דרשתא אבל אבל אל לו סוקל יהיו אל בהתנהגה אל לבין
הסוקל בגזל אינו מעוז אל אלבות

49. מי אינו הקדש רשאי בפרהסיא אלא אינו מוסיף עם שאר בני המשפחה בדבר לא
לאורה אב יכל לבשמש ואל אלו בן ניחא דאלו לתשמש - יהא אסור
ואל מברוה אז אל דבה מלכותא הקדש הרי אל אלוקיכם אין
בשו משוחד דרמות סוי דמכלסר שיל לדלה במוגשל מן
הלקוחות

50. מגיל המציק שאינו - קיק בכון בגדל מתק פה מעוד אינו מתקים מעל עמי
51. מגיל דבינק תשיר ניכם טסי - הינו בשמי ניכר ונשמרים ל בלק 53.
52. מי: דרשאל נשמאל - לאורה כונת הרב בכון באכין בשקרק מקרי דרשת
הנעכל כון שיכל לבולנו דבינל אינ שמאוחר מלוי, ואל
לאורה אינו דרשת הנכל - והה דלוב מקרי רשו לדשת
המלכה [ומי אלי לבקדש - מעל בשאינו שלו] ומילו אינו לדשת
המלכה

53. ~~מגיל מבוקש מלכי שיר של דמיו~~

54. מגיל אל בה לשל - מגיל לי מעשה בשר - לאורה כל קושיל מלב בנינו מעבין
דמלכי עדב בעל אין מעבל בכל לל מיי ואינו מקיל בוכל
55. מי שרת בכון אין בעבד - הל שיבי שמאל נ' בחר לשלמ הרמלכו בשיר
קינו מעשי בכל אלב מבוע אין המלכה יכל לבעות הבשת מעשל
שלי ל בישבו

56. מגיל מעס לו מהו - ובו בלו כסמן - הינו מעל כון בלו מיקבשו אבסור - ל בעל
ירמל שמר בחלוכת בשבת - ואבל כחיר שבת אלו כל לוב
כמו, על כל אוכן אלו בעלמם המרה שבו בלנו יב שבשי
בעל אבל מי יכל לבשמט מעלה - ומנו כל בעשה

בונים תמרה כלל ל"ה

נניח הנבדל בשם יכולים לפשוט מעשות ודבר ואין אותו - ומהתם
לישן כפי זה גם שאול דבור בשם אדם אקרקפתא מעשה
מה דודג' שמעון - הנה הוא בלא לקרוא אלו אשה לאורה הוי משל בלעדין
מעיקרא בגבולה ומיתה בשמו שאינו לקרוא אלו אשה. מקרה באשה על
קידושין זו הם שאינו לעשה - והנה רב שעת כל מינו סודר שאינו לדבר
אפי' הכי בלא שיף דקנינו ואם משור משני לעשות הכי בלא שיף -
והנה לאורה יש עד מלא שאין לעשה אלו אשה בלבורה הוי כמעלה
ומעשר אפי' יש לו אל מלא גם שיף דודג' בשם יכולים לשמש
עדות

דב מדי, שם הם - ונראה לפרוש שמעון - אולי אפי' בשם בדינו פי הגמ' בשדה של ה
שמעון כיון בלו שדר השתרורו כור מוב בשמן - ומקח חיבל בשם בשיתר אלו
ומשר אלו כיון בקנים מינו כולל משן - ומי אפי' בנתקו משו בהסכון (בדינו שאינו) לעשות אדם אלו
אב שתרור - אל הי הסכון דהמעשה שתרור בלא מעשה משתרר, אל בשאינו לעשות
אלות של אב שתרור - ומי אפי' בשם נתקו מקה ובדינו - לעבדינו סודר
בלא מעשה שתרור אב אל במשר אלו ושתרר אלו לא בשמעשה שתרור
לא כמעשה שתרור - בשאר המעשה שתרור אשר אב. אבל ולא מעשה
משתרר - אבל מלין וסודר בהי הסכון דהאות - ושאר באות שיש לו הי
אדם - ואפשר לומר בדינו שמעון הי סודר בעבדה הי אב הסכון דמעשה שתרור
אל בשר אחר יש מעשה בדצ"ל - על דבונים לתמרה כלל ל"ה שבארים
דבר ובדינו בדשדינן בהשתרור הי אחר המקרא - אפי' הלו אלו כיון
בכל לא אשר מעשה שתרור - בשם אחר בה לא הי אפי' אב משל מעשה
שתרור - ונמו שלו בקה בכל בשם בלא קשלא לא דבר - ובדינו בשאינו לשו

רק כבר אחר כך - ואפילו שכתבו בתקון הרמב"ם בגין שהיו הלי כבר אחר כך - אבל
לעניין הלכה לשיר כדאי

58. מדרש תנ"ר - יש לו הרבה פשטות לענין בגין נשמה מיוחס אחרים הרי כלפי על הנשמה
בלשונו בהלכה מחוקק מ"ה סקי"ז בסוד אוכל הנשמה בהפ' מבדל אוכל
הנשמה - משמע מזה בלב קבשר כמלכ לאכלת נשמה - ולא בתל
הלי בטלת - ולאורה בשמו בקבלו אליב היה יאכלו בלשי
בשר תכל בשפרשין יאכלו קולר לא לה דלן, ולאורה
הרי בטלל עליב היה - שום דבר אברכן שבריא כן משכיטלא כמאכלות
וכ"ל שהוכן הנשמה
59. מגי - 8 דמהרי משיר בשלמיל מנכם לפי הימיל. ולאורה לפי כם
מה קושיא כאן - בשיר ~~נחלה~~ נשלם תל. כובר ומכי ל שקלל
כמו בעבד של ר' שמעון בשלמיל לכן טב שקלל - ואפל
בעה שמשלמל לפי ימיל הינו בעניה מעשה בנעיה אשה היכך
לפרעל בלמתר - אבל אל נתן ומת בלבו קלל בלמתר
בכך לא לך לרעל של כול ולא נ"ל בקבר בטלה
מבלי קרבן - ולאורה ביאור הגר ~~בלבם~~ בל בתוקה הרי
רק נל לעשה יכין אבל ובל הבון הרי שנפל שמעל
רו בכל יול - אבל נכם של לא מבלי קרבן מקרי
רק הכך מעשה יכין ומשה מתקל לפי הימיל - ולפ"ל
שר של ר' שמעון שאלקי לפי ימיל ובוכם אל הרי לכן
מבלי קרבן אלא בתנאי נכם מה מתקל לפי ימיל
וכ"ל משוע מקרי נכם לא שת - וכל בל הטל מלאכה
בנעשה לי בסוד אחר מקרי נכם וכ"ל דכר

ישנו גם בגופו שלו, בגוף המאדם, יש כח סדרה לדעת שמשלח לאחדון של יום הדין
פלמאר אשר כמו מת - בסיון אחרת יש לו קנין דומה. אין לו יד
ס"ט מעידי - מלא המאדם. בסיון בגופשה שמעמאה תפא תשובה לפיהם
הדי הוא כמו שאדה ג"ר מסקנ בבא ט"ג מה שאדם מאמא מבור לן
באמקי בדר שלל - ואולי אפל בשמעומה נפל הדל שיש רק השאה כלל
עד מין הדמם ובפר ולל הדומם בסוק הד יש השלאה פרטי ואל יל
בפל מבפל יש רק בלשאה כלל ואל שיק לפר לדמם הל אדשו שר ודרב
בהלן בלשו מדמם - מאל דמם שדם מאמא כ"ל שלו יבן בדרו מלמולה
שמות אינן מוכרח שמות ושאר מקרי בשלל
לג מדו: בב מד - ח ה כ סולדן בדמ - ובקם יש לדאר כונת הדמם לפ בפרדו - במולל
עד נסתכן הגה בדבלי פירות בקל לפ מדש כון בלו אדי בשמו
לו אשר דלל על הפירות לעשות מעשה קנין שלבל (ואולי בבשו
כונת כמה בלי: שאר שאדמר בכון בקל דלל אשר שפר
דלל) אבל נסתכן הגה בדבלי מטל בקל לפירות ובקם ל דה
כ סולדן בדמ סי יט - ובקם אל הי יולבו מקל הבקל הי מבלי
בקנות הבקל מקרל לגיות הפירות ובתל לבן תסרון הלו
עדיבו בשו בבקל כל הבר בנמכ - אבל כון שאינן
יבל הגום לר בשו כמוכר הנבות שיש ל קנות בפירות
כון בקבל בנמכ בו הנבות שפר שיק תסרון של לו מבשן
בשו בלבו לגיבת בשר - ובשו שנסתכן הגה בנפשה שלא
יש עוד מסרון אלו מבשו בשו בבשו בלבו לגיבב - לל דה
רבו על לגיבן - ולק מה שבקשה על אמל - בשבשבו שפר

בקשה של הרמבן - בשעה הרמבן נעשה הגה על דבר שיך בקל לטירות
שלא אינו יכול לעמוד

62 אם ~~בקשה כזאת~~ מדין, אם שהיה על הפי' בשיטה אשכנז, קשה מאד בדין
בעולה מושרת לפי דבור שקשה לי אמרן דבור

63 מנין בשיטה - מהו מאומה מוחמת - אבל בזה דינן כבעל חל עליה קדושין יחוד
בשינו שמוחמת לן לדבר ולא לדבר המלך הכי אמר אומרי דבלם

64 מ"ב, אבל בשלה - לא דמסרם שהיה בעלה בשטה בזמן מאדר ראשון - ולאחרה קשה
בשל מאמר עדי - ואפי' בחיים אלו אשר אין של הושבו מה כיון
שיש ספיקו לשפקיר. מחרבות לא אלו קדין בחרבות לשפקיר
מקבלו את הגלי

לו כשיש אין חוש – 8 טיר עכ"ן כל הקושיות על הש"ו וכ"ל כשיש סודר בא"ח מהרי"
כמו"ן אז יש אדון מהם הוי רק שלו שלו הלו [הרבה] אבל מקל תשובה עיקר
כשאנחנו בדנ"מ מקבל הלו [אבל מקל אין הקושיות כשהו כל לתצר
וזה עקרון 3.6 סק"ה ולאחרה הש"ו לשלם דפסול בשל שיעוב
מקרי ויין הקושיות, הרבה אי"ל לקבוע דכל מדין הראשון
אי"ל לבקוע זו דין מלא בלבד יוצא שזה קלי"ר מלא הקוים
ול"ל לשאר כמו"ש הש"ו, בעצם יכל לבקוע אבל
~~ל"ל לשאר הלו' בשאר מאשר אחרון בשלו' בלשון הקוים~~
~~ב"ל הקושיות לשלם הש"ו~~

סע, רשי אומר - אין אותיות מיותרות לו קרא אלו לשון אלא - לשון הקב"ה דבר לשון
הרשות אינו ס"ל פירוש שעשה השלח אל כלפי מי לשון אלא
לשון אלא

רבי אלעזר לה –

ומודעי אור בדל

בשאר על אורכל שאר לי: ובמה ראשי הכן האדם שהקשר על הנשמה הלך ונאין קרוב לגוף
שלו ונעשה [בשלא שלא לקבל השפע ואינו] בלוין לגוף כלו ואותנה לא בשם עדותם בשם הלשון
נעשה בקיום נפרד - והקשר בהתל אינאתם הגיבו הלשון נעשה - ולבשרי לגוף בשם
מדרך בשאל מסונים בנטלאו מהרוחנים בלבל בין באינאתם הגיבו - ומוד הקשר בגופו
לא הבינו מלקבל בדרגה בשם - [בגבש] לגוף מלשמיד הומודעי אור בגיל ובגיל נאינם
הסוטה מאדם בשלא לשפר סוגם הנפש בשפע הגי נשמה לא הלמה ובהשתנה
נעשה

(1) שדה המלה לו שפר הבית לו. חג סי כב

123
אחר
אשר
123
123
123
123
אחר
אשר
123

שם הטוב עלה מה סדר
ריאיון הבאבו סיון סקטן שלנו / סופרה

כ"ל קלפ סקה
כעין רבה אות יא

קרן שרון תשכ"ו ד"ר - יש לשרש משרון אשפשל מן בתרי ראמת ל"

ניר מדבר לשמה
קבל
בית מאיר קלד סדר
קבוצת יב סקה
נעורות לט סקל
לדעת האושן סיגה

[אשר המגן סי כלם אות כ]
[בית מאיר קבוצו סדר ב בראשון
יום יש אישרת לשרש]
[ריבוש קפד מפי כאלה - הרוכבות]

כעין סי לד אשר אסאד סינד

אמרי משה כלם ~~לא יש קטן ויגדל~~
שאם הם קמעה ומלמלן לא אלפן
מטר לא ראיה מסיבה מפו אלו מלא מי פעמיר ונמן יבא לשמשו כלם רבים

ב.ל קמץ סי לד
ואיעצה אל סי ל"ב - מלשון לקיל בשל כמאן
המבר שלמה לד, נעורות קפד - , רבי סי

TERM PROGRAM

SCHOOL _____ CLASS _____

SUBJECTS	TIME FROM/TO MON.	TUES.	WED.	THU.	FRI.	INSTRUCTORS	REPORT RECORD 1	2	3	4

SCHOOL PRINCIPAL _____

ADVISOR _____

IF FOUND PLEASE RETURN TO _____

NAME _____ PHONE _____

ADDRESS _____

NOTES _____